

Hải Yêu

Contents

Hải Yêu	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Hải Tặc Tuyển Người	2
2. Quyển 1 - Chương 2:	7
3. Quyển 1 - Chương 3: Nick Nhập Bọn	12
4. Quyển 1 - Chương 4: Hai Bản Khế Ước	19
5. Quyển 1 - Chương 5: Đội Trưởng Nick, Người Đàn Ông Đích Thực	25
6. Quyển 1 - Chương 6: Phòng Tắm Duy Nhất	31
7. Quyển 1 - Chương 7	34
8. Quyển 1 - Chương 8	37
9. Quyển 1 - Chương 9: Hiệp Sĩ	42
10. Quyển 1 - Chương 10: Cô Là Chủ Nhân, Tôi Là Người Hầu	47
11. Quyển 1 - Chương 11: Chó Săn Mồi Tóc Vàng	53
12. Quyển 1 - Chương 12: Tội Nghiệt	57
13. Quyển 1 - Chương 13: Mỗi Tháng Có Một Số Ngày...	63
14. Quyển 1 - Chương 14: Bảo Đảm Quyền Lợi Của Lao Động Nữ	68
15. Quyển 1 - Chương 15: Cướp Biển Không Biết Bơi	74
16. Quyển 1 - Chương 16: Vũ Hội Và Huấn Luyện	80
17. Quyển 1 - Chương 17: Lâu Đài Fontainebleau	85
18. Quyển 1 - Chương 18: Vũ Hội Paris	92
19. Quyển 1 - Chương 19: Chim Non Mất Tổ	99
20. Quyển 1 - Chương 20: Rời Khỏi Paris	104
21. Quyển 1 - Chương 21: Râu Đỏ	109

Hải Yêu

Giới thiệu

Người dịch: Tiểu Triệu Nhà xuất bản Phụ Nữ - Quảng Văn phát hành Số trang: 2 tập Năm xuất bản:

1. Quyển 1 - Chương 1: Hải Tặc Tuyển Người

Mùa hè năm 1515. Bờ biển Algiers, Bắc Phi nằm sát cạnh Địa Trung Hải, xanh ngắt, trong lành và mát mẻ, thế nhưng vào mùa hè, những cơn gió thổi đến từ sa mạc Sahara lại mang theo hơi nóng hầm hập có thể sấy khô người sống thành những xác ướp. Giữa trưa, vầng mặt trời khổng lồ thiêu cháy thành phố nằm ven biển này thành một cái lò nướng gần 50°C, ngay cả lũ ruồi cũng không chọn thời điểm này để ra ngoài kiếm ăn, nhưng trên quảng trường nằm giữa trung tâm thành phố Algiers, lại có đến hơn hai nghìn người đàn ông đang chen chúc tụ tập đông nghịt ở đây.

“Mẹ kiếp, đợi lâu như vậy rồi mà vẫn còn chưa chịu bắt đầu?”

Một người đàn ông lau mồ hôi trên mặt đầy vẻ nôn nóng, rồi cử động đôi chân đã hơi tê cứng. Hắn vừa mới đánh nhau với người ta chỉ vì một chút bóng râm ít ỏi đến đáng thương dưới tán cây cọ, khuôn mặt bầm tím càng khiến hắn thêm nóng nảy.

“Chờ đi, tao dám cá rằng chỉ cần vừa bắt đầu, là lập tức sẽ tuyển đủ người, thuyền của Hayreddin không dễ lên như vậy đâu”. Bình thường đội thuyền bổ sung nhân lực chỉ cần tầm hai, ba trăm người, nhưng số người đến ứng tuyển lại đông gấp mười lần, mức độ cạnh tranh tàn khốc ra sao chỉ nghĩ thôi cũng biết.

“Nước ép táo chua đây! Bia nhẹ đây! Đồ uống ướp lạnh giải khát tránh nóng đây!”

“Sung nào! Nho tươi nào! Ôliu khô nào! Pho mát dê vừa thơm vừa ngọt nào!”

“Quý khách, có cần vải dầu lau đao không? Lau xong đảm bảo sắc ngọt sáng bóng, đến bảo đao của Aladdin cũng không bì được! Không cần à? Vậy xem thử loại thuốc mỡ trị nám chân từ phương Đông này đi, có cả thuốc tăng lực một đêm chín lần thần dược của Ấn Độ nữa đây!”

Hơn chục người bán hàng rong không ngại nắng nóng chen chúc giữa đám người, xách theo mấy chiếc giỏ thô sơ, khá hơn chút nữa thì đẩy một chiếc xe nhỏ, buôn bán các loại thức uống đồ ăn vặt.

Trong thành phố này, có một mục sư Kitô giáo từ xa tới truyền đạo không dám để lộ thân phận, khoác áo choàng chống nắng mưa một vai bia, tò mò hỏi người bán đồ uống rong: “Nhiều người mang kiếm xách đao như vậy đến đây định làm gì thế?”

Đối phương lập tức lộ ra vẻ “ông hiểu biết nông cạn quá”, đáp: “Ông không biết à? Thuyền của đại hải tặc Hayreddin đang tuyển người!”

“Barbarossa Hayreddin? Là kẻ kiêu ngạo nhất Bắc Phi...”

Vị mục sư che miệng nói: “Đúng là sét đánh ngang tai, cướp biển mà cũng dám công khai hoạt động trong trung tâm thành phố như vậy, đúng là gan thật, tổng đốc không để tâm sao?”

Người bán hàng rong phá lên cười ha hả: “Ông là người từ nơi khác đến đúng không. Algiers là thành phố của cướp biển, ngài Hayreddin mới thật sự là tổng đốc của vùng này, mọi người trong thành phố chúng tôi đều trông chờ vào miếng cơm của ngài ấy đấy. Chỉ cần lên được thuyền, cho dù không khai chiến một tháng cũng được ba đồng vàng dút túi”.

Vị mục sư vô cùng kinh ngạc, phải biết rằng ngay cả hải quân chính quy của Tây Ban Nha, mỗi tháng mới có được dăm ngọ là một đồng vàng. Ba đồng vàng, có thể mua được hai mươi con bò để vắt sữa, chẳng trách lại có nhiều người đổ xô đến đây như vậy.

Algiers là thành phố của cướp biển, cuộc sống giàu có của vô số người dân thành thị nơi đây đều do bọn họ đem lại, bọn họ là thần tài, cũng là thần hộ mệnh. Cướp biển chính là nghề xịn nhất ở nơi này, không gì hấp dẫn bằng.

Vị mục sư còn định hỏi gì đó, nhưng lại trông thấy một người đàn ông cường tráng cao gần hai mét nhảy lên tường thành, người trên quảng trường lập tức bật dậy nhón nháo.

“Đó là phó đội hường của đội xung phong Hank!” Người bán hàng rong hưng phấn như nhìn thấy người nổi tiếng, giọng điệu vô cùng sùng bái: “Đội xung phong là đội lợi hại nhất, là cao thủ trong các cao thủ! Ngài Hank có thể bắn một khẩu đại pháo nặng một ngàn cân!”

Người đàn ông cao lớn giơ bàn tay to như một chiếc quạt của mình lên giữa không trung, cả quảng trường lập tức trở nên yên lặng. Lời mở đầu của hắn rất đơn giản và thẳng thắn:

”Mù một mắt, mười đồng vàng! Hai mắt, hai mươi đồng vàng!

Đứt một cánh tay, mười đồng vàng! Đứt hai cánh tay, hai mươi đồng vàng!

Mũi, tai và ngón tay đồng giá, ba đồng vàng!

Mất mạng, phí trợ cấp cho gia đình năm mươi đồng vàng!”

Nội dung kinh dị đậm mùi máu tanh vang vọng trong không trung, những người đàn ông trên quảng trường im lặng chừng ba giây, rồi đột nhiên sục sôi như núi thét biển gầm:

“Tốt quá! Lần này tiền bồi thường cao thật!”.

“Ngài Hayreddin muôn năm!”.

“Mất mất thằng cu thì được trả bao nhiêu tiền?”

“Phì! Cái thứ đồ chơi bé tí trong quần mày, còn chẳng bằng nửa đốt ngón tay, mà cũng không biết ngượng đời bồi thường!”

“Ha ha ha ha ha ha!”

Người đàn ông cao lớn kia lại nói: “Lần này cần nhiều, năm trăm người! Có bản lĩnh thì cứ tới thử xem sao!” Nói đoạn hắn móc ra một nắm tiền xu lớn, tung vào giữa không trung, như hất thêm số dầu sôi sùng sục cuối cùng vào ngọn lửa đang cháy hừng hực: “Đội lát nữa người nào cướp được xu vàng thì có thể lên tàu!”

Thủ đoạn xa xỉ và hào phóng, cho thấy đội cướp biển này lớn mạnh đến cỡ nào.

Một vài người không giữ được bình tĩnh nhao nhao xông tới tranh giành những đồng xu nhỏ sáng lấp lánh, cả đám người chen chúc xô đẩy, tiếng tranh cướp mắng chửi vang lên liên tục không ngớt. Hank cười lạnh một tiếng, chút tài mọn thế này, có thể lên được tàu nhiều nhất cũng chỉ làm chân sai vặt.

Mấy người đàn ông vạm vỡ khiêng ra một cái lồng sắt to, ngồi bên trong là giám khảo đang phân phát xu vàng, đám đông lập tức trở lên điên loạn, liều mạng chen đến chỗ chiếc lồng, kẻ nào may mắn đứng gần thì cướp được một đồng, kẻ nào xui xẻo đứng ở xa, thì chỉ có thể dốc sức lao tới, hoặc đánh nhau với những kẻ trong tay có xu vàng.

Ánh mặt trời nóng bỏng cũng giúp loại trừ những kẻ cơ thể ốm yếu nhiều bệnh tật, rất nhiều người không chịu được nhiệt độ cao và cảnh chen lấn xô đẩy, cảm nắng cả người mềm nhũn ngất luôn xuống đất. Cả quảng trường như một bãi kiến vỡ tổ, giày dép rơi lả lổ trên đường. Vị mục sư trốn mất há mồm nhìn cảnh tượng điên cuồng này, kinh ngạc đến độ không thốt lên lời. Người bán đồ uống rong cười nói: “Đây là cách chuyên dùng để kiểm tra người đấy, trên thuyền không phải là khách sạn thoải mái đâu”.

Trong lúc rất nhiều người đang chen chúc đến mức không thể nhúc nhích, thì trên một cây cọ tươi tốt bên cạnh tường thành, có tiếng hạt táo rơi “bộp” xuống đất. Cùng với hạt táo rơi, là một bóng người gầy nhỏ nhảy từ trên cây xuống, giẫm lên bả vai của kẻ khác và mấy chiếc xe đẩy của những người bán hàng rong, tựa như một con báo con nhảy tới nhảy lui, ung dung nhàn nhã vượt qua đám người đang chen chúc kia, nhảy tới chiếc lồng sắt to đang phát tiền xu.

Hank đang đứng cạnh chiếc lồng ngậy người ra trong thoáng chốc, cậu thiếu niên này chỉ khoảng mười mấy tuổi, mang theo một cái bọc thon dài, trên người mặc một bộ quần áo cũ đã giặt đến bạc phếch, mấy sợi tóc xoắn màu nâu hạt dẻ lộ ra dưới chiếc khăn trùm đầu bằng sợi dây thô. Khuôn mặt cậu ta bê bết bụi và mồ hôi nên nhìn không ra đường nét, chỉ có đôi mắt là trong trẻo sáng ngời, đen trắng rõ ràng, thoạt nhìn như chưa từng trải qua sự đời, nhưng lại thấp thoáng ẩn chứa vẻ lạnh lùng không nên có ở độ tuổi này. Mỗi khi ánh mắt lưu chuyển, giống như có ánh trăng lạnh lẽo đang chiếu sáng, khí thế ép người. Hank cũng là

một chiến sĩ lọc lõi đã kinh qua hàng trăm trận đánh, nhưng khi nhìn vào ánh mắt của cậu nhóc, lại không biết nên đánh trận này ra sao.

“Cho tôi một đồng vàng”. Cậu thiếu niên không chút khách sáo xòe tay ra, cổ tay thoát nhìn nhỏ nhắn trắng trẻo, nhưng lòng bàn tay lại có những vết chai mờ mờ.

“Thằng nhóc đó giỏi trò! Sao có thể thế được!” Một giọng nói bất mãn từ trong đám người vang lên, có người còn thò tay ra muốn kéo cậu nhóc xuống, nhưng đành bất lực vì chiếc lồng cao đến hơn ba mét, căn bản không thể với tới.

Cậu thiếu niên lý lẽ hùng hồn nói: “Ông ta chỉ nói cướp được thì sẽ được nhận, nhưng không nói là phải cướp như thế nào”.

Hank gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng cũng không đưa đồng xu vàng cho cậu thiếu niên, hắn đánh giá cậu nhóc một lượt, cười nói: “Nhóc con, cậu bao nhiêu tuổi rồi? Thuyền này không cần nít ranh đâu”.

“Tôi mười tám, đã trưởng thành rồi”. Cậu thiếu niên ngẩng đầu ưỡn ngực, nhưng động tác này chẳng khiến cậu cao hơn được bao nhiêu.

“Thằng nhóc đó căn bản còn chưa đến mười lăm! Lùn như vậy cơ mà!”

“Đúng thế đúng thế! Còn chưa đến tuổi dậy thì, chỉ một con sóng thôi là đánh ngã luôn xuống biển rồi!”

Hank bật cười nói: “Cậu há miệng ra xem nào!”

Cậu thiếu niên chẳng hiểu gì, nhưng giám khảo đã nói thế, nên cũng nghe lời há miệng ra.

Hank khom lưng thật sự xem xét nghiêm túc một hồi, đột nhiên lớn tiếng tuyên bố: “Con ngựa non này răng còn chưa mọc hết, không thể lên thuyền được!”.

“Ha ha ha ha ha ha!” Đám người phá lên cười đầy chế giễu.

Cậu thiếu niên có hơi cuống: “Tôi thật sự đã trưởng thành rồi, có thể làm được mọi việc!”.

Hank nhìn chiếc cằm nhon nhọn của cậu nhóc, lắc đầu: “Trên thuyền toàn những kẻ thô tục, cậu không làm được gì đâu, đợi lớn thêm vài tuổi nữa đi”.

“Tôi biết chữ! Còn biết đọc biết viết nữa!” Cậu thiếu niên lại báo cáo thêm sở trường của mình. Tiếng cười nhạo lập tức nhỏ hẳn đi, ở vào cái thời đại mà trong cả trăm người chưa chắc đã có thể tìm được một người viết được tên mình, thì có thể đọc được, viết được đã là bản lĩnh đầy mình rồi.

Hank gật gù: “Thì ra là một thằng nhóc có văn hóa. Cậu đi tới mé phía Tây quảng trường đi, xem thử chỗ đó có cần người không”.

Thái độ của giám khảo rất kiên quyết, cậu thiếu niên đành nhảy từ trên chiếc lồng sắt xuống, đập lên vai của những kẻ phía dưới chạy về phía Tây. Tuy đã có chuẩn bị từ trước, nhưng những người bị giẫm không ai túm được mắt cá chân của cậu ta cả.

“Mẹ nó chứ, thật đúng là quái dị, nhìn thằng oắt con đó gầy như vậy, không ngờ lại nặng thế”. Một người xoa xoa bả vai bị giẫm đến phát đau, bực bội nói, không biết sức nặng đó đến từ đâu nữa.

So với sự chen chúc đông đúc đến phát điên ở quảng trường, thì buổi tuyển chọn ở phía Tây lại rất bình thường, bên trong căn lều tránh nắng màu trắng là vài chiếc bàn gỗ, mặt mỗi giám khảo cũng hiện lạnh hơn, nhưng không biết tại sao, lại không có mấy người tới. Cậu thiếu niên đi tới bên cạnh từng chiếc bàn một, mới hiểu ra tại sao ở đây không có người tới ứng tuyển.

Tuyển hoa tiêu: Yêu cầu biết đọc hải đồ, biết điều khiển bánh lái, thành thạo việc xem chòm sao, thủy triều, địa hình đá ngầm.

Tuyển thợ mộc: Yêu cầu biết xem bản thiết kế, biết sửa lâu, vá chỗ thủng, pha chế sơn, chế tạo đồ dùng dụng cụ trong nhà.

Tuyển pháo thủ: Năng lực bắn mười phát trúng chín, biết bảo dưỡng tu sửa các loại vũ khí, biết thao tác tất cả các loại súng hỏa mai, pháo quay, đại bác.

Kỹ sư quân giới...

Cậu thiếu niên vừa đi vừa lắc đầu, những người biết được những chuyên ngành kỹ thuật này còn khó tìm hơn cả tìm người biết chữ. Đi đến chiếc bàn cuối cùng, có một thanh niên trẻ tuổi hào hoa phong nhã đang ngồi trong bóng râm đọc sách. Hắn đeo một cặp kính thủy tinh cao cấp, nhìn không có vẻ gì giống một tên cướp biển, mà ngược lại trông giống một người trí thức lạnh lùng kiêu ngạo hơn. Trước mặt bày ra một chiếc túi làm bằng da đựng dụng cụ, mười mấy con dao bạc với đủ các loại hình dạng trông vô cùng sắc bén, những chiếc cửa dùng để cắt tứ chi lóe lên luồng ánh sáng lạnh lẽo.

Trên tấm biển có ghi: Bác sĩ. Yêu cầu tuyển dụng: Không tuyển người ngu.

Cậu nhóc lại thất vọng.

“Từ điển y học”, Avicenna(*)...” Trước khi bỏ đi, cậu nhóc lẩm bẩm đọc tên quyển sách trong tay người thanh niên.

(*) Avicenna sinh vào khoảng năm 980 mất năm 1037, là một học giả người Turk và cũng là thầy thuốc, nhà triết học đầu tiên ở thời kỳ này. Ông cũng là nhà thiên văn học, hóa học, địa chất học, logic học, cổ sinh học, toán học, vật lý học, nhà thơ, tâm lý học, khoa học và nhà giáo. Công trình nổi tiếng của ông là “The book of healing” - một bách khoa toàn thư khoa học và triết học khổng lồ, và “The Cannon of Medicine” - là bài viết y học chuẩn ở một số trường đại học thời Trung cổ.

Vị bác sĩ đó ngẩng đầu lên liếc nhìn một cái, rồi hỏi: “Biết tiếng Latin?”

Cậu nhóc đáp: “Một chút”.

“Còn biết gì nữa?”

“Tiếng Tây Ban Nha, tiếng Ý, còn cả một chút tiếng Pháp và Ả Rập”.

Ở vùng Địa Trung Hải với nền văn hóa phức tạp cùng đủ các kiểu người này, mù chữ nhưng vẫn có thể nói được một vài thứ tiếng nước khác cũng chẳng phải chuyện gì kỳ lạ, có rất nhiều thương nhân sành sỏi đã đi qua rất nhiều nơi thậm chí còn uyên thâm hơn những học giả ngôn ngữ. Vị bác sĩ thờ ơ hỏi tiếp:

“Cũng biết viết chứ?”

“Biết, tôi thường viết thư giúp cho mọi người”.

Chàng thanh niên nở nụ cười thân thiết, ấm áp như gió xuân: “Ồ, hiếm thấy đây, cậu tên gì?”

“Nick”. Nhìn thấy có một tia hy vọng, cậu nhóc trả lời ngay lập tức.

Khóe miệng của vị bác sĩ khẽ nhếch lên: “Xì, tôi không cần người viết hồ sơ bệnh án, đi đi”. Anh ta ra vẻ mình đã chơi khăm cậu nhóc thành công, rồi tiếp tục cúi đầu đọc sách. Cậu nhóc bị chơi xỏ đứng ngây người, một ông đầu bếp thân hình mập mạp ở bàn bên cạnh cười mắng: “Cho người ta ôm một tia hy vọng rồi lại từ chối, Victor, cậu đúng là đồ xấu tính”.

“Đi đi, tôi là một người vô cùng tốt bụng đấy, đồng ý thì mới là xấu xa”. Tay bác sĩ úp quyển sách xuống bàn, cẩn thận đánh giá cậu nhóc một lượt, ánh mắt sắc nhọn phía sau cặp kính giống như một con dao giải phẫu, xuyên qua lớp da thịt cơ bắp, đi thẳng đến phần xương tủy bên trong.

“Cậu nhóc, thành thật mà nói, nhìn cậu quá non. Thuyền của cướp biển là nơi nào chứ? Người Moor (*) hung ác, đám lái buôn Do Thái tham lam, những tín đồ Kitô bị đuổi ra khỏi giáo phái, lừa đảo, trộm cắp, lính đào ngũ, những kẻ đang chạy trốn khỏi lệnh truy nã, mấy trăm tên đàn ông nằm ngoài vòng pháp luật chen chúc khắp nơi trong khoang thuyền, cả tháng trời không thấy một người phụ nữ nào, có một khuôn mặt đẹp trai cũng không phải là chuyện tốt đâu”.

(*) Moor là từ dùng để mô tả một nhóm dân số trong lịch sử bao gồm người Berber, người châu Phi da đen, người Ả Rập có nguồn gốc Bắc Phi, những nhóm người này đã chinh phục và xâm chiếm bán đảo Iberia trong gần 800 năm.

Nick sưng người trong một thoáng, rồi hiểu ra ý của hắn, những văn ngoan cổ nói lại một câu: “Khuôn mặt anh rất dễ nhìn, không phải cũng làm việc trên tàu đấy thôi”.

“Ái chà chà, nói không sai, cậu chủ tôi đây đúng là rất đẹp trai, nhưng vấn đề là cậu không có một thứ”. Victor cười cười, ngón tay thon dài vuốt ve mấy con dao bạc và cây cưa, “Con người thì phải cần mạng sống, ở trên thuyền, chỉ có những kẻ ngu xuẩn mới đắc tội với bác sĩ thôi”.

Nick không nói gì nữa. Tài nghệ không bằng người ta, những năng lực đó quả thật cậu không có. Ông đầu bếp béo bên cạnh không nỡ nhìn thấy cảnh ấy, bèn chỉ điểm nói: “Tiếp tục đi về phía Tây đi, lão Luhrmann ở khu bốc vác hàng hóa có lẽ cần người đấy”.

Lượt thứ hai cũng bị xua đi, hy vọng được tuyển không nhiều.

Đừng quá ngạc nhiên, cướp biển cũng là nghề kinh doanh buôn bán. Hàng hóa cướp về sẽ được quy đổi thành tiền, chắc chắn có thể giao dịch được với người khác. Đội thuyền của Hayreddin có đến hơn mười chiếc thuyền lớn, vào thời điểm dề béo không nhiều lắm, thì vận chuyển một số loại sản vật địa phương như dầu ôliu, bông, cọ, cũng có thể kiếm được một khoản.

Trong khu bốc vác rất bận rộn, hơn hai mươi người làm thuê ngồi trên xe ngựa vận chuyển hàng hóa, mùa khô trong đất liền cần cỗi không có lấy một gốc cây ngọn cỏ nào, nên lương thực là một giao dịch quan trọng. Luhrmann là một người đàn ông trung niên vạm vỡ, quanh năm đi lại khắp Địa Trung Hải, là một thương nhân lộc lỏi với kinh nghiệm phong phú. Lão đang hút một loại thuốc lá đắt tiền có xuất xứ từ Tân thế giới (*), vừa rít hơi nả khói, vừa chỉ huy việc vận chuyển hàng hóa.

(*) Tân thế giới là tên gọi được sử dụng từ thế kỷ 16, để chỉ Châu Mỹ, bao gồm Bắc Mỹ, Nam Mỹ, Trung Mỹ và Caribe cũng như các đảo xung quanh.

“Hả? Muốn vào bốc vác?” Luhrmann cúi đầu nhìn cậu nhóc gầy yếu trước mặt, “Không được đâu nhóc ạ, công việc vất vả lắm, bọn ta chỉ cần những người đàn ông có sức vóc thôi”.

Nick cũng không nhiều lời, chạy tới đóng bao tải đựng lúa mì, đưa tay kéo một bao công lên người, chạy hai vòng quanh chiếc xe lớn.

“Ồ, không nhìn ra đấy, chú em này cũng khỏe ghê”. Bao tải nặng năm mươi pound(*), một người đàn ông khỏe mạnh cũng còn phải chật vật. Luhrmann cắn tẩu thuốc, toét miệng ra cười: “Được rồi, vừa khéo đang thiếu một người, cậu đã được tuyển. Sau này ở đây bốc vác hàng hóa, mấy tháng nữa chúng ta sẽ đi đường bộ”.

(*) 1 pound nặng khoảng 453,59237 gram.

“Sao cơ, không thể lên thuyền à?” Cậu nhóc thả bao tải xuống, nhìn về phía con thuyền vũ trang bên bờ biển.

“Nhóc à, trên thuyền tuy rằng kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng lại phải liều cả mạng sống đấy. Cậu có biết tại sao trên quảng trường nhiều người, còn lều của bác sĩ và chỗ của ta lại ít người như vậy không?” Luhrmann nhàn nhả nả ra một hơi khói: “Bởi vì trên thuyền thì phải liều mạng, chết bao nhiêu người thì sẽ bổ sung từng ấy”.

“Tôi muốn lên thuyền”. Nick cố chấp nói.

Lão thương nhân lắc lắc đầu, tính khí của bọn thanh niên, chẳng biết thế nào là trời cao đất dày. Lão vỗ vỗ lên đồng hành lý trên lưng Nick, rồi đưa cho cậu mấy đồng xu: “Đi ăn một bữa no nê rồi suy nghĩ lại cho kỹ, trên thuyền không cần phụ nữ và con nít, đây là nguyên tắc”.

Nếu không phải đến nước không có cơm ăn, thì sẽ có rất nhiều người không bao giờ băn khoăn suy nghĩ về cái nghề liều mạng này. Mấy đồng tiền ấy tuy rằng không nhiều, nhưng cũng có thể mua được một tảng thịt nướng to và một lượng lớn bia nhẹ ở Algiers. Cậu nhóc cúi đầu nói cảm ơn rồi cầm tiền bỏ đi.

Dù có hiểu được nhiều thứ tiếng, cậu vẫn không được chọn. Từ lục địa cho tới hải dương, nơi nào có thể kiếm được lời thì luôn đông đúc. Thi làm cướp biển cũng không phải là việc dễ dàng gì.

Ánh mặt trời Bắc Phi đốt cháy mặt đất, cậu nhóc bị từ chối rồi đi càng lúc càng xa, chỉ để lại phía sau bóng dáng nhỏ xíu.

“Thằng bé đó đang công cái gì vậy?”

Luhrmann nhìn vào tay mình, hình như lão vừa vỗ vào một thứ kim loại gì đó rất cứng.

2. Quyển 1 - Chương 2:

Type: Taranee

Hank mang một chồng khế ước đã được lằn dấu vân tay rất dày đến đại bản doanh.

Hoàn toàn khác với tưởng tượng của mọi người về hang ổ của cướp biển là bản thủ và lộn xộn, đó lại là một tòa lâu đài màu trắng sạch sẽ và thoáng đãng, tọa lạc trên đỉnh một ngọn đồi cao nhất thành phố Algiers, một mặt hướng ra biển lớn, một mặt nhìn xuống toàn thành phố, những mái vòm hình tròn theo kiểu đạo Hồi chìm trong làn sương mù Địa Trung Hải, phong cách trang nhã, cảnh sắc tuyệt đẹp.

Tòa lâu đài này đương nhiên không phải do Hayreddin xây dựng.

Lúc tới “tiếp quản” nó từ tay viên tổng đốc Algiers tiền nhiệm, lão béo đó khóc còn khó coi hơn cả cha chết. Khi không phải lênh đênh trên biển, phần lớn những tên cướp biển bản địa đều nghỉ chân ở nơi khác, chỉ có thuyền trưởng cùng một số thuyền viên cấp cao là nghỉ lại tại đây.

Hank chẳng có tâm trạng đâu mà nhìn ngắm đài phun nước được điêu khắc rất tinh xảo trong sân, mà đi thẳng qua hành lang quanh co gấp khúc, tới trước căn phòng lớn gõ cửa:

“Thuyền trưởng, tôi là Hank.”

“Vào đi.”

Một người đàn ông cao lớn với mái tóc đỏ đang lười biếng ngả lưng trên chiếc giường mềm kiểu Ả Rập, một con sư tử trắng Châu Phi thân dài ba mét nằm dưới chân hắn, hai mắt lim dim giống ngủ mà lại như không ngủ, bên khố miệng còn dính mấy cọng lông chim màu sắc sặc sỡ. Hank nghĩ, có lẽ đây là con công cuối cùng trong sân.

Người đàn ông tiện tay lật xem tấm hải đồ, gương mặt không có vẻ gì là ngang ngược bá đạo cả. Nhưng tất cả mọi người đều biết, cũng giống như con sư tử đang ở dưới chân kia, thuyền trưởng là người thích giấu móng vuốt sắc nhọn trong lòng bàn chân, nhìn qua thì tựa mặt hồ phẳng lặng không gợn sóng, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công như chớp giật, xé nát kẻ địch thành từng mảnh.

Đây chính là tên cướp biển mạnh nhất tung hoành khắp Địa Trung Hải, người em trai thứ ba trong số các anh em nhà Barbarossa, có biệt danh là “Sư Tử Đỏ của đại dương”, Barbarossa Hayreddin.

Hank cung kính bưng chồng khế ước tới:

“Thuyền trưởng, đã tuyển được năm trăm người mới.”

“Ừ, vất vả rồi.” Hayreddin nhận lấy lật xem, “Có tuyển được người nào phù hợp bù vào chỗ thiếu không?”

“Chẳng có mấy người dùng được, toàn một đám tầm thường chưa trải sự đời.” Không biết tại sao, trong đầu Hank bỗng hiện ra bóng dáng cậu thiếu niên nhanh nhẹn khéo léo kia, những cũng chỉ là thoáng qua mà thôi, hần lắc lắc đầu, cân nhắc đắn đo cách dùng từ, khó khăn nói:

“Thuyền trưởng, những năm qua đội trưởng Arude vẫn một lòng trung thành, trước giờ khi giết địch cũng luôn xông lên đi đầu, ngài có thể...”

“Không thể”. Người đàn ông tóc đỏ thẳng thừng từ chối, bày những bản khế ước ra nói: “Hank, nhìn các điều mục và những dấu vân tay này đi. Cho dù là không biết chữ, trước khi lên thuyền cũng phải đọc từng mục một cho người mới nghe. Cậu đi theo tôi bao nhiêu năm rồi, ngay cả việc này cũng không nhớ sao?”

“Nhưng hôm đó đội trưởng quả thực đã uống say, trùng hợp lại có một người phụ nữ đi ngang qua...”

Hayreddin lạnh lùng nói: “Ồ, nói như vậy có nghĩa là bị cưỡng bức là lỗi của người phụ nữ đó, còn Arude là bị ép buộc sao? Hank Lanevince, điều thứ tư trong khế ước là gì?” Lúc nói đến câu cuối cùng, giọng điệu của hắn vô cùng nghiêm khắc, cặp mắt màu xanh lam lạnh lẽo bắn ra luồng ánh sáng khiếp người, khiến Hank chấn động, thân hình ưỡn thẳng, giọng nói sang sảng:

“Điều thứ tư: Không được gian dân xúc phạm phụ nữ, ai vi phạm xử tử!”

Căn phòng chìm vào bầu không khí im lặng chết chóc. Hồi lâu sau, Hayreddin mới nói:

“Đã có rất nhiều người tới cầu xin cho anh ta. Trên thuyền cuộc sống gian khổ, lúc xuống thuyền đến quán rượu uống cho thoải mái, tìm vài người phụ nữ để tiêu tiền, từ trước tới giờ tôi chưa từng quản lý những hoạt động riêng tư đó của mọi người. Nhưng người phụ nữ đó không phải là gái điếm, ngay ngày hôm sau cô ta đã nhảy xuống biển tự tử rồi.”

Nói đến đây, Hayreddin dừng lại một lúc, rồi nói ra thực chất vấn đề: “Hank, cô ta là con gái của một gia đình Hồi giáo truyền thống, chúng ta quanh năm hoạt động ở Algiers, nếu như chọc giận những người Hồi giáo, thì sau này sao còn có thể tiếp tục làm ăn ở đây được nữa? Tha cho Arude, thì sau này làm sao quản thúc được các thuyền viên khác? Khế ước của hải tặc trở nên vô giá trị như vậy từ lúc nào thế?”

Đội thuyền của Hayreddin tung hoành trên biển Địa Trung Hải suốt bao năm nay không có đối thủ, có được danh tiếng giống như những đấng anh hùng ở bờ biển Bắc Phi này, không phải dựa vào đám người ô hợp, mà nhờ vào kỷ luật nghiêm ngặt. Ba câu hỏi của Hayreddin như tháo gỡ hết một bãi mìn, Hank lặng lẽ gật đầu, không thể tranh luận tiếp được nữa.

“Vâng, thuyền trưởng, tôi hiểu rồi.”

Lúc bóng lưng vạm vỡ của phó đội trưởng biến mất khỏi gian phòng, Hayreddin giống như đang tự nói với mình:

“Arude, cậu có một đám anh em rất tốt.”

“Phải, như vậy có chết cũng không còn gì hối hận.” Một người đàn ông cường tráng hơn ba mươi tuổi với chiếc mũi khoằm dài đi ra từ sau tấm bình phong, là đội trưởng đội xung phong, Arude.

“Thuyền trưởng, tôi muốn một lần cuối cùng được đứng trên con thuyền Hải Yêu.”

“Muốn chết ở trên biển sao? Nhưng lần này chưa chắc đã gặp được một đối thủ có thể giết được cậu.”

“Vậy thì coi như là số đen, thần biển không chịu thu nhận kẻ có tội, lúc quay về tôi cam tâm tình nguyện bước lên giá treo cổ.”

Hayreddin im lặng hồi lâu, rồi cũng gật đầu đồng ý.

Cho hắn cơ hội này, cũng tương đương với một cơ hội được giữ lấy tôn nghiêm mà ra đi. Những giọt nước mắt cảm kích long lanh trong đôi mắt Arude: “Cảm ơn thuyền trưởng, ở chỗ bốc vác hàng hóa tôi còn có hơn hai trăm đồng vàng tiền tiết kiệm, bất kể tôi sẽ chết thế nào, xin hãy chuyển số tiền đó cho gia đình của người phụ nữ đáng thương đó.”

Trong màn sương mù mờ mờ ảo ảo lúc buổi sớm, sáu chiếc thuyền vũ trang được trang bị súng đại bác, mười hai chiếc thuyền buồm tam giác nhỏ đã chuẩn bị sẵn sàng, một chiếc thuyền tốc độ cao với phần mũi thuyền có một bức tượng gỗ khắc hình mỹ nhân ngư đang dẫn đầu, xuất phát từ bến cảng Algiers.

Hải Yêu (1) là tên con tàu của Algiers, “nàng ấy” không phải là một chiếc thiết giáp hạm (2) thân gỗ bọc thép, mà là một con thuyền tốc độ cao có kích cỡ trung bình với một cột buồm, cùng hai mươi tám khẩu pháo nặng mười tám pound ở hai bên. Vì một chiếc thuyền chở đầy hàng hóa, hoặc một chiếc thuyền được trang bị đại pháo bọc lại thép hạng nặng thì tốc độ không nhanh; thuyền cướp biển cần truy đuổi, bao vây, rút lui, nên không đòi hỏi phải là chiếc thuyền mạnh nhất, mà phải có sự linh hoạt và tốc độ nhanh nhất.

(1) Hải Yêu là nàng tiên cá thường xuất hiện trong thần thoại, là một loại sinh vật đầu là những cô gái trẻ còn nửa người sau là phần đuôi giống cá. Họ nổi tiếng với giọng hát mê hoặc lòng người.

(2) Thiết giáp hạm là một loại tàu chiến lớn được bọc thép với dàn hỏa lực chính bao gồm pháo có cỡ nòng hạng nặng. Thiếp giáp hạm to hơn, được trang bị vũ khí mạnh hơn và có vỏ bọc thép tốt hơn so với tàu

tuần dương và tàu khu trục. Là những tàu chiến vũ trang lớn nhất của hạm đội, thiếp giáp hạm thường được sử dụng để chiếm lấy quyền kiểm soát mặt biển và là đại diện cho đỉnh cao sức mạnh hải quân của một quốc gia trong giai đoạn từ thế kỷ 19 cho đến Chiến tranh Thế giới thứ hai.

“Em yêu à, hãy mang vận đen đến cho kẻ địch của chúng ta nào!”

Tay lái chính vỗ vỗ lên bức tượng khắc hình mỹ nhân ngư, uống một ngụm rượu mạnh, phần còn lại đổ xuống biển. Dưới sự điều khiển của thuyền trưởng giàu kinh nghiệm và các thủy thủ, Hải Yêu chính là con thuyền tử thần nhanh nhất Địa Trung Hải.

“Xuất phát!”

Tay thuyền trưởng tóc đỏ vừa ra hiệu lệnh, hàng ngàn cánh buồm nhất loạt giương lên, mũi thuyền rẽ sóng bắn lên muôn vòn bọt nước trắng xóa trên mặt biển.

Những cánh buồm từ từ căng lên nhưng không có màu đen của cướp biển, mà thay vào đó, lá cờ in hình một con sư tử màu vàng trên nền đỏ - đó là quốc hiệu của nước cộng hòa Venezia (1). Trước khi phát hiện ra đối tượng đi săn, cướp biển sẽ không dùng cờ đầu lâu xương chéo, mà đóng giả thành một chiếc thuyền buồm để đánh lừa đối phương.

(1) Cộng hòa Venezia là một quốc gia xuất phát từ thành phố Venezia ở Đông Bắc Ý, tồn tại trong một thiên niên kỷ, từ cuối thế kỷ 7 đến năm 1797. Quốc gia này ưa thích tham gia vào hoạt động mậu dịch hơn là tham gia vào các hoạt động chiến tranh không cần thiết.

Những người mới khó kìm nén được nỗi hưng phấn hơn hờ, nên tay kéo dây cáp không khỏi có hơi run. Trong khi đó giữa những đám thủy thủ cũ lại tồn tại một bầu không khí kỳ lạ, trong lần hành động này, đội trưởng – thần tượng của đội xung phong sẽ phải nhận một hình phạt rất nghiêm khắc, vùi thân nơi đáy biển đã trở thành mơ ước xa xỉ duy nhất để giữ gìn và bảo vệ sự tôn nghiêm của hân.

Trời về đêm, bầu trời tối đen ảm đạm không thể nhìn rõ trăng sao, lớp sương mù dày đặc phía màn trời bất tận phủ xuống, che kín đại dương bao la. Không còn nhìn thấy những con thuyền của đồng bọn ở gần đấy nữa, mặt biển gần như không có lấy một cơn gió, bốn bề tĩnh lặng, chỉ có tiếng kéo kệt khe khẽ của thân tàu và dây thừng siết căng lơ lửng xung quanh, mỗi con thuyền đều giống như đang lướt đi cô độc giữa chốn vũ trụ mênh mông rộng lớn.

Những gì không nhìn thấy chính là thứ đáng sợ nhất, không có mặt đất kiên cố vững chắc để giẫm bước càng khiến người ta đứng ngồi không yên. Những tân binh lần đầu tiên ra biển run rẩy sợ sệt, sống chết cũng không chịu lại gần mạn thuyền, nước biển màu xanh lam trong vắt lúc ban ngày giờ biến thành một mảng đen kịt, dưới mặt biển tối đen nhìn như đang bình tĩnh kia, lại giống như đang ẩn giấu vô số con quái vật to lớn khủng khiếp chỉ chờ chờ cắn xé người ta. Lúc này dù có là người theo đạo hay không, đều không kìm được thì thầm gọi tên thánh Allah, Thượng đế.

“Xùy, đúng là một đám nhát gan.” Lão lái tàu nhăm nháp một ngụm rượu, quét ánh mắt khắp lượt những người mới, nói bằng giọng đầy khinh thường: “Trời sương mù, mới là thời tiết tốt nhất để mở hàng. Nếu không phải đã dự đoán trời có sương thì thuyền trưởng sẽ không chọn ngày này để đi biển đâu. Các cậu đã từng nghe chưa, ngài ấy có thể ngửi thấy mùi của con mồi...”

Lão lái tàu cố ý đè thấp giọng xuống, khiến đám người xung quanh không khỏi bị đánh về thần thần bí bí của lão lôi cuốn, lão nói: “Thuyền trưởng có thể dự báo được thời tiết, hiểu được tiếng kêu của chim biển, có thể nhìn thấy được hướng bơi của các loài cá, có thể ngửi thấy mùi của vàng bạc đá quý, theo ngài ấy đi biển, mười lần thì có đến chín lần không về tay không. Biết gì không, nghe nói thuyền trưởng đã dâng tặng một cô em gái cực kỳ xinh đẹp cho thần Biển, để đổi lấy những năng lực này...”

Một tay mới tới run lấy bẫy, nhất thời cảm thấy gió biển trở nên lạnh hơn, giả vờ trấn tĩnh lại nói: “Đó đều là tin đồn thôi, trong các anh em ở đây, ông là từng trải nhất, trên biển này, ông đã từng thật sự nhìn thấy những... những thứ kỳ lạ bất thường nào chưa?”

“Một con mực khổng lồ có thể kéo cả một con thuyền xuống dưới đáy biển sâu? Những con chim ăn xác thối xé rách được cả cánh buồm? Hay là những nàng tiên cá quyến rũ con người lôi xuống địa ngục? Hi hi hi hi...” Lão lái tàu xấu tính thấp giọng cười không thành tiếng, cười đến nổi lông tóc những kẻ mới đến dựng

đứng. “Đúng là may mắn, tôi chưa thấy bao giờ, vì nếu thấy rồi thì giờ chẳng thể nào đứng đây nói chuyện với các cậu được...”

Trong đêm tối những câu chuyện kinh dị luôn được hoan nghênh, mọi người vừa hiếu kỳ lại vừa sợ hãi, ở những nơi không thuộc thẩm quyền quản lý của Thượng đế, thì những truyền thuyết cổ xưa luôn chiếm thế thượng phong. Trừ những người lái tàu đang phải trực và những tay làm nhiệm vụ quan sát không dám lơ là ra, những kẻ khác đều đắm chìm trong những câu chuyện xa xưa nửa thực nửa hư ảo.

Đúng lúc đó, trên đài quan sát cao nhất của cột buồm, trong một đầu ống kính viễn vọng được cuộn lại bằng giấy da dê đang ở trong tay một tên thủy thủ có nhiệm vụ quan sát từ xa, xuất hiện một thứ kỳ dị khiến người ta không dám tin vào mắt mình. Hắn lấy tay áo lau đi lau lại mắt kính, cổ họng giống như bị nhét bông không thể thốt lên lời:

“Người, người cá...”

Cặp mắt của tay thủy thủ quan sát lờ lẩn ra, nghẹn họng hồi lâu, rồi đột nhiên gào lên như lợn bị chọc tiết:

“Phía Tây Nam! Phía Tây Nam! Mọi người nhìn đi!!!”

Tất cả mọi người trên boong đều bị tiếng hét ấy làm cho giật nảy mình, còn tưởng rằng có kẻ địch tấn công, nhất loạt rút vũ khí ra tiến gần đến mạn thuyền quan sát, ai ngờ lại nhìn thấy một hình ảnh khiến suốt đời bọn họ cũng khó lòng mà quên được.

Trong làn sương dày đặc, một cái bóng quỷ dị màu trắng mờ mờ ảo ảo trôi bồng bềnh trên mặt biển, nhấp nhô theo từng con sóng lên xuống. Gió biển thổi đến khiến màn sương như loãng đi đôi chút, mọi người loáng thoáng nhìn thấy một thân hình trần tui lộ dần trong không khí, nửa thân trên mảnh khảnh lóe lên những luồng ánh sáng trắng kỳ lạ, mái tóc đen dài ướt át như rong biển rối tung xỏa ra, che phủ bầu ngực đầy đặn trắng nõn.

“Nàng ta” cứ trôi bồng bềnh như vậy trên mặt biển, giọng hát như có như không phiêu diêu theo gió bay tới, bức tranh vừa tuyệt đẹp lại vừa kỳ dị tóm chặt lấy tâm trí tất cả mọi người.

“Người cá, thật sự có người cá, có phải chúng ta sắp bị tiếng hát của nàng ta kéo xuống đáy biển không...”

Choang một tiếng, chiếc bình rượu dẹt của lão lái thuyền rơi xuống boong, rượu chảy lênh láng khắp sàn.

Bao gồm cả thủy thủ quan sát và người giám sát bên trong con tàu “Trần Châu”, tất cả thủy thủ đoàn đều tập trung ở bên trái mạn tàu để nhìn ngắm “nàng ta”, không một ai chú ý tới, trong màn sương mù dày đặc phía bên phải, có một chiếc thuyền buồm với lá cờ đầu lâu xương chép màu đen đang rẽ sương từ từ tiến lại gần.

“Hắt xì!”

Theo ánh lửa đang được thổi bùng trên mặt biển, nàng “mỹ nhân ngư” xinh đẹp không mấy may tao nhã hắt xì một cái, Nick kéo kéo chiếc áo sơ mi màu trắng dính bết vào người như thể oán trách, toàn thân nổi hết da gà. Chất vải dẹt thưa mỏng, chất lượng kém, sau khi dính nước biển, bất luận là về xúc giác hay thị giác đều giống như không mặc gì.

Âm thanh của súng hỏa mai cùng những tiếng la hét chửi bới át chìm tiếng hát, nhiệm vụ chim mồi Nick được giao cũng có thể coi là đã thành công tốt đẹp. Tuy bị lạnh cóng quá mức chịu được, nhưng động tác của cậu vẫn linh hoạt. Vặn người một cái, một chiếc thuyền ván nhỏ dưới mặt biển liền lật lên, vừa này cậu đã ngồi lên thứ này giả làm người cá.

Tháo sợi dây thừng nhỏ buộc ở sau cổ ra, hai “bầu ngực sữa đầy đặn” hút hồn người khác ở trước ngực liền rơi luôn xuống.

Nhìn lại cẩn thận, thì thật ra cái thứ úp ở trước ngực là... hai cái bát bằng sứ trắng. Trí tưởng tượng của đàn ông luôn phong phú đến độ thừa thãi, càng không nhìn rõ, thì lại càng cảm thấy thần bí gợi cảm, lợn sề cũng tưởng thành tiên nữ hạ phàm. Nick cắt đứt sợi dây thừng buộc lên tóc, lấy khăn quần quanh đầu, lập tức khôi phục lại thân phận cậu nhóc ngực phẳng lì.

Hiện giờ cậu là một tên cướp biển. Tuy rất thất vọng vì thất bại trong cuộc tuyển chọn ở Algiers, nhưng ở thời đại cướp biển đang hoành hành ở khắp nơi như hiện giờ, không chỉ có một mình nhóm Hayreddin tuyển người.

“Ấy, đừng giết nhanh thế, đợi tôi với chứ...” Trên con thuyền đang rộn lên tiếng chém giết, Nick lăm lăm một câu, rồi cầm lấy mái chèo chèo về hướng con thuyền “Trần Châu” xui xẻo.

Đội thuyền của Hayreddin đang rơi vào tình huống cướp biển cướp của cướp biển.

Thật ra nhóm hải tặc nhỏ với cái tên “Sói Biển” này xưa nay không có ý chọc vào Sư Tử Đỏ Barbarossa, chỉ đáng tiếc là sương mù quá dày, thuyền của Hayreddin lại treo cờ của nước cộng hòa Venezia để ngụy trang, cho nên họ không thể phân biệt nổi, dẫn đến sai lầm tai hại như bây giờ.

Ánh lửa trên thuyền Trần Châu xuyên qua lớp sương mù, lôi kéo những con tàu của đồng bọn tới. Đứng trên mũi thuyền Hải Yêu nhìn đám sương mù đỏ rực ấy, Hayreddin bật cười. Một con thuyền ngu xuẩn tác chiến cô độc lại hăng hái chiến đấu như vậy, không phải đang chủ động dâng miếng mồi ngon vào miệng sư tử sao? Thuyền của cướp biển không nhất thiết phải chở hàng hóa có giá trị, nhưng chắc chắn có một số lượng lớn vũ khí và thuốc súng. Hayreddin nghĩ, cướp bóc một trận, coi như là mở hàng vậy. Huống hồ... nói không chừng có thể có một đối thủ khiến Arude cam tâm tình nguyện chịu chết.

Nhưng mọi việc lại không như dự tính. Còn chưa đợi thuyền của đồng bọn tập trung lại, tiếng súng nổ trên thuyền Trần Châu đã dần dần chìm ngấm, nhưng lá cờ đại diện cho sự chiến thắng từ đầu đến cuối vẫn không được giương lên.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Arude nhíu mày, ở hai bên mạn thuyền Trần Châu có mười sáu khẩu pháo, lại thêm đội phó của hắn là Hank đã trải qua hàng trăm trận chiến, kinh nghiệm dày dặn, hỏa lực của đối thủ có mạnh đến đâu cũng không đến mức chưa tới một giờ đã không thể chống đỡ được. Arude hét lên với tay quan sát trên cột buồm: “Quan sát tình hình đi!”, hắn còn chưa kịp dứt lời, giọng nói hoảng sợ của tay quan sát đã truyền xuống dưới:

“Đội phó Hank bị trọng thương! Tên giám sát cũng chết rồi! Đó là thứ gì vậy?”

Tất cả lập tức xôn xao. Arude lớn tiếng thét lên một câu: “Bình tĩnh! Đừng làm ồn!” Quay đầu lại nhìn thuyền trưởng, nhưng khuôn mặt của Hayreddin lại chẳng có chút phản ứng nào, chỉ nhìn về phía tàu Trần Châu gật gật đầu.

“Giương hết buồm lên! Giương hết buồm lên!” Tay lái tàu chính lớn tiếng ra lệnh, tài Hải Yêu tăng hết tốc lực lao tới.

Ba trăm thước Anh (1), hai trăm thước Anh, một trăm thước Anh.

(1) Thước Anh hay còn được gọi là yard là tên của một đơn vị đo chiều dài trong một số hệ đo lường khác nhau, bao gồm Hệ đo lường Anh và Hệ đo lường Mỹ. Kích thước mà nó đại diện có thể thay đổi tùy theo từng hệ đo lường. 1 thước Anh = 0.9144 mét.

Luồng ánh sáng bạc chớp lóe dần dần tan ra trong lớp sương mù, cùng với tiếng gào thảm thiết thê lương, tàu Trần Châu trở thành một vũng máu tanh. Hank đã bị mất một cánh tay, máu nhuộm đỏ hơn nửa người, cánh tay còn lại không ngừng quơ quào thanh đao lớn của mình, hai mắt đỏ ngầu, thần trí đã hoàn toàn điên loạn.

“Chết đi con yêu quái kia! Trở về địa ngục của ngươi đi!!!”

Hank khàn giọng ra sức gào lên đầy bi thương, nhưng đối mặt với hắn không phải là một con quái vật cao lớn mười mấy mét, mà chỉ là một cậu thiếu niên thoạt nhìn có vẻ khá gầy yếu.

Trong tay cậu thiếu niên đang cầm một loại binh khí vô cùng cổ quái, phần cán bằng kim loại đen sì dài đến hai mét, cao hơn nhiều so với thân người của cậu, hai đầu là những lưỡi hái cực lớn lóe lên màu máu tươi lấp lánh, giống với loại vũ khí của tử thần trong truyền thuyết. Thứ vũ khí này nói ít thì cũng phải mười, mười lăm cân, nhưng cánh tay mảnh khảnh của cậu nhóc vung vẩy thứ đó trông lại có vẻ không tốn chút sức lực nào. Mỗi lần lưỡi hái xé bầu không khí rin rít lao tới, thì trong nháy mắt kẻ địch xung quanh sẽ bị mất đi một bộ phận cơ thể.

Hank đã gắng gượng quá lâu, mất máu quá nhiều khiến hắn không còn sức lực để cầm cự tiếp nữa, cậu thiếu niên dường như cũng cảm thấy phiền vì hành động điên cuồng của hắn, bèn nhấc lưỡi hái vung lên cao xoay vài vòng, lưỡi dao lớn trong tay cậu ta vẽ thành một vòng sáng màu đen, một vài thuyền viên còn sót lại ở xung quanh bị tư thế ấy hút chặt không dám xông lên.

Tiếp sau đó, tất cả những thủy thủ trên tàu Hải Yêu được chứng kiến một cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Lưỡi hái cực lớn vờn bay, tựa như cây búa của Thần Thor (1) trong truyền thuyết Bắc Âu đột nhiên giáng xuống! Hank nhấc đao lên cản lại, nhưng vô vọng vì uy lực của lưỡi hái thực sự quá lớn, thanh đao ngay lập tức bị gãy làm đôi ở chính giữa, lưỡi hái lặng lẽ bổ xuống cơ thể vạm vỡ của Hank, một đường vạt nghiêng từ cổ đi xuống, xé đôi người đàn ông to lớn đang sống sờ sờ trước mắt thành hai nửa!

(1) Thần Thor là vị thần của sấm sét, dông bão và sức mạnh trong thần thoại Bắc Âu, là con trai lớn nhất của thần Odin và Jord, nữ thần của đất. Thần Thor là người mạnh nhất, bảo vệ các vị thần khác khỏi sự tấn công của bọn khổng lồ.

Từ miệng vết chém máu tươi tuôn ra xối xả, bắn tung tóe đến hơn bốn mét lên những cánh buồm trắng tạo thành bức tranh đầm máu. Xung quanh là bầu không khí im lặng chết chóc, những còn lại không có nổi dũng khí để cất lên tiếng thét kinh ngạc thảm thiết. Bao gồm cả đồng bọn của cậu thiếu niên, đám hải tặc trên tàu Sói Biển cũng nín thở im lặng, không dám thốt lên một tiếng nào sợ kinh động đến kẻ mới đến quá khủng khiếp đó.

Có lẽ là kinh ngạc vì kẻ địch đã bị chém đứt tay mà vẫn còn có thể cầm cự được lâu như vậy, cậu thiếu niên lại gần cẩn thận xem xét khuôn mặt dính đầy máu tươi của Hank, đột nhiên nhỏ giọng kêu lên đầy ngạc nhiên: “Ồ kìa, đây không phải là người phỏng vấn tuyển người ở Algiers sao...”

Cuối cùng tàu Hải Yêu cũng áp sát lại gần mạn thuyền, một chút kinh ngạc do bất ngờ liền biến mất trong khoảnh khắc, cậu thiếu niên thu lại sự chú ý, chăm chú nhìn về phía con tàu.

Rất nhiều năm sau, những người đã từng chứng kiến cảnh đó vẫn nhớ rõ như việc chỉ vừa mới xảy ra. khắp Địa Trung Hải đều lan truyền một truyền thuyết về cậu thiếu niên trắng nõn như người cá xuất hiện từ dưới đáy biển, vung lưỡi hái cực lớn lên chém đứt sinh mệnh kẻ khác, đôi mắt đen láy như bầu trời đêm không trăng không sao.

3. Quyển 1 - Chương 3: Nick Nhập Bọn

Type: Taranee

Hai trăm thước Anh, một trăm thước Anh, năm mươi thước Anh, thuyền Hải Yêu đã sắp đến gần được mạn thuyền, nhưng sự xuất hiện kỳ quái của cậu thiếu niên khiến mặt biển trở thành một vùng chết chóc lặng ngắt, đám thủy thủ đứng ngây người, thậm chí quên luôn cả nhiệm vụ của mình.

Bùm một tiếng, mọi người như sự tỉnh khỏi giấc mộng. Quay đầu lại nhìn, Hayreddin đang cầm một khẩu súng khảm bạc ngắm bắn về phía boong tàu Trân Châu, hòng súng vẫn còn tỏa làn khói thuốc súng. Nick nghiêng người tránh phía sau lưỡi hái to rộng nên thoát được một kiếp nạn, nhưng mái tóc lại bị bụi sắt bay tứ tung làm cháy xém mất một lọn.

Tuy không trúng đối phương nhưng đã đạt được mục đích. Hayreddin thối thối làn khói trắng trên hòng súng, giọng nói trấn định như tiếng chuông rền trong giáo đường, phá tan màn đêm sương:

“Nhìn đi! Nó là kẻ sợ súng đạn! Không phải là ma quỷ!”

Soạt một tiếng, lá cờ của nước cộng hòa Venezia ngụy trang trên tàu Hải Yêu bị hạ xuống, một lá cờ màu đen được giương lên.

Không có đầu lâu, không có lưỡi hái, hắn trước giờ luôn coi thường việc sử dụng những trò uy hiếp thô lậu kém cỏi ấy.

Trên lá cờ của Hayreddin, chỉ có hình một chiếc đồng hồ cát màu trắng.

Nó chỉ có một ý nghĩa duy nhất: Sự kiên nhẫn của Sư Tử Đỏ có hạn, nếu không lập tức đầu hàng, thì mạng sống của các người sẽ giống như những hạt cát đang dần dần cạn kiệt kia.

Nhìn thấy lá cờ nổi tiếng lừng lẫy khắp Địa Trung Hải, đám cướp biển như tỉnh lại trong cơn hoảng loạn, những kẻ được trang bị súng hỏa mai nhất loạt châm ngòi lửa, cùng với tiếng súng nổ bùm bùm, đạn chì bụi sắt mạnh mẽ bắn về phía Nick.

“Chết tiệt, phản ứng nhanh thế...”

Nick lách người tránh phía sau một cột buồm chính, nghe sau lưng tiếng dăm gỗ bắn tung tóe, mùi diêm tiêu (*) thuốc súng nổ lên nồng nặc đau cả mắt. Lướt tấn công đầu đã tiêu diệt không ít hải tặc của tàu Sói Biển, nhưng đáng tiếc, súng hỏa mai trong thời đại này đều là loại súng phải tì trước ngực khi bắn, còn thô sơ, muốn nổ được phải châm ngòi dẫn cháy, mỗi một lần bắn cần lắp đặt mất hai, ba phút. Trong bầu không khí căng thẳng của cuộc chiến, loạt đạn đầu tiên đã qua, súng mà chẳng khác gì ống thổi lửa.

(*) Diêm tiêu còn tên gọi khác là đá tiêu hay tiêu thạch, là một dạng khoáng vật của kali nitrat (KNO_3), có màu trắng hay trong suốt, có hình dạng đám tinh thể hay kết tinh hình kim, sử dụng để làm phân hóa học và thuốc nổ.

Không ngoài dự đoán, tiếng súng dừng lại rất nhanh, Nick lặng lẽ đợi vài giây, dùng lưới hái khều khều một bộ quần áo rách nát, nên hơi để lộ thân thể ra khỏi chỗ ẩn nấp. Một tiếng păng cực lớn vang lên, bộ quần áo đáng thương rách toạc.

Quả nhiên vẫn là gã đàn ông tóc đỏ đó.

Nick tắc tắc lưới, cất tấm gương nhỏ dùng để quan sát vào trong người. Trong màn sương mù dày đặc, loại súng hỏa mai khó ngắm mục tiêu như vậy mà vẫn có thể bắn trúng được như thế, đủ để thấy khả năng bắn súng của đối phương vô cùng chuẩn xác.

Hai bên bắn nhau loạn xạ một hồi, chỉ khi đã dùng hết sạch số đạn chuẩn bị cho súng hỏa mai mới tiếp cận được với mạn thuyền. Những chiếc phi tiêu sắt nối với dây thừng rút gào bay lên boong, vô số những tiếng gầm thét mang theo sự điên loạn và dữ tợn xé rách bầu trời đêm. Tiếng súng dứt quãng vì đã dùng hết đạn được, đao rìu nguyên thủy lại bắt đầu lên sàn chiến.

Arude xông lên dẫn đầu, bám dây thừng leo lên tàu Trần Châu, chém hai đối thủ ở bên mép tàu Sói Biển ngã xuống sàn, dọn sạch đường cho những người phía sau lên thuyền. Kẻ địch vẫn còn ẩn mình trong chỗ tối, Arude đặc biệt cẩn trọng hơn bình thường, không điên cuồng xông lên nữa. Đợi đến khi đại đa số đội viên trong đội xung phong đã lên boong, thì tình hình trên tàu Trần Châu mới bắt đầu đảo chiều, thế nhưng dù đã tìm đi kiểm lại, vẫn không nhìn thấy bóng dáng thẳng nhóc con đó đâu.

Lẽ nào lại quay về đáy biển rồi?

“Người cá! Ra đây đánh một trận đi! Tên ta là Arude Anferik! Đội trưởng đội xung phong của Sư Tử Đỏ!”

“Chẹp, có phải là hiệp sĩ đâu, nói tên họ ra làm gì. Hút thuốc lá nhiều thành ra hưng phấn đến thế cơ à?” Bóng dáng nhỏ bé chui ra từ đồng mảnh vỡ trên boong tàu, tiện tay đánh ngã luôn hai tên địch đang quay lưng lại với cậu.

Khuôn mặt Nick không chút cảm xúc vẩy vẩy những giọt máu tươi dính trên lưới đao. Mặt đối mặt với Arude. Dưới tấm khăn xám xịt hé ra khuôn mặt non nớt, cậu nhóc đang mặc một chiếc áo sơ mi bằng sợi dây rế tiền, cùng một chiếc quần thủy thủ rộng thùng thình bó đến đầu gối, đáng vẻ cực kỳ bình thường. Nhưng kỹ thuật đáng ngạc nhiên của thân hình này lại khiến tất cả mọi người không thể đối xử với cậu như một cậu thiếu niên bình thường.

“Nick, không có họ.”

Không lời thừa thãi, giọng nói vừa dứt, thì lưới hái khổng lồ liền bay vút đến.

Trái tim Arude nhảy vọt lên, người vừa nãy còn cách hán hơn năm mét trong nháy mắt đã biến mất, rồi một đôi mắt trống rỗng đen thẳm đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt. Nhanh thật! Arude nhủ thầm

một tiếng, nhấc song đao lên ngăn cản. Vừa rồi hắn đã chứng kiến cả đao lẫn người Hank bị chém đứt, nên hiểu rằng tên nhóc này tuy thân hình bé nhỏ, nhưng sức lực lại rất lớn.

Quả nhiên, đối phương chỉ cầm một đầu của lưỡi hái vung lên tấn công, mượn lực ly tâm (*) cùng trọng lượng của binh khí và cơ thể mình, biến sức lực từ ba phần thành mười phần. Âm thanh kèn kẹt vang lên, cơ bắp trên hai cánh tay rắn chắc của Arude phải gồng lên mới có thể đỡ được chiêu này.

(*) Lực ly tâm là lực có tác dụng kéo từ tâm ra ngoài vòng tròn.

Không cho đối phương cơ hội tạm nghỉ, Nick rơi xuống sàn tàu, mũi chân hơi chệch, nên lưỡi hái trượt lệch xuống lưỡi đao của Arude. Đòn này có thể sẽ chặt đứt được ngón tay cầm đao của đối phương, nhưng Arude cũng là một tên cướp biển đã kinh qua trăm trận, liền dứt khoát vứt vũ khí ở một tay đi, tay kia quét ngang xuống từ khoảng hở của cậu thiếu niên.

Một âm thanh giòn tan vang lên, chuôi của thứ kim loại đen sì đã chặn lưỡi đao mỏng lại.

“Bỏ cuộc đi...” Cậu nhóc nhẹ nhàng nói, giống như khi người cá dùng tiếng hát phảng phất phiêu diêu của mình khuyên nhủ các thủy thủ đi cùng xuống đáy đại dương.

“Mày nói gì!” Arude nổi giận, “Mày đang xem thường tao phải không?!”

“Không, võ công của ông rất giỏi...”, Nick lắc lắc đầu, “nhưng vô dụng, tôi nghe thấy âm thanh của ông.”

“Nghĩa là sao?”

“... Nghĩa là sẽ chết.”

Cũng đã từng thua vài bận trên chiến trường, nhưng Arude chưa bao giờ bị đối thủ khinh thường như vậy, lửa giận, nỗi sợ hãi, sự nghi ngờ, tất cả xông lên não hắn. Arude lạnh lùng cười ha hả: “Hừ, đã tự tin thế thì đến lấy mạng của tao thử xem!”

Nick không giải thích gì thêm, cổ tay đan xen vung múa lưỡi hái khổng lồ, sử dụng chiêu cây búa của thần Thor vừa giết chết Hank khi nãy.

“Tưởng tao sẽ trúng kế sao?”

Người bình thường thấy khí thế khi lưỡi hái khổng lồ đó vung lên đều sẽ trốn tránh theo bản năng, nhưng Arude lại là người có kinh nghiệm phong phú liền cúi người thật thấp, rồi xông thẳng về phía đối thủ. Sơ hở lớn nhất của những loại vũ khí dài chính là không thể sử dụng linh hoạt trong khoảng cách gần, chỉ cần áp sát vào cơ thể đối phương, thì dù vũ khí có ghê gớm đến đâu cũng sẽ trở nên vô dụng. Hắn liền chấp nhận mất một bộ phận trên người, cũng nhất định phải chém Nick một đao.

Đám hải tặc thấy khoảng cách giữa hai người đã được rút ngắn, thanh đao cong bén ngọt đã sắp chém đứt cần cổ thanh manh của cậu thiếu niên.

“Keng.”

Mọi người trơ mắt ra nhìn, trong bầu không khí kỳ dị ấy lưỡi hái khổng lồ màu đen bỗng chia thành hai đoạn, trong nháy mắt biến thành hai tay đao, khoảng cách giữa hai người đã gần trong gang tấc, nhưng ưu thế của Arude lại hóa thành bọt nước.

Đợt tấn công thứ nhất hoàn toàn thất bại, đợt tấn công thứ hai nháy mắt đã quét đến.

Cái đầu vị đội trưởng đội xung phong mang theo vẻ kinh ngạc bay vọt ra ngoài, kết thúc cuối cùng, hắn đã có được lời giải thích của cậu thiếu niên.

“Tôi nghe thấy, tiếng sinh mạng đứt rời của ông.”

Nick lau lau khuôn mặt bị bắn mấy giọt máu của mình xong, mới phát hiện ra tình hình của tàu Trân Châu không lạc quan chút nào. Đối phương người đông thế mạnh không nói, mà ngay cả vũ khí cũng tối tân hơn bên mình rất nhiều, hơn thế không giống những kẻ địch hèn nhát sợ sệt mà cậu từng gặp, thủ lĩnh đã chết nhưng không rút lui, ngược lại còn tập trung lại, có xu thế đánh luân phiên.

Không hổ là thuộc hạ của Sư Tử Đỏ.

Trong lòng Nick thầm cảm thấy có chút xiu cảm khái, nhược điểm của mình cậu biết rất rõ, tuy đã trải qua một quãng thời gian dài rèn luyện vất vả, nhưng thể lực và sức mạnh từ đầu đến cuối không thể phá vỡ được giới hạn vật lý của cơ thể, cảm thứ binh khí nặng nề này chiến liền hai trận, hai cánh tay của cậu đã bắt đầu xuất hiện cảm giác tê mỏi.

Một thoáng chần chừ, Nick quyết định đổi sách.

Muốn bắt giặc thì phải bắt vua trước, xử lý được người đàn ông tóc đỏ kia rồi, mọi việc có thể xem như kết thúc.

Nghĩ sao làm vậy, cậu thiếu niên bật nhảy vọt lên sợi dây thừng chéo nghiêng bên cạnh, chạy lấy đà rồi bật lên như một diễn viên xiếc biểu diễn màn đi trên dây một lúc, rồi thoải mái xông ra khỏi lớp vòng vây, đi tới bên mạn tàu Trân Châu.

“Hừ! Thằng nhóc đó định làm gì vậy?”

“Này này! Con yêu quá đó không định nhảy lên tàu Hải Yêu của chúng ta đấy chứ?”

“Mẹ kiếp, để thằng đó lên thuyền chính rồi chúng ta không còn mặt mũi mà sống nữa đâu! Chặn nó lại!”

Đám cướp biển mắng chửi giận dữ, nhưng không có ai thật sự xông tới ngăn cản, thằng nhóc chẳng biết là người hay là yêu này không mất một sợi tóc đã chém chết hai vị đội trưởng, quả thực là mạnh khủng khiếp, tiểu tốt như bọn họ đơn đả độc đấu thì sao có thể là đối thủ được?

Nick vọt tới mạn thuyền, vốn dĩ định giẫm lên sợi dây thừng có gắn móc sắt rồi đi qua, nhưng lại thấy mấy tên cướp biển đang trong tình trạng hoảng loạn trên con thuyền Hải Yêu cầm rìu, chuẩn bị cắt đứt sợi dây thừng để cậu rơi thẳng xuống biển.

Nhìn thoáng qua khoảng cách giữa hai tàu, trừ phi là mọc cánh, còn không thì chẳng có cách nào nhảy qua được.

“Chẹp...” Cậu nhóc khẽ cau mày, không thể để cậu tốc chiến tốc thắng được ư?

Chỉ nghe thấy vài tiếng lách cách, lưỡi hái trong tay Nick từ hai đoạn tách thành sáu đoạn, bên trong phần cán rỗng ruột mọc ra một sợi dây xích mỏng, trong nháy mắt biến thứ binh khí cao hai mét thành một cây roi linh hoạt dài bốn, năm mét.

Con người của đám cướp biển ở cả hai tàu lòi ra như sắp rơi đến nơi, Nick nắm chặt đoạn đuôi của lưỡi hái quăng một vòng, rồi vung ra xa, lưỡi hái móc vào mạn thuyền của Hải Yêu, một đường vòng cung đã mang cơ thể nhẹ nhàng khéo léo của cậu nhóc đi sang bên này.

Tiếp đất hoàn hảo, cực kỳ hoàn hảo.

“... Chết tiệt, thứ đồ chơi đó là cái quái gì vậy!!!!”

Từ trước tới giờ bọn họ chưa từng nhìn thấy thứ binh khí nào có thể biến hình được như vậy, trong khoảnh khắc, cả đám cướp biển hoàn toàn suy sụp.

Sau khi đổ bộ, Nick lập tức vung lưỡi roi lên khua mấy vòng, lực ly tâm khiến lưỡi đao khổng lồ phát ra tiếng vù vù trong không trung, quả thật khủng khiếp như máy xay thịt, lấy cậu nhóc làm trung tâm, trên boong tàu lập tức lóe lên một khoảng chân không năm mét.

Nhảy lên, hạ cánh, khiến cho kẻ khác phải kinh hãi, nhìn thì có vẻ thông dong bình tĩnh, nhưng ánh mắt của Nick trước sau vẫn chăm chăm vào người đàn ông tóc đỏ.

Ánh mặt trời của buổi bình minh đang từ từ dâng lên phía mặt biển, màn đêm chậm chậm tan đi, tất cả mọi thứ trên thuyền dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Nick chưa từng gặp người đàn ông nào như thế.

Hắn tầm hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, cao cỡ một mét chín mươi, nhưng không vì cơ thể cao lớn mà nặng nề thô kệch, thân hình với mỗi động tác gơ tay nhấc chân, đều nhanh nhẹ chặt chẽ tuyệt mỹ như một con báo giữa chốn rừng sâu. Tuy phạm vi hoạt động là vùng đạo Hồi ở Bắc Phi, nhưng Hayreddin hiển nhiên là thuộc sắc tộc da trắng Hy Lạp, khuôn mặt sắc nét cùng cơ thể cường tráng đã làm toát lên phẩm

chất kiên nghị như một bức tượng điêu khắc của hắc. Quanh năm lênh đênh trên đại dương, phơi mình dưới ánh mặt trời nóng bỏng gay gắt, nên dưới lớp áo sơ mi để hở một nửa là phần ngực trần màu nâu đồng toát lên vẻ quyến rũ đầy mê hoặc. Cơ thể với tỉ lệ hoàn mỹ không chệch vào đâu được, ẩn sau vẻ thanh lịch tao nhã là sức mạnh hoang dã thâm sâu khó đoán, tựa như Ares – vị thần chiến tranh trong thần thoại Hy Lạp.

Mái tóc dài đỏ rực như đang tỏa sáng rực rỡ dưới ánh nắng ban mai phía chân trời, trước làn gió biển hiu hiu thổi, chúng nhảy múa tựa như những ngọn lửa đang hừng hực cháy. Phía dưới màu tóc sống động mãnh liệt ấy, lại là đôi mắt màu xanh lam của băng vô cùng lạnh lẽo, trong suốt, vô tình.

Một nửa là đại dương xanh thẳm, một nửa là ngọn lửa đỏ rực.

Chep, thật đúng là người đẹp.

Nick đưa ra định nghĩa, nhưng lại không bị dung mạo và uy thế vô cùng xuất chúng đó hấp dẫn, chỉ nhìn chăm chăm vào động tác hai tay của Hayreddin... và cả thứ vũ khí đang lóe sáng kia nữa.

Trên chiếc thắt lưng da to bản chéo ngang hông của Sư Tử Đỏ có dắt một hàng sáu khẩu súng ngắn chuôi bạc, trên chuôi của thanh đao cong Damascus (*) với phần lưỡi dày màu đen sẫm ở thắt lưng, là những viên ruby lóe sáng lấp lánh có kích cỡ bằng quả trứng chim bồ câu với giá trị liên thành. Hắc đang khoanh tay đứng trên mũi thuyền, đôi con ngươi màu xanh lam lạnh lẽo mang theo một tia thích thú quan sát cậu thiếu niên, lặng lẽ không hề lên tiếng.

(*) Đao cong Damascus là một loại đao được rèn bằng thép Damascus của các chiến binh Hồi giáo. Khi đoàn quân Thập Tự Chinh mở cuộc chinh phục để chiếm lại vùng đất thánh Jerusalem từ tay những người Hồi giáo, các binh sĩ của đạo quân Thập Tự Chinh lúc đầu đã thất bại vì chính loại đao này.

Nick âm thầm nuốt nước bọt, một khẩu súng khảm bạc cao cấp của một nghệ nhân lành nghề có thể đổi được cả một tòa biệt thự ở giữa Địa Trung Hải vào thế kỷ thứ 16 này trang bị trên người tên Sư Tử Đỏ kia đúng là vô cùng lóa mắt.

Mẹ nó chứ, ông chú già này nhiều tiền quá...

Nuốt nước bọt đầy thèm muốn, Nick biết hiện giờ không phải lúc nhìn ngắm đá quý, cậu nhớ rất rõ Hayreddin chỉ bắn có hai phát súng, sau đó khoảng cách càng lúc càng gần, hắc liền thu tay về, cũng không đổ bộ lên thuyền, mà chỉ đứng quan sát từ con thuyền chính của mình.

Vậy là có ý gì nhỉ? Nick không hiểu, nhưng trước giờ cậu không phải là người thích nghĩ ngợi nhiều. Ngày mai có cơm ăn không, sẽ ngủ ở đâu, đều là những chuyện của ngày mai. Mục tiêu của ngày hôm nay là tiêu diệt đối thủ, những thứ khác, để sau rồi nói.

Trong khi Nick đang mãi tìm chỗ sơ hở để tấn công, nhân tiện suy đoán xem có thể giấu đồng vũ khí kia làm của riêng không, thì con dê béo trong mắt cậu đột nhiên mở miệng:

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi?” Hayreddin nheo mắt đánh giá cậu nhóc một lượt, giống như một con sư tử lưỡi biếng đang ước chừng trọng lượng của con mồi.

“...Mười tám.” Nick hơi hối hận vì sự thành thật của bản thân, nhưng Hayreddin lại không mảy may để ý, càng hứng thú tiếp tục đặt câu hỏi:

“Đi biển được mấy năm rồi?”

“Hai ngày.”

“Ồ, Sói Biển, gần bên cảng Bejaia... Sao cậu không suy nghĩ tới việc sang bên chỗ tôi? Mấy ngày trước Algiers có một buổi tuyển chọn rất lớn mà.” Sư Tử Đỏ rõ ràng rất tự tin về phúc lợi dành cho đội thuyền của mình nhưng Nick lại không vui vẻ tẹo nào. Nghĩ tới những buổi phỏng vấn liên tục bị làm khó, sau đó vì không tìm được công việc nào mà bị đói suốt hai ngày.

“Tôi có đi, nhưng người tuyển chọn bên đó không nhận.” Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ không mang chút cảm xúc nào, giờ hai má bỗng hơi phồng lên, khiến cậu thoát nhìn càng giống một đứa trẻ bị ầm ức.

“Chắc, Hank đã phải trả giá vì không có mắt nhìn người rồi.” Dáng vẻ của Hayreddin đầy thương xót, nhưng trong lòng lại hạ quyết tâm sau này mỗi lần tuyển người phải đích thân đến tận nơi.

“Dài dòng.” Nick vốn định chiến ngay lập tức, nhưng chú Assa đã từng nói, không thể ra tay đánh kẻ đang tươi cười, đối phương đã hỏi han rất chân thành, nên cậu bất giác... Nick có chút nôn nóng, cậu không thích nói chuyện phiếm với người sẽ giao đấu. Đó là một chuyện vô cùng kỳ quặc, nói càng nhiều, lúc xuống đao lại càng chậm chạp.

Không thể đợi thêm được nữa.

Nick gấp lưỡi đao thành hai đoạn rồi nắm chặt trong tay, đây là kiểu cậu thường dùng nhất, uy lực và sự linh hoạt đều phát huy được. Đôi mắt của cậu thiếu niên không biết sợ là gì đen thẳm thẳm không chút ánh sáng, lùi ra xa như một con báo.

Lấy đà nhảy, một đòn tấn công sấm sét giáng xuống từ không trung!

Keng!

Hayreddin vừa nãy còn lưỡi biếng nói chuyện, nhưng trong nháy mắt tay phải đã rút thanh đao cong Damascus từ thắt lưng ra, nhanh nhẹn mà dừng mãnh ngăn chặn đòn tấn công của Nick. Không, không phải là ngăn chặn, sức lực của Sư Tử Đỏ đúng là vượt xa người thường, lưỡi đao từ phòng thủ chuyển sang tấn công, mạnh mẽ đánh bật lưỡi hái cực lớn!

Cổ tay của Nick tê rần, lưỡi hái suýt nữa thì tuột khỏi tay, nhưng thân hình của cậu rất linh hoạt, không gắng chống cự lại nữa, tay thuận thể trượt xuống phần cán sắt, cơ thể lách sang một bên, tung nửa lưỡi đao phía sau ra, vừa hay bổ xuống phần nách trái lộ ra sơ hở sau khi rút đao của Hayreddin.

Thanh đao Damascus nhất thời không kịp thu về, vốn dĩ đòn tấn công này tuyệt đối không thể tránh được, ai ngờ Hayreddin dứt khoát vươn bàn tay trái đang đeo một chiếc găng tay bằng da thuộc của mình ra, thân người đổ về phía trước, ấn chuẩn xác lên chỗ không có lưỡi của lưỡi hái, tay không tiếp được một chiêu tấn công đầy uy lực ấy! Sau đó theo đà kéo một cái, lôi Nick lao vào vòng hãm bằng một lực cực lớn, thanh đao cong ở tay phải bổ xuống mạnh mẽ như giáng từ đỉnh một ngọn núi cao!

Hai tay Nick vẫn lại thông xuống, một đoạn của lưỡi hái chia ra làm hai, sợi xích bên trong phần cán xuất hiện cản lại thể bổ xuống của thanh đao cong, vừa quán vừa kéo, với ý định tước đi vũ khí của đối phương. Đáng tiếc sức lực của Hayreddin lại lớn hơn cậu rất nhiều, cho dù có là sức lực khéo léo bốn lạng bát ngàn cân cũng không địch lại được, thanh đao cong của Hayreddin bị chặn lại, chấn bèn nhấc chân lên đá một cú thật mạnh, đập bay cả người cậu thiếu niên gầy gò lẫn thanh đao ra xa, tốc độ nhanh như thể bắn ra từ một khẩu pháo đá lửa vậy

“Khụ khụ...”

Nick vịn vào lưỡi hái thở dốc liên tục, cú đập vừa nãy tuy cậu đã lấy cán của lưỡi hái cản bớt lại, nhưng lồng ngực như bị bóp nghẹt không thể thở được, cậu biết đó là vì trạng thái đỉnh cao đã trôi qua, thể lực càng lúc càng yếu. Nhưng giờ đó không phải là chuyện khiến cậu lo lắng nhất.

Không có âm thanh nào hết.

Nhưng tâm tình của vị thuyền trưởng tóc đỏ giống như thời tiết ngày hôm nay vậy, nương theo ánh mặt trời mọc càng lúc càng tốt lên.

Hayreddin: “Này.”

Nick: “Gì?”

Hayreddin: “Quay đầu lại nhìn đi.”

Nick khinh thường: “Xì, tưởng tôi sẽ trúng cái kẻ ngu xuẩn đó chắc... Á á á!!!” Cậu thiếu niên cũng không kìm được liếc nhìn qua khóe mắt, kết quả phát hiện ra tàu Trần Châu đã bị thuộc hạ của Hayreddin đoạt lại, còn đám hải tặc của tàu Sói Biển đã giương buồm rút lui, cách bên này được ba, bốn trăm thước Anh rồi, đại dương bao la sóng lớn cuộn cuộn chính là khoảng cách không thể nào vượt qua được.

Giọng điệu người đàn ông tóc đỏ mang theo vẻ lười biếng uể oải nói trêu tức: “Chà, xem ra đồng bọn không cần cậu nữa rồi.”

Nick nghiêng răng kèn kẹt, đánh giá địa hình xung quanh, cố ý tìm một con thuyền nhỏ hoặc một chiếc thuyền ván để trốn đi.

“Sao thế... lẽ nào, cậu không biết bơi?”

Khuôn mặt cậu thiếu niên vẫn không có chút cảm xúc nào, nhưng sắc mặt lại thoát một cái trở nên trắng bệch.

Tâm trạng của Hayreddin có thể nói một cách đơn giản là rất vui, một cậu nhóc đặc biệt trong veo như nước nhìn thấy đấy lại thâm sâu khó đoán như vậy, nếu không giữ lại thì đúng là sẽ hối hận cả đời. Chuyến này, quả nhiên không hề uổng phí.

“Đừng gấp thế. Cậu đã giết chết hai vị đội trưởng trong đội xung phong của tôi, cậu nghĩ tôi sẽ dễ dàng thả cậu đi như vậy ư?”

“...” Nick đã từng nghe nói đến những thủ đoạn tàn nhẫn của đám cướp biển từ lâu, thể lực của cậu đã gần cạn kiệt, tiếp tục đánh nữa thì không thể cầm cự được lâu.

Vốn chỉ muốn trêu chọc vài câu thôi, nhưng thấy cậu nhóc cuống đến độ định nhảy xuống biển thật, người đàn ông đó liền bật cười, cuối cùng nói ra mục đích của mình: “Ồ lại đi, quy tắc của tôi là: Ai giết được đội trưởng, thì người đó là đội trưởng.”

Nick nhìn người đàn ông tóc đỏ với vẻ không thể tin được: “Ngài nói gì cơ?”

“Tôi nói, hiện giờ cậu là người của tôi.”

Nick chớp chớp mắt, trong con người đen thẫm thẫm lóe lên một tia sáng: “Có lương không?”

Hayreddin: “Công theo khế ước, mỗi tháng hai mươi đồng vàng, có quyền là người đầu tiên được chọn lựa chiến lợi phẩm.”

Nick: “Chỗ ngủ thì sao?”

Hayreddin: “Mỗi người một khoang đơn.”

Nick: “Có bao ăn không?”

Hayreddin: “Ăn đến nó thì thôi.”

Hỏi đi hỏi lại, điều kiện thật sự tốt đến không thể bắt bẻ được gì. Nhưng Nick lưu lạc nhiều năm nay, đã nếm trải biết bao cay đắng từ lũ gian thương, làm việc cực nhọc như trâu như ngựa nói rằng sẽ bao cơm, nhưng chỉ cho ăn loại thức ăn như cám heo. Cuối cùng, cậu thiếu niên không cưỡng lại được những điều kiện đãi ngộ tốt như vậy, rối rắm một hồi, rốt cuộc hỏi một câu cuối cùng:

“Có ngon không?”

“Cực ngon luôn.”

Vị thuyền trưởng dựa luôn vào chiếc giường mềm, nhàn nhã lau chùi thanh kiếm cong Damascus của hắn. Trận chiến này, thuyền Hải Yêu đã có được một hải yêu thật sự.

Có ngon không à?

Ha ha, ha ha...

Người đàn ông tóc đỏ không kìm được phá lên cười.

Vụ mua bán này, quả thật hời to rồi.

4. Quyển 1 - Chương 4: Hai Bản Khế Ước

Type: Hồng Anh

Thuyền Hải Yêu, phòng thuyền trưởng.

Những thuyền viên cấp cao như thuyền phó nhất, thuyền phó hai, thủy thủ trưởng, quân giới trưởng được xếp ngồi dọc hai bên chiếc bàn dài làm bằng gỗ dẻ gai... Ở giữa một đám cướp biển cơ thịt cuộn cuộn mặt mày hung tợn, trông cậu thiếu niên gầy nhỏ trắng trẻo lại càng chói mắt. Nhưng giờ cậu lại đang ngồi rất nghiêm chỉnh bên trái ghế đầu, đó là vị trí tôn quý nhất, tương đương với cánh tay đắc lực nhất của thuyền trưởng.

Hayreddin ngồi ở ghế đầu, giới thiệu người mới với mọi người bằng giọng nói rất thoải mái:

“Các vị ngồi ở đây cũng đã từng gặp qua rồi, đây là Nick, là đội trưởng mới nhậm chức của đội xung phong chúng ta. Sau này mọi người cùng nhau làm việc, phải sống thật hòa thuận, giúp đỡ lẫn nhau đấy”.

Một bầu không khí im lìm.

Tuy thuyền trưởng ra sức nhấn mạnh hai chữ “hòa thuận”, nhưng thực ra đây hoàn toàn là việc không cần thiết. Thằng nhóc mạnh như hải yêu này quả thật là sát thần hạ phàm Dù sống giữa đám cướp biển giết người không chớp mắt thì cũng vẫn là của lạ. Nếu không phải đã chán sống, đầu óc bị nhúng nước thì làm gì có ai tìm thằng nhóc đó để sinh sự chứ?

Nick được mọi người lịch sự chào hỏi, nhưng chỉ giữ thái độ cúi đầu im lặng là vàng.

Hayreddin đã sớm dự đoán được tình huống này, nên cũng không để tâm đến nữa, gọi đầu bếp bắt đầu dọn cơm. Trước giờ thức ăn trên thuyền cướp biển rất đơn giản, cho dù cổ là thuyền viên cấp cao, cũng chỉ thỉnh thoảng được thêm vài món ăn tươi ngon thịnh soạn mà thôi, linh hướng lần này đặc biệt hơn, một là người mới rất được coi trọng, hai là ngài thuyền trưởng đã hứa sẽ cho ăn “cực ngon luôn”, nên lão đầu bếp béo cuối cùng cũng có cơ hội để thể hiện.

Từng món từng món ăn thơm phức được bưng lên, nào thì hàu, sò biển, cá tuyết từ Địa Trung Hải kết hợp cùng nước sốt hải sản, sườn cừu, thần bò, chim cút non rưới thêm nước chấm đậm đà, đinh hương, hạt tiêu, quế, đậu khấu... những loại gia vị quý hiếm đến từ Ấn Độ xa xôi này còn đắt hơn cả vàng ròng, không phải người bình thường nào cũng được nếm thử. Đồ ăn nhẹ trong đĩa là món bánh ngọt làm từ lòng đỏ trứng vàng ruộm, từng vòng hành tây được chiên giòn với dầu oliu vẫn còn cảm nhận được vị mềm mịn của phô mai dê, rượu vang như những viên ngọc ruby được rót vào những chiếc ly thủy tinh, lấp lánh ánh sáng mê hoặc lòng người.

Ấm thực của Algiers là sự kết hợp hai loại hương vị đặc sắc của Địa Trung Hải và Trung Đông, dưới tay nghề của đầu bếp, những món được bưng lên quả thật khiến người ta phải nuốt nước bọt ừng ực.

Đứa trẻ nghèo đói như Nick chưa từng thấy bữa ăn nào thịnh soạn như vậy, nhìn đến ngây người, thiếu chút nữa là nước miếng nhỏ giọt tong tong xuống dưới đĩa. Hayreddin vui vẻ hòa nhã đẩy món ăn chính trước mặt mình - một bát thịt dê non rưới mật ong đầy ắp đến trước mặt cậu, Nick lắc đầu:

“Tôi không ăn thịt”.

“Hả? Theo đạo Thiên Chúa à? Tin Lành? Hay đạo Hồi?” Thế giới này đang trong tình trạng thiếu thốn lương thực, ngoài trừ phải trai giới vì tôn giáo ra, thì có rất ít người kiên trì theo chủ nghĩa ăn chay.

“Không theo đạo nào cả, chỉ là không thích mùi vị của nó thôi, lên thuyền thì phải theo đạo sao?”

Hayreddin lắc đầu, cười nói: “Tùy cậu thôi, tôi là người thuộc chủ nghĩa vô thần”.

May mắn là trên thế giới này thịt gia súc và các loại cá tách biệt nhau, Nick rất thích món cá tuyết sốt chua và sò biển, cậu vùng vằng lên nhét phồng cả hai má, không có cả thời gian rảnh để nói chuyện.

Vốn dĩ chỉ muốn được ăn một bữa bánh mì trắng giống như trong dịp lễ tết, mà nơi này lại hóa thành nguồn cung ứng vô hạn! Cuộc sống xa xỉ chính là như thế này đây!

Cậu nhóc không nói không rằng vùi đầu xuống ăn mả miết, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn đồng đĩa chồng lên càng lúc càng cao bên cạnh, đúng là thiếu niên choai choai ăn khỏe đến bố già ở nhà còn phải sợ, một mình thằng nhóc này ăn bằng ba người đàn ông khỏe mạnh!

Thuyền trưởng cười tủm tỉm nhấm nháp rượu vang, dường như rất có hứng thú với vị khách đang phồng mồm trợn má lên ăn vặt kia, thậm chí còn thấy hứng thú hơn nhiều đồng đồ ăn kia.

“Ăn chậm thôi, vẫn còn rất nhiều, đừng cổ dùng bánh mì để vét đĩa như thế... uống rượu không?”

“Khụ khụ...”, Nick nghẹn ứ đấm ngực, “Không uống... tôi muốn uống nước ép táo chua..”.

Hayreddin cười ồm lên: “Đây là thuyền của cướp biển, ngoài nước ra thì chỉ có rượu, không có thứ thức uống dành cho con nít đó đâu”.

Cuối cùng Nick cũng chấp nhận uống bia nhạt, việc tích trữ trên thuyền rất khó, nước ngọt chỉ để mười ngày thôi đã bốc mùi, nồng độ của bia nhạt rất thấp hầu như không có mùi vị của bia, nhưng đó là lựa chọn duy nhất của cánh thủy thủ.

Món chính đã xong, lão béo đầu bếp bưng món tráng miệng lên, đám cướp biển rượu vào lời ra cao giọng lên: “Đàn ông đàn ông ăn gì mấy món bánh ngọt đó chứ! Theuriau, dọn cái món dành cho bọn đàn bà đó xuống đi!”

”Nick đã ăn đến căng cả bụng rồi, nhưng không muốn bỏ lỡ món ngon tiếp theo, trợn mắt nhìn đầu bếp sấp bưng

những món ngon lành mình chưa được nhìn thấy bao giờ xuống, cái miệng đang cần thìa lập tức bĩu ra.

“Được rồi, đặt chúng xuống đi Theuriau”, thuyền trưởng uống một ngụm rượu, ráng nhin cười, “Có lẽ vị khách bé nhỏ của chúng ta sẽ thích đấy”.

Cho dù có uống say, mọi người cũng không dám cười nhạo đội trưởng mới là “không giống đàn ông” chỉ vì cậu muốn ăn bánh ngọt. Vì thế, Nick độc chiếm món pudding hạnh nhân rắc đầy nho khô và mứt đào, còn cả món bánh nướng hoa quả rưới mật ong này nữa, vừa hạ dao xuống cắt, nước táo tươi ngon nồng đậm ứa ra như suối chảy cả xuống đĩa.

Trong thời đại mà đường cát cũng là xa xỉ phẩm, những món ăn kiểu này người bình thường cả đời cũng chẳng được ăn. Đôi mắt đen láy luôn mang theo vẻ lạnh lùng thờ ơ của cậu nhóc cuối cùng cũng lộ ra tia sáng non nớt đúng với lứa tuổi.

Được ăn một bữa tiệc thịnh soạn no nê thỏa thích, nên từ đó về sau, trong lòng của Nick, hai chữ thuyền trưởng này chính là người lãnh đạo tối cao tỏa ra mùi vị của tiền vàng và bánh nướng hoa quả.

Cơm nước xong xuôi, mọi người lui ra ngoài, trên chiếc bàn dài trong khoang của thuyền trưởng chỉ còn lại hai người.

Hayreddin: “Ăn no chưa?”

Nick gật mạnh đầu.

Hayreddin: “Đây xem như là tiệc chào đón, bình thường không phải ngày nào cũng thịnh soạn thế này đâu”. Thấy ánh mắt cậu nhóc để lộ một thoáng thất vọng, thuyền trưởng cười nói: “Nhưng tôi hứa, suất của cậu luôn luôn giống của tôi”

Giống suất của thủ lĩnh... Nick rất hài lòng.

Hayreddin gạt đồng bát đĩa ra, rồi lấy ra hai tấm giấy da để đặt lên bàn: “Khế ước lên thuyền, đọc cho cậu nghe nhé?”

Nick lắc đầu, từ chối ý tốt của thuyền trưởng: “Tôi biết chữ”

Mở tấm da dê ra, Nick đọc từng điều một:

1. Nhất định phải tuân theo mọi mệnh lệnh của thuyền trưởng.

2. Chiến lợi phẩm được chia theo chức vụ và sự cống hiến lúc nước ngọt và thức ăn chỉ còn lại một ít, thì tất cả mọi người đều cổ quyền được hưởng một phần.
3. Trên thuyền cấm đánh bạc, trộm cắp, tranh giành đánh lộn, có mâu thuẫn xuống dưới thuyền giải quyết, ai vi phạm phạt roi.
4. Bất cứ lúc nào, cũng không được phép cưỡng gian làm nhục phụ nữ, ai vi phạm xử tử.
5. Trong chiến đấu, người bỏ thuyền và phản bội sẽ bị lưu đày đến đảo hoang.
6. Trung thành với chức vụ được giao, mỗi người phải tự bảo quản vũ khí của mình nguyên vẹn và sạch sẽ.
7. Được tự do rút lui.

Khi Nick gia nhập băng Sói Biển chỉ biết rằng phải tuân theo mọi mệnh lệnh của thuyền trưởng, những thứ khác hoàn toàn không có, điều đó càng làm nổi bật lên cách quản lý nghiêm khắc của Sư Tử Đỏ, trình độ chính quy tuyệt đối không thua gì hải quân Tây Ban Nha. Mà thù lao và quyền tự do ịai nhiều hơn rất nhiều so với hải quân, thậm chí có không ít cơ hội phát lên sau một đêm, chẳng trách có vô số người đổ xô tới đầu quân cho hắn.

“Những điều cấm khác đều có hình thức xử phạt, chỉ có điều thứ nhất là không có”. Nick ngẩng đầu lên nhìn Hay reddin, “Làm trái lời thuyền trưởng thì sẽ bị phạt thế nào?”

Người đàn ông tóc đỏ mỉm cười, mười ngón tay đan vào nhau vòng ra sau dựa vào lưng chiếc ghế cao, khí thế giống như một vị quốc vương đang ngồi trên ngai vàng của mình.

”VẬY còn phải xem cậu đã làm gì. Nhưng tôi nhắc nhở cậu một cách chân thành..

Giọng nói âm trầm của người đàn ông chậm rãi vang vọng trong khoang thuyền, mang theo vẻ nguy hiểm ngấm ngấm không chút che giấu.

“Đừng có tùy tiện làm thử”.

Nick đòi lấy một cây bút lông, viết tên mình lên hai tờ khế ước, in dấu vân tay đỏ, thuyền trưởng và mình mỗi người giữ một bản.

Hayreddin nâng chiếc ly thủy tinh lên: “VẬY là hợp đồng đã xong, chúc cậu sớm phát tài”. Nick cũng học dáng vẻ nâng ly lên uống một hớp, cất giữ cẩn thận bản hợp đồng kia vào trong người.

Hayreddin nói: “Trước khi cậu về phòng mình, hãy M phòng y tế một chuyến, bác sĩ Victor có chuyện muốn với cậu”.

Nick ngạc nhiên đáp: “Tôi đâu có bị thương”.

Hayreddin: “Bây giờ chưa bị, sau này sẽ bị. Đây là thủ tu theo lệ thường thói, điều đó sẽ có lợi cho cậu”.

Giọng điệu của thuyền trưởng khiến người ta không dám phản bác, Nick đeo lưới hái đã bọc lại bằng vải thô lên lưng ra khỏi phòng thuyền trưởng. Lúc ấy, Hayreddin mới với lấy tấm giấy da dê, cẩn thận xem xét với vẻ cực kỳ thích thú.

Bên cạnh dấu vân tay ngón út tròn tròn, không ngờ cậu nhóc này cổ chữ viết tay đẹp đến thế.

Cậu nhóc này rốt cuộc là ai? Nhìn quần áo và dáng vẻ, rõ ràng là một cậu nhóc con nhà nghèo chưa trải sự đời. Quan sát đồng chén đĩa ngổn ngang trên bàn, chỉ có của cậu ta là sạch sẽ nhất, ăn tuy rằng rất nhiều, nhưng lại không rơi vãi bắn thử nước bọt văng tung tóe khắp nơi như những kẻ khác. Còn cả nét chữ viết tay này nữa...

Ha ha...

Sư Tử Đỏ càng lúc càng cảm thấy cậu nhóc bí ẩn này khiến hắn có cảm hứng khám phá không gì bì được.

Thuyền Hải Yêu cũng không được coi là lớn lắm, Nick hỏi thăm mọi người biết được vị trí của phòng y tế, liền đi thẳng tới đó, còn chưa tới đã ngửi thấy mùi còn xộc thẳng vào mũi, tiếp đến nhìn thấy hai thủy thủ đang khiêng một người đàn ông toàn thân quần băng không ngừng rên rỉ từ bên trong đi ra.

Nick quan sát khắp một lượt qua cánh cửa bốn cánh để ngỏ/ bên trong phòng y tế là bầu không khí u ám lạnh lẽo, một bức màn ngăn cách giữa khu vực khám bệnh và phòng phẫu thuật, hai chiếc tủ gỗ chiếm hầu hết không gian căn phòng, bên trong xếp đầy sách chữa bệnh và mô hình cơ thể người, một cái đầu lâu trắng nhợt đề lên một cuốn sách da đề đang mở, có chức năng như một cái chặn giấy.

Nick gõ gõ lên cánh cửa gỗ: “Bác sĩ có ở đây không? Thuyền trưởng bảo tôi đến đây”.

Một dáng người gầy gò vén rèm đi ra, khuôn mặt thanh tú mang theo một cặp mắt kính nhìn trông vô cùng quen thuộc. Nick ngậy người, rồi nhớ ra đây chính là người thanh niên đã từng trêu cậu ở Algiers.

“Tôi đứng lúc lắm, vừa mới xử lý xong người cuối cùng”. Victor chùi sạch con dao dính máu lên tấm vải trắng, rồi tiện tay đặt sang một bên, “Đóng cửa vào đi, lại đây chúng ta cùng tâm sự”.

Cánh cửa đã được đóng lại, mùi cồn trong phòng không át được mùi máu tanh nồng, bác sĩ Victor nở nụ cười dịu dàng: “Nhờ phúc của cậu đấy, hôm nay tôi bận phát khiếp. Không tính đến mười hai người đi gặp Thượng Đế, thì có sáu người phải cưa tay cưa chân, ba người phải phẫu thuật động mạch, còn một người thì phải vá lại hộp sọ”.

“... Phiền anh rồi”. Nick không còn gì để nói.

Victor khoát tay, chọn ra một cánh tay mới cưa đang ngâm trong một cái chậu đựng đầy nước thuốc, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật xoay tới xoay lui kiểm tra cơ thịt trên miệng vết cắt và sự phân bố của các mạch máu

“Thật ra cũng chẳng có gì. Kỹ thuật dùng dao của cậu rất tốt, miệng vết thương sạch sẽ không chút vụn xương, cũng coi như bớt được không ít phiền phức cho tôi. vấn đề ở chỗ...” Vị bác sĩ dừng lại một lúc, đẩy đẩy gọng kính, mắt kính bằng thủy tinh liền lóe lên một tia sáng, che khuất ánh mắt.

“Vấn đề ở chỗ, cậu là con gái, trà trộn lên thuyền cướp Là biển làm gì?”

Trong phòng y tế thường xuyên có người bị thương rên rỉ thảm thiết như quỷ khóc sói gào, để tránh cho lòng quân dao

động, trên vách tường có dán một lớp da thuộc, hiệu quả cách âm vô cùng hoàn hảo, vì thế, nếu tiếng hét hãi hùng của bác sĩ Victor vang lên sẽ không thu hút sự chú ý của bất cứ ai.

Lưỡi hái màu đen khổng lồ móc lên cần cổ thon dài của vị bác sĩ, chỉ cần khẽ dùng sức, máu tươi động mạch của hắn sẽ bắn lên trần nhà.

Victor vốn nghĩ sẽ chiếm được lợi thế tâm lý trong cuộc “tâm sự” này, ai ngờ con nhóc hung hăng như đánh tiết gà lập tức muốn giết người diệt khẩu. Đôi đồng tử sâu thẳm tĩnh mịch đen lay lắt không chút ánh sáng đang ở gần ngay trước mắt, cho dù Victor đã từng xẻ thịt vô số người cũng cảm thấy toát mồ hôi lạnh.

Lẽ nào những kẻ chỉ biết đến bạo lực thì não bộ đều không phát triển đầy đủ à? Một đám người dã man!

“Khụ khụ... tôi đâu có nổi cho ai biết, có phải đang uy hiếp cô đâu! Chúng ta có nói chuyện đã!”

Nick ấn anh chàng bác sĩ xuống mặt bàn, đầu gối đè chặt xuống ngực hắn, từ trên cao nhìn xuống Victor, phía dưới chỗ lưỡi hái vừa hạ xuống đã xuất hiện một vết máu. Phụ nữ không thể lên thuyền là quy tắc ngầm mà tất cả mọi người trong giới cướp biển đều biết, nghe nói không chỉ gặp xui xẻo, mà còn bị Thần Biển trừng phạt nhấn chìm thuyền.

“Sao anh lại biết? Anh quen tôi à?”

“Tôi chẳng quen biết gì cô hết!” Victor vừa khẽ cử động, cảm giác lạnh lẽo trên cổ lập tức đè chặt xuống. Giao tiếp với đám người đã chẳng có khiêu hài hước lại còn không chịu nổi lý quả thực khiến người ta phát điên, Victor đành án ngữ nói thật:

“Tôi là bác sĩ/ đã giải phẫu hàng trăm thi thể rồi, chỉ cần nhìn khung xương cũng có thể phân biệt được giới tính. Hôm đó ở Algiers tôi đã nhìn ra được cô không phải là đàn ông, hàm, xương chậu, và những chỗ nhỏ nhất khác hoàn toàn khác biệt, cô tưởng chưa có ngực thì sẽ hoàn hảo kín kẽ đấy chắc?”

“Gi cơ...”.

Nick nhớ lại cảnh tượng ở buổi tuyên dụng hôm đó, người thanh niên này đã gọi Nick lại và chơi xỏ một vỏ, còn nói rằng trên thuyền bắn thiêu ra sao nguy hiểm thế nào...

Cái thái độ gọi dòn đồ rất cổ vắn đề, nhưng đúng là hắn đã khuyên Nick đừng lên thuyền.

Nick thả lỏng thanh đao: “Xin lỗi, tôi thật sự rất cần công việc này”.

Victor đứng dậy, xoa xoa vết thương trên cổ mình, lập tức thấy ghê tởm đến mức nhúu chặt mảy, vội vàng lấy cồn ra sức lau chùi: “Lưỡi hái này hôm nay đã chém bao nhiêu người rồi? Cẩn bản là chưa khử trùng! Cô có biết có bao nhiêu căn bệnh hiểm nghèo truyền nhiễm qua những vết thương kiểu như thế này không hả? Con nhóc chết tiệt mất vệ sinh kia!!!”

Lau sạch cổ rồi, lại lau luôn cả tay và mắt kính rồi thay một chiếc áo sơ mi khác, cho đến khi cả người không dính một hạt bụi nào mới chịu thôi. Anh chàng bác sĩ mắc bệnh sạch sẽ thái quá cau mày cần nhần: “Rốt cuộc là cô được thứ gì nuôi lớn vậy hả? Sói? Gấu? Hay là tính tình?”

Nick thành thật trả lời: “Chú tôi đã nuôi lớn tôi, tuy có hơi giống tình tình một tí, nhưng ông ấy là một thương nhân”.

Trong thoáng chốc, chỉ một bí mật đã có thể khiến mối quan hệ giữa hai người không còn chút khoảng cách, Victor đã nhìn thấy kỹ thuật khiếp người của Nick, nên cũng không lo lắng cho sự an nguy của cô. Suy cho cùng trên biển là nơi chỉ nói chuyện bằng thực lực, tuy rằng không được để phụ nữ lên thuyền, nhưng đề ra quy tắc chính là để phá vỡ, lịch sử của đại dương đã lưu truyền không ít những câu chuyện về những nữ hải tặc thủ đoạn nhẫn tâm độc ác.

Victor nói: “Tôi là người làm công tác khoa học lấy cơ sở thực tế làm căn cứ, cẩn bản không tin vào mấy thứ mê tín XUI xẻo kia. Cô đã có thể tự bảo vệ bản thân thì cũng chẳng cần phải nói nhiều làm gì. Huống hồ thuyền trưởng công là người theo chủ nghĩa vô thần, trên thuyền từ người theo đạo Hồi cho đến Bái Hỏa giáo đều cổ cả, chi cần thực sự có bản lĩnh, thì kiểu người gì ngài ấy cũng dám dùng”.

Những lời này Nick tín.

Tay bác sĩ trẻ tuổi này không giống với kiểu người đi biển để kiếm sống chút nào, móng tay của anh ta được cắt tỉa sạch sẽ, áo sơ mi đều là loại cao cấp được làm từ vải gai mịn với những đường thêu ở cổ áo, sách vở cũng toàn là những quyển được đóng bìa cứng mạ vàng, trong tủ còn có một bộ trà cụ bằng sứ trắng khảm bạc của phương Đông.

Nick nói: “Vậy tìm tôi đến để nói chuyện gì? Anh nên giả vờ như không biết gì mới phải”.

Victor trả lời: “Chẳng phải đã nói rồi đó thôi, làm việc công theo lệ. Kiểm tra thử xem cô có bị giang mai, kiết lỵ, hủi, hay những bệnh truyền nhiễm như thương hàn không”.

“Không bị”. Nick lạnh lùng nói, “Tôi thấy anh mới là người có bệnh đấy, bệnh sạch sẽ thái quá”.

“Tùy cô nói sao cũng được”. Anh chàng bác sĩ không chút để tâm, đẩy đẩy cặp kính, khiến nó lóe lên một tia sáng: “Ngoại trừ khế ước lên tàu ra, ở chỗ tôi cũng có một bản khế ước cá nhân nữa, người mới vừa lên thuyền đều phải tới xem qua một lượt, cô có thể suy nghĩ xem có chấp nhận hay không”.

Bái Hỏa giáo còn được gọi là Hỏa giáo, Hỏa Yếu giáo, hoặc đạo Zarathushtra, là một tôn giáo cổ của Ba Tư do nhà tiên tri Zarathushtra sáng lập cách đây hơn 1000 năm trước Công nguyên và là một trong những tôn giáo lâu đời nhất của nhân loại.

Lại là một tờ giấy da dê được sao làm hai bản bày ra trước mặt, kiểu chữ quý tộc dương dương tự đắc kia vừa nhìn là đã biết do tự tay anh chàng đó viết.

”Bên A: (Họ tên để trống)

Tôi xin thề, bất kể bản thân là vì nguyên nhân gì mà chết, quyền xử lý di thể đều thuộc về bác st Victor.

Bên B: Victor Franz Medici

Tôi xin thề, người đã đồng ý hiến tặng di thể lúc còn sống sẽ nhận được tất cả sự giúp đỡ về mặt y tế mà tôi có thể cung cấp được”

Nick đọc xong, hỏi: “Vậy là có ý gì?”

Victor đáp: “Thì là ý trên mặt chữ đấy còn gì, không phải cô biết chữ à?”

Nick lại hỏi: “Ý anh nói, sau khi chết phải cho anh xác thì mới chữa bệnh cho người ta?”

Victor giơ một ngón tay lên lắc lắc: “Nói như vậy không đúng. Tôi là bác sĩ trên thuyền, nếu như cô bị thương nặng hoặc mắc bệnh truyền nhiễm, tôi đương nhiên sẽ chữa cho cô vô điều kiện, nhưng mà...”

Anh chàng bác sĩ nhếch nhếch khóe miệng, nụ cười nhìn qua đã thấy vô cùng đều giả: “Người có bách bệnh, cho dù không nghiêm trọng, chỉ là chút bệnh vặt không đáng kể cũng sẽ ảnh hưởng tới chất lượng cuộc sống, thậm chí dần dần đe dọa đến tính mạng. Ví dụ như rụng tóc, gàu, mụn trứng cá, táo bón, khó tiêu, nấm móng, tê phù, liệt dương, xuất tinh sớm.

Victor quét ánh mắt tới phần ngực bằng phẳng đến độ ngựa có thể phi nước đại được của Nick, bổ sung thêm: “Dậy thì muộn, vân vân”.

Nick đứng bật dậy xấn tay áo.

Victor thụt lùi về góc tường, lớn tiếng nhấn mạnh: “Đừng có động tay động chân! Tất cả đều là người văn minh! Tôi chỉ đang nêu ví dụ y học thôi, chứ không công kích cơ thể!”

Giọng điệu của Nick rất bình tĩnh: “Tôi tha thứ cho tội công kích của anh, nhưng vừa nãy ăn no quá, anh có đồ uống giúp tiêu hóa không?”

Victor lập tức gật đầu, rất biết thời thế mở tủ lấy ra bộ trà cụ bằng sứ trắng: “Cà phê được sản xuất ở Ethiopia, vị bạc hà số lượng hạn chế/ thêm vài thìa đường nữa nhé?”

Nick đáp: “Có thể cho bao nhiêu thì cho bấy nhiêu”.

Dùng loại đồ uống ngọt đến phát ngấy mới có thể vỗ về vị tiểu sát thần nguôi giận, Victor quệt mồ hôi, sốt sắng giải thích:

”Không phải tôi có sở thích biến thái gì đối với việc giải phẫu đâu, chỉ là rất hiếu kỳ về cấu tạo cơ thể của cô thôi. Y học phát triển đến giờ/ điểm hạn chế chính là nằm ở việc không hiểu được những chỗ ảo diệu từ những bộ phận nhỏ bé nhất trong cơ thể con người..

Nick: “Theo những gì tôi biết, chẳng có giáo phái nào cho phép mổ xẻ thân thể người chết cả, mà đều chú trọng việc mò yên mả đẹp, bằng không chính là báng bổ thần linh”.

Victor đẩy đẩy gọng kính: “Đó chính là lý do vì Sao đi biển”.

Anh chàng bác sĩ đứng dậy, kéo soạt bức màn tro phòng phẫu thuật ra.

Một bầu không khí yên tĩnh, trên sàn nhà bên trong là Xá chết la liệt.

“Ở trên biển, thi thể để được hai ngày là bốc mùi hôi thối sau đó sẽ lây truyền dịch bệnh, căn bản không thể vận chuyển vào bờ. Báng bổ thần linh? Con người khi đã chết nghĩa là hết, lấy đâu ra những thứ như thiên đường địa ngục nữa? Cùng lắm là cồn lại lớp cận thối rữa thối- Kết cục của tất cả mọi người đều sẽ là bị cuốn trong lớp vải bạt rồi ném xuống biển, thành bữa tiệc cho tôm cá. Vậy sao không giao phó cái túi da chết cuối cùng đó cho tôi, đổi lại chút hưởng thụ lúc còn sống?”

Cuối cùng Nick cũng ký tên lên tấm giấy da dê của tay bác sĩ, từ đó trở thành thượng khách quen thuộc của Victor, và cũng là mối tiêu thụ lớn cho đồng nước ngọt hẩn giấu riêng.

Victor “Chiều cao”.

Nick: “1m56”.

Victor “Cân nặng”.

Nick: “85 pound”. Victor “Tuổi”.

Nick: “Mười tám”. Victor “Định lừa ai đấy, nói thật mau!”

Nick: “... Mười bảy”.

Victor: “Nói dối bác sĩ vĩnh viễn bị dấy thi muện!” jsjick: “Được rồi, mười sáu tuổi lẻ ba tháng..”.

Hai bản khế ước, trở thành thiếu niên Hải Yêu... À không, là thiếu nữ chính thức trở thành biểu tượng của cướp biển.

5. Quyển 1 - Chương 5: Đội Trưởng Nick, Người Đàn Ông Đích Thực

Type: hàn băng

Mua được quần áo mới lập tức phải mặc ngay, theo đuổi được người đẹp nhất định phải mang ra khoe, có được thanh đao quý hiếm có trên đời như Nick, Hayreddin thực hiện liền bốn, năm vụ làm ăn lớn ở gần eo biển Gibraltar, rồi mới dọn đường trở về đại bản doanh.

Trong số đó có một con thuyền lớn của Tây Ban Nha chở đầy vàng bạc châu báu từ Tân thế giới bị cướp bóc sạch bách, chiến hạm hộ tống dù được trang bị vũ trang đầy đủ sau khi phản kháng không có kết quả đã phải dương cờ trắng đầu hàng, nghe nói có vài nhân sĩ thần bí địa vị cao quý trên thuyền cũng bị bắt làm con tin.

Mùa hè năm 1515 này, ở Sevilla, Barcelona, Venice, Genova, Napoli... và trong tất cả các quán rượu ở bến cảng ven biển phía Tây Địa Trung Hải đều bàn tán xôn xao về một cậu thiếu niên có biệt danh Hải Yêu. Có người nói về ngoài của cậu đẹp như một thiếu nữ, nhanh nhẹn như khỉ, nhưng lại khỏe hơn cả gấu chó; có người nói cậu giết người như thái rau cắt dưa, hoàn toàn không có chút cảm xúc nào của con người; còn có lời đồn rằng cậu là người do Sư Tử Đỏ của Algiers trao đổi từ chỗ của ma quỷ về, là một thứ vũ khí của nhân gian.

Bất luận ra sao, Hayreddin có được Nick như hổ mọc thêm cánh, trên biển Địa Trung Hải sẽ không còn thể lực cướp biển nào là đối thủ của hắn nữa.

Thuyền Hải Yêu.

Một tên thủy thủ nhỏ con tầm mười bảy, mười tám tuổi rụt rè sợ hãi leo lên thang dây, trong bóng râm của một cánh buồm nhỏ phủ xuống ở nơi cao nhất trên boong thuyền, có một nhóc đáng vẻ bình thường đang co người ngồi ngủ trưa.

Tên thủy thủ không muốn đi lên đó, là vì cậu nhóc đó bất kể là ăn cơm hay đi ngủ, tay lúc nào cũng ôm khư khư lưỡi hái khủng khiếp của mình, chỉ cần ai đó tiến đến gần, theo phản xạ cậu ta sẽ rút thanh đao vung lên chém. Nhưng mệnh lệnh của thuyền trưởng tuyệt đối không thể làm qua loa được, tay thủy thủ nhỏ con đành đứng cách một khoảng rất xa, run lấy bầy nhò giọng gọi:

“Đội, đội trưởng...”

“Ừ... Assa...”.

“Đội trưởng?”

“Thêm một đĩa nữa...”.

“Đội trưởng Nick!”

“À, ừ, cái gì?”

Đôi mắt đen láy của cậu thiếu niên mở to mờ mịt, mơ mơ màng màng tỉnh dậy: “Sao thế? Có dê béo à?”

Tên thủy thủ nhỏ con mặt như dưa dăm, tên nhóc kia nhìn thì có vẻ thiện lương, thậm chí có chút khờ khạo, nhưng thật sự là sát thần hạ phàm, vừa mới tỉnh ngủ đã muốn giết người.

“Đội trưởng, chúng ta sắp lên bờ rồi, thuyền trưởng gọi cậu tới chia chiến lợi phẩm”.

Nghe đến bốn chữ “chia chiến lợi phẩm”, đôi mắt Nick phát ra luồng ánh sáng rực rỡ, nhảy dựng lên phi thẳng tới khoang của thuyền trưởng, chỉ sợ đến muộn sẽ chia hết phần cho người khác.

Cánh cửa làm bằng gỗ sồi đen nặng và rất dày của khoang thuyền trưởng đơn giản mà cổ xưa, nhìn sao cũng chẳng thấy liên quan tí nào đến thức ăn, nhưng mỗi lúc Nick nhìn thấy cánh cửa ấy, nước miếng đều chảy ra như phản xạ có điều kiện. Công việc này quả thực tốt đến mức khiến người ta có cảm giác như mình đang nằm mơ, một ngày ba bữa đều có thể ăn bánh mì trắng đến nhưng thì thôi không nói, thỉnh thoảng Nick còn được ngài thuyền trưởng gọi riêng đến, thứ đợi cậu trên chiếc bàn dài nếu không phải là bánh gừng mật ong rắc đường thì sẽ là bánh kem hoa quả.

Ôi, chú ơi, có đúng là chú đang ở trên trời cao phù hộ cho cháu không?

Nick vui vẻ hớn hở gõ cửa: “Thuyền trưởng, là tôi”.

“Vào đi”

Cánh cửa bằng gỗ sồi vừa được đẩy ra, Nick bị một luồng ánh sáng rực rỡ màu vàng kim lấp lánh trên chiếc bàn dài làm cho lóa mắt. Một cây thánh giá bằng vàng khảm đá Garnet(*) đỏ, mâm bạc cài áo được ghép từ ngọc phỉ thúy và đá khổng tước, vô số những viên đá mắt mèo và những chiếc nhẫn bằng ngọc ruby được xếp thành hình tháp trên bàn, bên trong mấy chiếc rương đã được mở sẵn đặt phía dưới chiếc bàn, chứa đầy những bức tranh khảm men nạm vàng bạc, thảm lông cừu thêu hình điệu nhảy dân gian Polonaise của Ba Tư. Nếu dâng tặng những thứ này cho quốc vương hay các giáo hoàng thì cũng xứng là những lễ vật quý hiếm.

(*) Đá Garnet là thứ thường được dâng cho quốc vương hay các giáo hoàng cùng những chiếc nhẫn bằng ngọc ruby được xếp thành hình tháp trên bàn, bên trong mấy chiếc rương đã được mở sẵn đặt phía dưới chiếc bàn, chứa đầy những bức tranh khảm men nạm vàng bạc, thảm lông cừu thêu hình các đồ trang sức cổ như chuỗi hạt, hay chôn trong các lăng mộ của Pharaoh.

Hayreddin tựa vào chiếc bảo tọa như mọi khi, đáng vẻ lười biếng mỉm cười nhìn.

“Nào, Nick, trong chuyến này công lao của cậu là lớn nhất, nên cậu sẽ là người đầu tiên được chọn chiến lợi phẩm”.

Nick đi qua đi lại, cầm lên vuốt ve một cái vòng cổ, rồi lại đặt xuống để xem một cái lắc tay, chọn đến hoa hết cả mắt.

Hayreddin bật cười hỏi: “Không biết chọn thế nào à?”

Nick thành thật lắc đầu: “Giới thiệu thử vài thứ đi?” Nghĩ ngợi một lúc, rồi nói ra yêu cầu một cách thẳng thừng dứt khoát: “Phải là thứ đắt tiền nhất”.

Hayreddin cầm một chiếc mâm bạc cài áo hình một con thần lằn lớn được khảm ngọc lục bảo lên giải thích: “Giá trị của các loại trang sức châu báu đều nằm ở độ mịn của đường cắt và con mắt nghệ thuật của thợ chế tác, sai một ly đi một dặm. Nhưng điều quan trọng nhất chính là tìm được một người mua hiểu được giá trị của món hàng, có người có thể đổi được cả một căn biệt thự, cũng có những kẻ trẻ người non dạ dùng nó trả cho chủ quán chỉ để đổi lấy một đêm chết chìm trong quán rượu”.

Hayreddin ném chiếc mâm thần lằn xuống, khều ra một chiếc nhẫn nhỏ gắn đá mắt mèo rất đẹp nói: “Ngoại trừ viên đá quý này ra, thì thứ đồ cồng kềnh này chẳng có chút giá trị nào hết. Nhưng nếu cậu có bạn gái, đem làm quà tặng thì cũng không tệ đâu...” Thuyền trưởng tóc đỏ nở nụ cười xấu xa đen tối nói: “Màn phục vụ của họ sẽ khiến cậu rất thoải mái”.

Nick chớp chớp mắt, lập tức nhét luôn nó vào túi.

Hayreddin nhướng nhướng mày, hơi ngạc nhiên. Thằng nhóc này nhìn thì vẫn là một con chim non, không ngờ...

“Những thứ này thì sao?” Nick bắt giắc chỉ vào mấy chiếc rương trên sàn hỏi.

“Tranh khảm men và thảm lông cừu tuy quý nhưng không hiếm, đều là những thứ có giá cả ổn định. Tham khảo giá cả trên thị trường rồi bán, sẽ không bị hớ”.

Nick nhìn đi nhìn lại, bắn khoăn do dự trước đồng châu báu có giá trị liên thành nhưng lại có khả năng bán không được giá và những món đồ trang trí có giá cả ổn định nhưng lại không có gì mới mẻ thú vị.

Hayreddin nhìn Nick chọn lựa một lúc, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Trừ cái lưỡi hái kia ra, cậu còn thứ vũ khí nào khác không?”

Nick gật gật đầu, rút từ trong ủng ra một thanh dao găm nhỏ đưa cho vị thuyền trưởng.

Hayreddin rút lưỡi dao ra xem thử, lưỡi dao được mài rất sắc, nhưng vừa nhìn qua là biết nó không cùng một thợ chế tác với cây lưỡi hái. Ngón tay chỉ hơi dùng chút sức, lưỡi dao đã vang lên một tiếng “rắc” rồi gãy làm đôi.

“Á! Tôi đã dùng nó rất nhiều năm rồi đấy”. Nick đau khổ nói.

“Vứt đi, loại hàng vỉa hè này nên thay từ lâu rồi mới phải”.

Hayreddin vung ta lên, ném hai đoạn dao gãy qua cửa sổ mạn tàu xuống biển. Rồi kéo từ trong một chiếc ngăn trữ đồ ở dưới đáy khoang ra một cái rương sắt, dùng một cái chìa khóa khá phức tạp xoay trái vặn phải một hồi, chốt khóa bên trong chiếc rương lạch cạch cách mở ra. Nick thò đầu vào bên trong nhìn thử, chỉ thấy trên lớp lót bằng vải nhung là một thanh dao cong Damascus to nặng.

“Là những đồ tôi sưu tầm cất giữ thôi”.

Hayreddin rút thanh dao từ phần vỏ cầu kỳ hoa mỹ ra, Nick lập tức cảm thấy có một luồng khí lạnh ập tới. Cẩn thận xem xét, trên lưỡi dao màu đen có những đường gân tự nhiên như những hoa văn dệt trên tơ lụa, vừa dày nặng lại vừa nhẹ nhàng linh hoạt. Rãnh máu(*) chắc chắn, lưỡi dao lóe lên những tia sáng sắc lạnh như đang nói rõ cách dùng thực sự của mình.

(*) Rãnh máu là một đường rãnh trên thân dao, đặc trưng của nó là không chạy từ đầu dao mà bắt đầu từ sau tiết diện lớn nhất của mũi dao. Tác dụng của nó là giúp thanh dao sau khi đâm vào cơ thể không bị cơ thịt giữ lại nên dễ dàng rút ra được.

“Đẹp quá...”. Nick khê cảm thán.

“Đẹp đúng không? Nó có sức mạnh của người đàn ông và đường cong của người phụ nữ”. Hayreddin tán thưởng bằng giọng điệu gần như yêu chiều, vung vào khoảng không một lát, những hoa văn do thanh dao tạo ra dường như mang theo ma thuật, sáng lấp lánh như nước chảy.

“Là tác phẩm của Asade. Nghe nói ông ta đã già rồi, con trai lại không học được bí quyết của nghề đúc dao, nên có lẽ hai năm nữa cũng không thể làm ra thứ như thế này”.

Nick nhận lấy nó, nhẹ nhàng vuốt ve sống dao, cảm giác lạnh như băng lập tức truyền đến đầu ngón tay. Nick ngắm nghía với vẻ thích thú hồi lâu mới nói bằng giọng tiếc rẻ: “Nặng quá, tôi không dùng được”.

Sức lực của Nick có mạnh hơn nữa cũng chỉ khỏe hơn những người đàn ông bình thường một chút, vung múa lưỡi hái kia một là dựa vào sự khéo léo bốn lạng bạt ngàn cân, hai là dựa vào chính sự tinh xảo và khó lường của thứ binh khí ấy. Những thanh dao thông thường có trọng lượng nặng như vậy, thì chỉ có kiểu đàn ông với lực cổ tay cực khỏe như Hayreddin mới có thể phát huy được hết thực lực của nó.

“Ha ha, thứ này là tôi giữ lại cho mình, cậu có khóc lóc cầu xin tôi cũng sẽ không cho đâu”. Hayreddin bật cười xấu xa.

“Á, thuyền trưởng ngài cố ý!” Nick cáu.

“Đừng giận, thứ ở phía sau cho cậu”. Lật cái đệm bằng nhung lên, Hayreddin móc từ ngăn bí mật ra một chiếc hộp gỗ bằng chì, bên trong xếp hai con dao găm nhỏ đen sì.

Dao Damascus ngoài ưu điểm sắc bén ra thì vỏ ngoài trang trí của nó cũng nổi tiếng là cầu kỳ đẹp đẽ. Cho dù là thanh dao bình thường, chỉ ít cũng sử dụng kỹ thuật khảm men hay dát tơ vàng tơ bạc, nên bề ngoài

không hấp dẫn thế này thường chỉ có ở những sản phẩm chưa hoàn thiện. Hayreddin rút con dao ra khỏi bao, chỉ thấy trên lưỡi dao mỏng như một tờ giấy là luồng ánh sáng màu lục lam lưu động một cách yêu dị.

“Nghe nói là do một nhân vật tầm cỡ đặc biệt thiết kế, trong quá trình rèn đã tôi thêm độc vào”. Hayreddin lật xem con dao găm với vẻ thích thú, tựa như phát hiện được bí mật của chủ nhân trên lưỡi dao. “Võ dao không bắt mắt, lưỡi dao màu đen, dùng vào ban đêm sẽ không bị phản quang. Ha ha, nghĩ tới mục đích và kế hoạch của ông ta là thấy rất thú vị rồi”.

Con dao găm còn lại có hình dáng rất kỳ lạ, phía dưới mũi dao nhọn, lại là phần lưỡi hình chớp sắc bén.

“Ba rãnh máu...”. Nick ngậy người ra nhìn thứ hung khí ấy, tưởng tượng đến cảnh máu tươi phun ra từ miệng vết thương do nó gây nên.

“Được rồi, hai món đồ bé nhỏ này chính là sự tiến cửa của tôi, hay còn muốn chọn nữa?”.

Không cần.

Hai con dao găm này dường như sinh ra là để dành riêng cho Hải Yêu vậy.

Lấy xong phần thuộc về mình, bên ngoài vang lên tiếng hét to vì nhìn thấy đất liền của những thủy thủ làm nhiệm vụ quan sát. Chưa bao giờ được sở hữu nhiều thứ đáng giá như vậy, trong lòng Nick không khỏi phập phồng nhộn nhịp.

Hayreddin bật cười giễu cợt: “Được rồi, chuẩn bị xuống thuyền đi, chơi vui vẻ ở Algiers nhé”.

Nick vuốt ve con dao mới, cho dù không có mắt nhìn hàng hóa, cậu cũng biết thứ này đáng giá vô cùng.

“Cảm ơn ngài, thuyền trưởng”.

“Ngựa tốt phải xứng với yên tốt, muốn kiếm được nhiều tiền thì không được tiếc chuyện đầu tư”. Hayreddin xua xua tay: “Đi đi, nhóc, hào phóng vào, đừng có làm mất mặt Sư Tử Đỏ, biết chưa?”

Nick phải lén lút xuống thuyền, vì số người tới bến cảng “đón tiếp” thực sự đông quá sức tưởng tượng. Đám thương nhân thông tin nhanh nhạy đã sớm biết Sư Tử Đỏ thắng lợi trở về, liền lần la chạy tới thu mua những món hàng hóa tốt trong tay cướp biển với giá rẻ, những người bán hàng rong mang theo bia, thuốc lá, nhìn thấy có người xuống thuyền lập tức vây lấy. Những cô gái điếm cố tình trang điểm thật xinh đẹp, uốn éo thắt lưng mời chào giao dịch.

Algiers – thành phố của cướp biển trong nháy mắt như sống lại.

Nick dạo quanh chợ một vòng, quyết định lần này sẽ không bán thứ gì hết. Những người đi theo con đường cướp biển nguy hiểm nhiều thu nhập cap đều có tư tưởng hôm nay có rượu hôm nay say, những món đồ có trong tay bất kể giá cả bao nhiêu, cứ xuống thuyền là lập tức đổi thành tiền xu để tiêu. Say xỉn, cờ bạc, mua dâm, rất nhiều người chỉ trong một đêm đang từ những kẻ giàu xổi trở thành nghèo rớt, thậm chí ngay cả một cái sơ mi cũng chẳng còn. Mỗi lần như vậy, đám gian thương lại tranh thủ cơ hội ép giá mua hàng, kiếm được một khoản lớn.

Số tiền trên người Nick đủ để cậu ăn thịt uống rượu thoải mái trong một thời gian dài, thế tại sao phải chịu đựng vất vả làm gì? Vậy là một bịch đậu Hà Lan rang muối, một túi giấy cá khô sốt kem, đội trưởng Nick “xa xỉ” thản nhiên đi dạo phố.

Vì có sự tồn tại của cướp biển nên vật giá trị ở thành phố này cao hơn hẳn những khu vực xung quanh. Lần trước trên người Nick không một xu dính túi, một mẩu bánh mì đen cũng phải xin người khác bố thí, lần này trên người cậu có tiền, lại đi dạo khắp thành phố rộng lớn phồn hoa, cảm giác đã hoàn toàn khác biệt.

Trong chợ ồn ào tấp nập người tới kẻ đi, những thương nhân Ả Rập tay dắt lạc đà, đầu cuốn khăn trắng gào to mời chào mua những loại thực phẩm, bông Ai Cập, và các loại vải vóc dày mịn; trong những cửa hàng bán hương liệu có mùi tây, cỏ xô thơm, cây hương thảo bản địa trồng, cũng có những loại như quế, nhục đậu khấu và hạt tiêu đến từ phương Đông, âm thanh tinh tinh tang tang vang lên từ các xưởng đóng thuyền, những công nhân đóng thuyền đang vá những vết nứt và sửa chữa lại long cốt(*).

(*) Long cốt là bộ khung của con thuyền. Long cốt chính là điểm tựa để từ đó người ta gắn vào các bộ phận khác, nó còn có tác dụng “rẽ nước”, giúp con thuyền tiến thẳng về phía trước thay vì dạt sang hai bên.

Luồng gió khô nóng trộn với mùi hương nồng đậm của các loại hương liệu cùng mùi nước tiểu của gia súc vô cùng khó ngửi, nhưng nó lại khiến cả thể xác và tinh thần của con người thêm hoạt bát, bừng bừng sức sống.

“Medusa” là quán rượu náo nhiệt nhất thành phố Algiers, bên trong tòa nhà ba tầng là nơi ăn uống, tụ tập, nghỉ ngơi, với đặc thù chỉ phục vụ cho một đối tượng, là điểm đến yêu thích nhất của đám cướp biển khi lên bờ. Nữ phục vụ ở đây nhiệt tình nhất, lại thêm bà chủ quán tinh tế khéo léo sở một thành phố, chưa làm mất lòng ai bao giờ.

Tối nay việc làm ăn ở Medusa vô cùng tốt, những kẻ sức yếu còn gần như không thể chen được vào cửa, không ngừng có những tên uống say bí tỉ bị ném ra đường. Hải tặc, trộm cắp, con bạc, dân bản địa đều nườm nượp đổ về đây, tiếng đám đàn ông đánh bạc độ rượu hòa lẫn với tiếng la hét cười nói mắng chửi của phụ nữ, sóng sau cao hơn sóng trước, hấp dẫn mời gọi trong màn đêm.

Cánh cửa gỗ lại một lần nữa được mở ra, một cậu thiếu niên thấp bé đeo một bọc vải thon dài đứng ở bên ngoài. Tên bartender(*) bận đến phát cái quét ánh mắt nhìn qua một cái, lập tức mắng xa xả: “Đi ra đi ra! Đây không phải là nơi dành cho đám nít ranh còn đang cời trường đâu! Còn không cút đi ông đây thường cho hai cú đá bây giờ!” Nói rồi thò tay ra định đẩy cậu nhóc đi.

(*) Bartender là những nhân viên pha chế các loại cocktail, rượu, sinh tố... trong các quầy bar.

Thân hình của cậu nhóc không hề nhúc nhích, bả vai trượt một cái liền thoát khỏi bàn tay to lớn lông lá rậm rạp của đối phương, giọng nói lạnh như nước suối cất lên giữa chốn ồn ào hỗn loạn này trở nên vô cùng dễ nghe: “Không còn chỗ sao?”

“Mẹ kiếp, thằng nhãi này, không hiểu tiếng người sao? Lông còn chưa mọc hết...”.

“Frank! Muốn chết à!” Một người đàn ông da ngăm đen vội vàng cắt lời tên bartender, hoang mang hốt hoảng đứng dậy đi tới đón tiếp. Nick nhận ra hắn, hắn là Eugene thuyền phó thứ hai của con thuyền thứ ba Thần Tinh, bùm gật gật đầu với hắn.

Cấp bậc nghiêm ngặt trên thuyền được phân chia dựa vào bản lĩnh, đội trưởng đội xung phong là nhân vật cỡ lớn chỉ đứng sau thuyền trưởng, bình thường mọi người thấy cậu nhất định phải chào hỏi trước. Eugene xoa xoa tay đầy vẻ lo lắng, sao cậu lại tới đây?

“Đây là đội trưởng Nick của đội xung phong trên thuyền chúng tôi!”

Tiếng người ồn ào huyên náo trong quán rượu trong nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Đội trưởng mới của Sư Tử Đỏ là người đã chém chết cả hai đội trưởng, đội phó cũ, đập lên vũng máu để ngồi lên vị trí này. Lưỡi hái khổng lồ vô cùng đáng sợ, cùng thủ đoạn tàn nhẫn vô tình đã sớm lan truyền khắp Algiers, tất cả cảm xúc ngấy người nhìn về phía này, những kẻ ở trong góc phòng còn cố chen lên trước để được thấy khuôn mặt thật sự của Nick.

“Chỉ là một thằng nhóc thôi mà, tay chân gầy nhỏ như vậy...”.

“Câm miệng! Muốn chết à! Một đao của cậu ta gián xuống thôi thì cái cổ to của m cũng đứt luôn...”.

“Nhìn thứ đeo trên lưng cậu ta đi, chính là lưỡi hái đấy... Nhắc tay vung lên một cái, quét sạch mọi thứ xung quanh trong phạm vi mười mét...”.

Những tên cướp biển lập tức đứng dậy chào hỏi, đám đông tự động tách ra tạo một khoảng trống, Nick chậm rãi đi tới, ngồi xuống vị trí ở quầy bar mà người khác vừa đứng lên nhường lại.

“Nước ép táo chua”. Nick nói.

“... Đây, nghe thấy gì không, cậu ta muốn uống nước ép táo chua...”.

“Phụt, ha ha...”.

Trong đám đông vọt lên vài tiếng cười không kìm nén được, quán rượu là điểm đến của người trưởng thành, lấy đâu ra thứ nước uống cho trẻ con? Nhìn thấy cậu nhóc đáng đáp nhỏ bé, ngồi lên chiếc ghế cao ở quầy

bar mà hai chân không đủ dài để chạm đất, những kẻ chưa từng chứng kiến bản lĩnh của Nick không khỏi nghi ngờ lời đồn đã bị hư cấu, phóng đại lên nhiều.

“Quý khách à, chỗ chúng tôi không có nước ép táo chua, nhưng bia, rượu Rum, rượu vang, rượu trắng muốn bao nhiêu có bấy nhiêu”. Tên bartender thấy rất khó xử, nếu là những tên khác tới cố ý gây sự đòi uống những thứ mà quán rượu không có, hẳn đã tát kẻ đó mấy cái rồi tổng cổ ra khỏi cửa từ lâu rồi.

“Dốt! Trong quán không có, thì ra ngoài mua về là được rồi!” Một giọng nói mềm mại trong trẻo vang lên, Nick ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người phụ nữ trẻ cao ráo đầy đặn với mái tóc hung đỏ đang uốn éo đi ra từ sau lưng quầy bar, chiếc áo trễ cổ để lộ ra một khoảng ngực đầy đặn, xinh đẹp quyến rũ ngồi xuống bên cạnh Nick. Trong một khoảnh khắc, ánh mắt của tất cả mọi người trong quán rượu đều đổ dồn lên cơ thể tuyệt mỹ của người phụ nữ.

“Đội trưởng Nick, tôi là Sierra chủ quán rượu Medusa, có chỗ nào tiếp đãi không chu đáo thì xin bỏ qua cho”.

Mọi người đều trầm hít một hơi dài, Sierra đã hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi rồi, không còn là cô gái trẻ trung non nớt nữa, nhưng vì có kinh nghiệm thực tiễn phong phú nên lại càng mang theo hương vị của người phụ nữ trưởng thành, thậm trí vẫn còn đứng đầu nhà thổ trong thành phố Algiers, bình thường muốn chen chúc nói vài câu với nàng cũng là rất khó.

Nick gật gật đầu cũng không nói gì. Khuôn mặt Sierra nở nụ cười lấy lòng, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng khó chịu, thân hình của nàng còn cao hơn của cậu nhóc này đến nửa cái đầu, không thể không cúi đầu kho lưng để “Phô diễn về phong tình

”. Nhìn đi, thằng nhóc này ngay cả yết hầu còn không có, thì tới động ohan lạc này để chơi cái quái gì chứ?

Nhưng kiếm ăn ở thành phố Algiers này, đặc biệt là những nơi như quán rượu sòng bạc, không có mối quan hệ tốt đẹp với Sư Tử Đỏ thì tuyệt đối không thể sống được. Đội trưởng đội xung phong vốn là nhân vật số một số hai của đội thuyền, ngài Hayreddin không thể lung lạc, thì sao còn có thể đắc tội với người này được? Sierra nghiêng ngẫm tâm lý của cậu thiếu niên, chớp chớp mắt, lộ ra vẻ cực kỳ hứng thú, đích thân đưa nước ép táo chua mà tên chạy bàn đã đi mua về, khoe mắt hàng mày thành thực lắng lơ quyến rũ đến tận xương tủy quả thực khiến người ta hồn xiêu phách lạc: “Đội trưởng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng mọi người đều nói cậu dũng mãnh vô song, lấy một địch mười cũng là chuyện vặt”.

“Ồ...”, Nick cầm lấy cốc nước táo uống một ngụm, chiếc cốc bằng sắt tây trắng của quán rượu đúng là rất đẹp, nhưng hương vị thì chẳng khác gì so với những quán nhỏ bên ngoài. Thì ra đây chính là nơi những người có tiền thường lui tới...

Đối phương không tỏ thái độ gì, Sierra giơ tay hất hất mấy lọn tóc dài như sóng nước, để lộ cần cổ thon dài trắng nõn, lại ngồi xích vào thêm chút nữa: “Đội trưởng Nick, cậu lợi hại như vậy, đã giết được bao nhiêu người rồi?”

Dù tính cách ra sao, đây chính là vấn đề cướp biển thích nhất, mỗi tối cũng vì so đo mấy con số này mà đánh nhau. Khi đàn bà hỏi chuyện lấy lòng họ, thường vuốt ve đụng chạm vào cơ thể cường tráng của đối phương, để bày tỏ lòng ngưỡng mộ, sùng bái. Sierra làm những động tác này vô cùng điêu luyện, nhưng nhìn thấy cổ tay, cánh tay của cậu nhóc còn thon nhỏ, trắng trẻo hơn cả mình, cũng không thể thốt ra được mấy câu kiểu như “Cơ bắp của cậu rắn chắc quá”.

Chẹp, thằng nhóc nhỏ như thế, thật sự là giết người thành thần như vậy sao? Nhìn khuôn mặt non nớt đó, Sierra có hơi hoảng hốt, những người xung quanh đều nín thở im lặng, chờ đợi câu trả lời của Nick.

“Chưa từng đếm”. Nick đáp với vẻ thờ ơ, lại uống thêm ngụm nước nữa, bắt đầu cảm thấy chán rồi.

Mọi người thất vọng, sau đó là trái tim thấy lạnh lẽo. Con người này đã không nhất thiết phải dùng việc chém giết bao nhiêu người để chứng minh bản thân nữa rồi, đao chém xuống là xuất hiện vong hồn, cậu ta cần bản không cần để tâm.

“Ồ đây có gì chơi vui không?” Nick hỏi.

“Đánh bài, đổ xúc xắc, phi tiêu, thứ gì có thể đặt cược lớn nhỏ thì đều có thể chơi được. Đội trưởng thích chơi gì? Tôi sẽ chơi cùng cậu”.

“... Tôi chẳng biết chơi gì cả”.

“Ồ, vậy tôi bảo Ina và Lily nhảy cho cậu xem nhé?”

Hai cô gái trẻ lập tức sán đến, nhẹ nhàng uyển chuyển xoay một vòng trước mặt Nick, khoe vòng eo thon thả.

Sierra gọi hai cô gái trẻ này tới thực sự cũng rất lo lắng, tay đội trưởng natf rõ ràng còn chưa dậy thì, không biết có thích con gái k, ngộ nhờ dắm vào nỗi đau của đối phương, thì võ mông ngựa sẽ thành võ chân ngựa mất.

“Rất sạch sẽ, tuyệt đối không có bệnh tật gì...”. Sierra thì thầm giải thích.

Nick nhìn hai cô thiếu nữ tầm mười sáu, mười bảy tuổi, vì thường xuyên luyện múa nên có một thân hình mảnh khảnh, nhưng khuôn ngực chưa đủ để quyến rũ người khác.

Trước khi xuống thuyền, thuyền trưởng đã cố ý dặn dò cậu phải hào phóng, đặc biệt là phải mời thuộc hạ uống rượu xây dựng mối quan hệ tốt đẹp, giống một “người đàn ông chân chính”, còn cho kinh phí mời khách, dặn cậu tiêu không hết thì không được quay về.

Giống một một “người đàn ông chân chính”...

Nick nhìn hai thiếu nữ gầy gò, rồi quay nhìn bầu ngực đầy đặn của Sierra, lập tức đưa ra lựa chọn.

“Đêm nay, rượu của mọi người sẽ do tôi mời”. Cậu thiếu niên liền móc tiền vàng vút lên m ặt bàn.

“Ồ”.

Bầu không khí vừa nãy vì sự có mặt của Nick mà trầm xuống, trong nháy mắt trở nên sôi nổi. Đám cướp biển hoan hô nâng cốc lên uống thoải mái, tán thưởng đội trưởng hào sảng.

“Ha ha, thủ đoạn hào phóng lắm...”. Sierra che miệng nở nụ cười yêu kiều, còn chưa nói xong, trước mặt liền có thêm một chiếc nhẫn gắn đá quý, vừa nhìn viên đá Ruby có kích thước bằng cái móng tay là biết chất lượng thuộc vào hàng cực tốt, bên cạnh còn khảm một vòng tròn bằng kim cương trogn suốt, phát ra ánh sáng lấp lánh dưới ánh nến.

“Cái này cho cô, tối nay rảnh không?”

Ngày thứ hai, một tin tức cực lớn tựa một cơn bão càn quét qua Algiers.

Đội trưởng mới của Sư Tử Đỏ, thiếu niên có biệt danh Hải Yêu đã bao trọn cả quán rượu Medusa, trở thành khách hàng thân thiết của người đẹp số một thành phố Algiers – Sierra, hơn thế còn dọn thẳng đến nhà của nàng.

Đám đàn ông vừa ngưỡng mộ vừa đổ kị nói đây đúng là ý thể bất nạt người, Sierra đã lập tức ra mặt, tuyên bố Nick là người đàn ông mạnh mẽ nhất nàng từng gặp, tuyệt đối là đàn ông đích thực.

6. Quyển 1 - Chương 6: Phòng Tắm Duy Nhất

“Siera...”

“Á...Nick...”

Cô gái xinh đẹp kiều diễm mồ hôi chảy ròng ròng đẩy cậu thiếu niên trên người ra, thở hổn hển một hơi, khuôn mặt quyến rũ đỏ ửng như say rượu.

“Chị nói này, trời nóng đến sắp bốc cháy rồi, đừng nằm bò lên người chị mà ngủ như vậy nữa có được không? Nóng chết đi được!”

“Ôm thêm một lát nữa thôi...”. Nick lẩm bẩm không muốn dậy, giống như con bạch tuộc dán lên người Sierra, vùi mặt thật sâu vào bộ ngực đầy đặn của nàng.

“Sở thích gì kì quặc thế, em chưa được uống sữa mẹ bao giờ chắc?”

“Ai mà biết, mẹ em sinh em ra xong liền vứt đi luôn”.

“Tiểu quái vật, chị mà là mẹ em thì cũng chẳng cần em.”

Sierra véo véo hai má của Nick đầy vẻ yêu chiều, sau khi rửa mặt sạch sẽ, đường nét của đứa trẻ này rất đoan chính thanh tú. Có lẽ do cuộc sống nghèo khó quanh năm nên không được ăn đủ no, nên mới khiến con bé có thân hình dầy thì muộn như vậy.

“Rõ ràng là một cô gái, vậy mà vô lại gì đâu.”

Sierra nhớ tới nhiều năm trước mình cũng từng sinh được một bé gái, nhưng không thể nuôi, đành trơ mắt đem nó cho người khác, cũng không biết hiện giờ con bé còn sống trên cõi đời này nữa không? Nàng thở dài nói: “Nick à, tuy em lặn lội trong nghề này kiếm được nhiều tiền, nhưng tàn nhẫn không có tình người, sau khi chết, thánh Allah sẽ đẩy em xuống địa ngục đấy.”

“Địa ngục? Há...”. Nick lật người lại, ngửa đầu nhìn lên trần nhà đến ngơ ngẩn, “Em đã từng đi qua đó rồi, chẳng có gì ghê gớm cả. Huống hồ không làm nghề này nữa, chị sẽ không cho em ở lại nhà của chị.”

“Hãy, sao phải tính toán rạch ròi như vậy chứ...”. Sierra hiểu rất rõ, từng câu từng chữ Nick nói đều là sự thật. Để tồn tại giữa những kẻ hở của các thế lực ở thành phố Algiers này, nàng cần có một người bảo vệ. Còn Nick, lại cần một người để che giấu, và cả một nơi để dừng chân nữa.

Đôi bên cùng có lợi thôi mà, cần gì ai đồng cảm với ai?

Nàng bán rượu, làm gái điểm, cho dù không giết người, nhưng sau này chết rồi liệu thần linh có tha thứ cho nàng không?

Sierra không còn chút tâm trạng vui vẻ nào nữa, ngồi dậy mặc quần áo buộc tóc: “Hôm nay có việc gì không?”

Nick: “Tới chỗ thuyền trưởng trình diện, sau đó thì hết rồi”.

Sierra: “Ăn cơm xong rồi hăng đi, buổi tối nhớ tới Medusa dạo một vòng.”

Nick đắm đầu vào gối, giọng nghèn nghẹt đáp: “Ừ”.

Cái gọi là “bảo kê” tức là mỗi ngày tới quán rượu ngồi gác vật, thấy tên nào ngứa mắt thì dạy cho một bài học rồi ném ra ngoài. Nhưng thực ra có Nịc ở đây, chỉ những tên thực sự không có mắt mới dám gây chuyện.

Sierra lại dặn tiếp: “Nhớ uống sữa đấy! Nhìn lại cái thân hình suy dinh dưỡng của em đi. Hãy, tôi đang nuôi một thằng con trai ư...”, không kìm được cầm một cái gương, Sierra nhìn thử xem khoe mắt có nhiều nếp nhăn không.

Nick ngủ đến khi mặt trời chiếu đến tận mông mới chịu dậy. Bình thường Nick ngủ không sâu, có người tới gần sẽ giật mình tỉnh giấc. Nhưng chỉ cần có người ôm rồi ngủ cùng, đặc biệt là những cô gái đầy đặn trưởng thành như Sierra, thì Nick sẽ ngủ cực kì say. Chỉ vì khoảnh khắc yên bình hiếm hoi này, nên Nick mới bỏ ra một số tiền lớn như vậy để ở lại trong nhà của một bà chủ kỹ viện.

“Mẹ em sinh em ra xong liền vứt đi.” Câu này chỉ để lừa người thôi.

Trong kí ức mơ hồ của Nick, khi còn rất rất rất nhỏ, dường như đã từng có một vòng tay dịu dàng ầm ập ôm Nick vào lòng, nhẹ nhàng ngâm nga một bài hát rất hay.

Bỏ đi, Nick lắc lắc đầu. Người duy nhất Nick còn nhớ rõ chính là chú của mình, còn những người khác, đều là những vị khách qua đường lướt qua cuộc sống của Nick mà thôi.

Nhìn tòa lâu đài màu trắng trên ngọn núi ở phía xa xa, Nick đã rất ngạc nhiên, bước vào trong quan sát kỹ hơn, lại càng lú lẫm không nói nên lời.

Quả nhiên là ông chủ, tiền nhiều như nước!

Algiers ở Bắc Phi, tuy gần bờ biển nhưng không phải là nơi có nguồn nước phong phú, bình thường gánh được một thùng nước ở giếng cũng phải xếp hàng dài. Nhưng trong lâu đài của Hayreddin lại là một cảnh tượng hiếm thấy, đài phun nước bằng đá trên châu màu trắng đang phun ào ào nước trong vắt, rồi từng dòng từng dòng chảy ra những con kênh nhân tạo được thiết kế rất tỉ mỉ. Dưới giàn hoa ở hành lang, các bức điêu khắc kể lại câu chuyện nghìn lẻ một đêm, mỗi một bậc cầu thang đều được làm từ những loại đá quý hiếm vận chuyển từ xa tới.

Xa xỉ, chính là không cần thứ tốt nhất nhưng phải là thứ quý nhất.

Nick thích thú đến choáng váng đi xuyên qua những dải vải trắng tung bay theo gió, thầm nghĩ ước mơ cho đến cuối đời của nàng chính là mỗi bữa đều được ăn một cái bánh mì trắng đến no mà thôi, tòa lâu đài xa hoa tráng lệ thế này, có thể đổi được cơ man là bánh mì trắng!

Tòa lâu đài tuy lớn, nhưng lại chẳng có mấy bóng dáng người ở, Nick đi mãi đến tận hậu viện mới thấy bóng dáng cao lớn của một người đàn ông tóc đỏ. Hayreddin đeo một tấm bảo vệ cổ tay bằng da thuộc dài đến tận khuỷu tay, đầu trên cánh tay rắn chắc đó là một con chim ưng đen với ánh mắt sáng quắc như dao.

Con chim ưng liếc mắt nhìn thấy Nick, liền cất tiếng kêu chói tai. Hayreddin chậm rãi dứt cho nó ăn một miếng thịt tươi, quay đầu lại cười nói: “Người đàn ông bé nhỏ của chúng ta tới rồi kìa.”

Đến một căn phòng phong cách Ba Tư, Hayreddin tùy ý ngã người xuống chiếc giường mềm, vỗ vỗ tay, lập tức có một cô gái mặc bộ váy áo màu hồng phấn thướt tha yếu diệu bước vào, tay bưng một đĩa hoa qura bằng đồng đặt trước mặt Nick.

Cô gái này giống như một người phụ nữ trong hậu cung Sultan(1), khuôn mặt được che bởi một lớp sa mỏng trong suốt, mảy mắt như thơ như họa. Nick nhìn đến ngây người, trong lòng thầm nhủ bà chị này đẹp hơn Siera nhiều, hơn nữa bộ ngực cũng rất đầy đặn.

(1): Sultan là một tước hiệu chỉ định nhà vua được dụng các xứ nơi Hồi giáo là quốc giáo, và có nhiều ý nghĩa qua các đời. Ban đầu sultan là một danh từ trừu tượng tổng tiếng Ả Rập có nghĩa là “sức mạnh”, “quyền lực” hoặc “sự thống trị”. Vào khoảng năm 1000, sultan trở thành vương hiệu và đến khoảng năm 1250 thì được dùng rộng rãi ở nhiều nước châu Á và châu Phi.

Bắt gặp cái nhìn đến ngây dại của cậu thiếu niên nhỏ tuổi, cô gái che miệng cười trộm, một cú xoay người duyên dáng, tà váy bay phấp phới lui ra ngoài.

“Thích kiểu như vậy à?” Hayreddin bật cười trêu chọc, “Nghe nói người phụ nữ của cậu cũng là một cô gái trưởng thành”.

“Không phải, chỉ là thích ngủ... khụ, mấy quả này tươi quá”. Nick kịp thời dừng câu chuyện lại, ngồi xuống chiếc đệm mềm, vớ lấy một quả đào cắn luôn.

Hayreddin đánh giá cậu nhóc một lượt, có lẽ do có bàn tay chăm sóc của phụ nữ, nên giờ nhìn tên nhóc này mỡ màng hẳn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng như một quả táo chín, so với cậu thiếu niên xanh rớt gầy gò bơ vơ lúc mới gặp mặt thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Nick ăn đào lại nhồi thêm mấy quả nho, nhét đầy cả một miệng, khó khăn lắm mới nuốt trôi, sau khi liếm hết chỗ nước ngọt dính trên tay, mới nhớ tới chuyện hôm nay Hayreddin gọi nàng tới.

“Tôi tới trình diện rồi đây, có chuyện gì không thuyền trưởng?”

“Không có gì, chỉ muốn hỏi xem khoản tiền kết giao của cậu đã dùng hết chưa thôi”.

“Còn thừa hơn sáu đồng, mời khách uống rượu hết mười hai đồng vàng mười sáu đồng bạc bốn xu đồng, trả hộ tiền thu bạc hết mười lăm đồng vàng hai đồng bạc, ứng trước tiền thuốc cho những kẻ ẩu đả bị thương hết bảy đồng vàng ba mươi hai xu đồng. Những món nợ này, cơ bản không thể đòi lại được, càng đừng nói đến chuyện có lãi”.

Nick báo cáo chi thu từng khoản một rất chi tiết, trong lòng có chút thấp thỏm bất an, thực ra nàng đã trích ra ba đồng làm “phí cấp dưỡng hàng tháng” cho Sierra, hy vọng là thuyền trưởng không phát hiện ra.

Haryreddin không nhin được phì cười, bắt lực nói: “Cậu cũng không phải người cho vay lấy lãi, khoản tiền kết giao này sao mà đòi về được nữa?” Thằng nhóc này bình thường khờ khạo ngốc nghếch, nhưng liên quan đến tiền bạc và thức ăn thì so đó tính toán khủng khiếp, không biết đã lớn lên trong hoàn cảnh thế nào nữa.

Nick thắc mắc: “Tiền thì phải sinh ra tiền chứ, chỉ chi mà không thu, thì buôn bán lỗ vốn rồi còn gì”.

Haayreddin: “Ai dạy cậu điều ấy vậy?”

Nick: “Chú Assa nhà tôi”.

Haaayreddin nhủ mày, trầm giọng đáp: “Hiện giờ cậu làm việc cho tôi, nên phải nghe theo nguyên tắc của tôi, tôi bảo cậu chỉ chi mà không thu, thì cậu phải tiêu tiền như nước chảy cho tôi”.

“Ấy, lãng phí thế...”

Nhìn thấy ánh mắt vừa không hiểu gì vừa đau khổ của Nick bé nhỏ, Hayreddin day day trán, trừ việc nuôi chim ưng thuần hóa sư tử ra, đã rất lâu rồi hắn chưa thực sự đào tạo một người nào đó từ đầu. Một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Đội xung phong là một tổ chức, không phải chỉ cần một người đơn đả độc tấu là có thể làm được việc, cậu là chiến thần à? Cậu mình đồng da sắt chắc? Hay thể lực có thể kiên trì được đánh nhau từ sáng sớm tới tận đêm khuya?”

Nick lắc đầu rồi lại lắc đầu, thể lực và sức chịu đựng thực sự là hai điểm yếu cực lớn của nàng. Người khác thấy nàng đánh xong một trận không đứt một sợi lông rụng một sợi tóc nào, nhưng thật ra nàng không dám để bị thương. Ở một nơi chật hẹp không linh hoạt, thì cho dù có là Hải Yêu cũng chẳng thể bay nhảy được.

Hayreddin tiếp tục giảng giải: “Tốc độ của cậu nhanh, đó vốn dĩ là điểm mạnh, nhưng vì xông lên quá nhanh, sau lưng lại không có người tiếp ứng, không đánh lại được, đã mấy lần đẩy bản thân mình lâm vào tình cảnh bị bao rồi? Nick, cậu phải biết phối hợp với mọi người. Nếu như những người anh em của cậu đều không giúp cậu, thì sớm muộn gì cũng có một ngày cậu rơi vào kết cục thê thảm”.

Nick lặng lẽ nghe những lời dạy của thuyền trưởng, không hề lên tiếng.

Cái gì gọi là phối hợp? Lúc nàng đói rét, là gì có ai tiếp tế cho nàng, lúc bị đánh, cũng chẳng có ai tới giúp. Nàng luôn luôn, luôn luôn, chỉ có một mình.

Hayreddin đứng dậy, ném cho nàng một túi tiền vàng: “Cứ từ từ mà nghĩ đi, tiền vẫn phải tiếp tục tiêu”.

Nick nhận túi tiền, với tay vào đĩa đồng lấy ra một quả quýt thật to nhét vào trong người, lặng lẽ bước ra khỏi lâu đài rồi xuống núi.

7. Quyển 1 - Chương 7

Nghe theo lệnh của thuyền trưởng, ngày nào Nick cũng ở trong vòng vây của đám cướp biển Algiers vùng tiền tiêu vô cùng hào phóng, thành quả dần dần xuất hiện.

Phải biết rằng chức trách của người đội trưởng xung phong chính là người đầu tiên xông lên giết thuyền địch, giết người mở một con đường máu cho người sau lên tiếp ứng, có hệ số nguy hiểm cao nhất trong toàn bộ đội thuyền. Mà bản lĩnh và sức chịu đựng của đội trưởng, chính là điểm mấu chốt quyết định sự tồn vong của cấp dưới. Cậu nhóc Nick dũng mãnh trên chiến trường, trong cuộc sống đời thường lại vô cùng hào hiệp dùng tiền bạc (của thuyền trưởng) giúp đỡ những người khó khăn, đám cấp dưới vốn dĩ vừa sợ hãi vừa ghen tị giờ nhận được sự giúp đỡ, thái độ cũng bắt đầu thân thiết, nồng nhiệt hơn.

Vì thế, đội trưởng Nick thường xuyên uống nước ép táo chua làm bảo kê ở Medusa, rất có cảm giác của ông chủ nhỏ nhất hô bách ứng.

Từ đó Nick khẳng định rằng, vàng không phải là vạn năng, mà là mười vạn năng, thậm chí trăm vạn năng, ngàn vạn năng.

Nhưng nỗi lo lắng của Hayreddin đúng là rất chính xác, cho dù thuộc hạ đều rất mực trung thành, nhưng trong đội xung phong, người có theo được tốc độ của Nick vẫn chẳng có một ai.

Vào một ngày tháng Tám, trên tuyến đường biển đi qua đảo Sardegna(1), Sư Tử Đỏ túm được chiếc thuyền buôn nhiều buồm rất to của Genova(2).

(1): Sardegna là hòn đảo lớn thứ hai tại Địa Trung Hải (sau Sicilia và trước Sip) và là một vùng tự trị của Ý.

(2): Genova là một thành phố lớn và cảng biển ở phía Bắc của Ý, thủ phủ của tỉnh Genova và của miền Liguria.

Dưới sự chỉ huy của Hayreddin, thuyền Hải Yêu thuận hướng gió dùng đại bác tiêu diệt hết một phần ba thủy thủ trên boong tàu của đối phương, sau khi hai thuyền áp sát nhau, thuyền Hải Yêu hạ một nửa số buồm, giảm tốc độ xuống, đầu tiên Nick dùng roi quăng mìn lên thuyền, chuẩn bị dọn sạch đường để người mình xông đánh giáp lá cà.

Ai ngờ, đúng lúc ấy, sức gió đột nhiên mạnh lên khiến toàn bộ cánh buồm của con thuyền buôn đang chạy trời chết có thêm trợ lực, thoáng chốc đã chạy thoát được nửa dặm, kéo theo chiếc móc câu đang giật lắc liên hồi mắc trên thuyền, cùng với một mình Nick đang ở trên đó.

Vốn dĩ dựa vào bả lĩnh của nàng, thì vẫn chưa đến mức lâm vào tình trạng nguy hiểm đến tính mạng, nhưng con thuyền nhiều buồm này được trang bị vũ khí vô cùng tối tân, đám thủy thủ thay phiên nhau nả súng hỏa mai, Nick bị mảnh gỗ bay tán loạn găm vào bả vai và bắp chân, tốc độ và sự linh hoạt lập tức giảm hẳn đi.

Vài tên lính đánh thuê trên thuyền lập tức quây lại, còn sử dụng vũ khí là gậy răng sói được làm bằng sắt rèn, nên lưỡi hái của Nick không thể chém đứt, lại không thể dựa vào tốc độ để chiếm ưu thế, nên nhất thời rơi vào cảnh nguy khốn. Cũng may kinh nghiệm trong những cuộc đánh nhau số đông của nàng rất phong phú, lập tức lặn xuống sàn tàu tấn công hạ bần của đối phương, mới không bị thua ngay lập tức.

Sau mười phút thuyền Hải Yêu đã đuổi kịp chiếc thuyền buôn, Hayreddin giao lại quyền chỉ huy cho thuyền phó duy nhất, còn mình thì kéo dây móc câu nhảy lên thuyền buôn, đến lúc ấy mới cứu được cậu nhóc đội trưởng đội xung phong của hắn ra khỏi đám người đang đầm đìa máu tươi đó.

Trận chiến kết thúc, Hayreddin kẹp cậu nhóc Nick nhỏ bé nhảy về thuyền Hải Yêu, quăng lên một chiếc giường trong phòng y tế, sắc mặt cực kì khó coi: “Lần sau mà còn xông lên bất thành lĩnh như vậy nữa, thì đời gặp Diêm vương đi!”

Sau đó giờ tay xé phần áo sơ mi xung quanh miệng vết thương trên bả vai của Nick ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nick trắng bệch, Victor quăng luôn con dao bạc đi, lao bổ tới hét toáng lên: “Còn chưa rửa tay mà!!!”

Sắc mặt Hayreddin âm u sầm sì: “Cái bệnh sạch sẽ sẽ thái quá của cậu càng lúc càng khiếp, có phải định khử trùng luôn cái không khí rồi mới hít thở không?”

Anh chàng bác sĩ đứng chắn trước mặt Nick đáp: “Đúng vậy, đáng tiếc là giờ vẫn chưa phát minh ra cái máy nào như thế cả”. Sau đó đẩy đẩy gọng kính, kiên quyết nói: “Thuyền trưởng, trong phòng y tế tôi thì là đại ca, mời ngài ra ngoài cho”.

Hayreddin nhú mày, trong khế ước lên thuyền của Vector đúng là có một điều kiện như vậy, nên chỉ có thể vén rèm đi ra, đi được hai bước lại quay đầu lại dặn dò: “Đừng có để sót mảnh vụn nào bên trong đấy, khâu gòn gàng vào”.

Vic tổ lập tức giờ tay tuyên thệ: “Xong việc chắc chắn sẽ giống như lúc chưa bị thương!” Vẻ mặt của anh chàng bác sĩ rất chân thành, nhưng trong lòng lại thâm mắng, nếu không phải vì bảo vệ cô nhóc này, sao hắn có thể chịu đựng cảnh y thuật của mình bị làm nhục như vậy chứ?

Thuyền trưởng liếc nhìn Nick một cái, rồi mới đẩy cửa bước ra ngoài. Victor lập tức chốt cửa lại, quay đầu gầm rống một trận như tát nước vào mặt Nick:

“Cứ để xé rách hết quần áo ra rồi xem cô định làm thế nào! Tôi không thể lúc nào cũng làm nhân viên cứu hỏa cho cô được đâu! Còn nữa, từ đầu đến chân cô bần thủ như mấy con cá thòi lòi ấy, vậy mà vẫn không biết ngượng nằm trên giường nghỉ của tôi!”

Nick tủi thân nói: “Là thuyền trưởng vớt tôi lên đây mà”.

Anh chàng bác sĩ nhìn chiếc khăn trải giường dính đầy những vết bẩn, cứ hấp hứ mãi: “Thuyền trưởng, thuyền trưởng, bình thường lúc nào cũng là đáng vẻ thong dong biếng nhác, tôi chưa bao giờ thấy ai bị thương mà ngài ấy lo lắng cuống quýt như vậy cả”.

Ánh mắt Nick sáng lên như sao, vẻ mặt sùng bái nói: “Victor anh không thấy đâu, thuyền trưởng thực sự rất dũng mãnh, chỉ một đao thôi đã chém gãy được cây gậy răng sói cực to kia, vạt luôn nửa đầu của người ta. Anh nói xem, nếu như tôi có được sức lực lớn như ngày ấy thì tốt biết bao?”

Victor vừa dùng cây kéo đã khử trùng cắt quần áo bên miệng vết thương của Nick ra, vừa nói với giọng điệu đầy vẻ khinh thường: “Cánh tay của ngài ấy còn to hơn cả bắp đùi của cô, tính năng bùng nổ của các sợi cơ có thể độ được chắc? Kiếp sau mà có đầu thai thì cố gắng lên”.

Gấp dầm gỗ ra, dọn sạch mảnh vụn, đổ cồn vào vết thương như thể cồn không mất tiền mua, nhưng hàng lông mày của Nick chỉ giật giật, không hề hé miệng kêu đau.

Victor ngoài miệng tuy cẩn thận không ngớt, nhưng trong lòng lại cảm thấy kinh hãi, đứa trẻ này còn có sức chịu đựng hơn những người đã từng trải ngoài kia. Bả vai khâu mười mấy mũi, sau đó lại chữa trị ở căng chân, Victor cắt dọc theo gấu quần đến tận đầu gối Nick, nhìn thấy trên làn da trắng nõn của nàng có những vết sẹo cũ trông vô cùng đáng sợ.

“Làm sao thế này?”

“Bị chó cắn”. Nick đáp qua loa cho xong chuyện, ánh mắt quét đi quét lại tìm thức ăn: “Có thứ gì ăn được không? Đánh đám cả nửa ngày, tôi đói lắm rồi.”

Victor lại cau: “Cô là lợn hay thùng nước gạo hả? Vừa mới ăn trưa xong chưa được nửa giờ”.

“Chẳng còn cách nào khác, tiêu hóa nhanh quá mà”.

Victor lầu bầu nhất định phải phẫu thuật Nick thử xem dạ dày cô có hình dạng như thế nào, rút từ trong túi ra một chiếc khăn bằng lụa lót vào tay, rồi mở ngăn kéo, nhón một chiếc bánh gừng nhé vào miệng Nick:

“Đang yên đang lành, cho cắn cô làm gì?”

“Ồ... ăn trộm đồ...”. Nick rất hài lòng, miệng nhồm nhoàm nhai bánh ngọt nên không trả lời được rõ ràng.

Victor cẩn thận quan sát vết thương của nàng, tầng tầng lớp lớp, không phải chỉ bị một con chó cắn.

“Cô trộm cái gì vậy? Bảo vật gia truyền của nhà người ta à?”

Nick cố gắng nuốt chiếc bánh quy khô khốc xuống rồi nói: “Hái mấy uqra cam, ai ngờ cánh rừng ấy lại có người trông coi, họ liền thả một đàn chó ra”.

Victor nghiêng răng, nhìn sao cũng đã thấy những vết thương này đã được ba, bốn năm rồi, thả nhiều chó ra như vậy để cắn một đứa trẻ đói khát, đúng là chỉ loài súc sinh mới làm thế.

“Thật ra cũng không phải thường xuyên bị chó đuổi, thì tôi cũng không chạy nhanh được như bây giờ. Có lưỡi hái này rồi. Một đàn chó cũng chẳng nhằm nhò gì”. Ánh mắt trông chờ của Nick nhìn chằm chằm vào đĩa bánh ngọt, yêu cầu: “Thêm một miếng nữa đi”.

Rửa sạch miệng vết thương rồi bôi thuốc lên xong, Victor đắp lên đó một lớp gạc mỏng: “Thời tiết nóng bức, băng quá nhiều sẽ bị viêm, chỉ cần đừng chạm vào linh tinh là được”. Liếc mắt nhìn Nick một lượt từ trên xuống dưới, hàng mày thanh tú liền nhăn tít cả lại, căn bệnh sạch sẽ rối loạn thần kinh lại phát tác.

“Cô bản chết đi được, vừa bần lại vừa dẫu, trên tóc cò có cả mawsu đông thành cục đây này, làm thế nào cô nuốt trôi được những thứ này hả”.

Nick nhảy từ trên giường xuống, phúi phúi đồng vụn bánh trên quần áo nói: “Chiếc thuyền vừa rồi vận chuyển dầu ô liu, đánh vỡ khá nhiều thùng dầu, tôi lại lặn dưới sàn nhà để đánh nhau, làm sao có thể không dính được”.

Victor mở ngăn kéo vụn nạng của hắn ra, lấy ra một cục xà bông hương hoa hồng cao cấp, kẹp bằng hai ngón tay đưa cho Nick: “Đi tắm rửa đi, không sạch sẽ thì bốc mùi lắm, cẩn thận đừng để vết thương dính nước đấy”.

Nick nhận lấy cục xà phòng hiếm lạ, thứ nhỏ nhắn phớt hồng này thơm phưng phức, thật khiến người ta có mong muốn được cắn thử một miếng. Nhưng nàng phải đi đâu để tắm đây, nước ngọt trên thuyền rất hiếm, một ngày mỗi ngày chỉ được chia có hai, ba lít nước, uống xong còn thừa lại cũng chỉ đủ để lau người.

Đang mãi nghĩ, thì nhìn thấy bên ngoài cửa sổ mạn thuyền mấy tên đàn ông đang trần truồng nhảy tùm tùm xuống biển, trong làn nước trong xanh mát mẻ thì nhau kì cọ bần ghét.

“...tôi nay tôi không ăn cá đâu”. Khuôn mặt đầy vẻ ghê tởm của Victor trắng bệch.

“Làm đàn ông đúng là rất tiện”. Nick đẩy vẻ ngưỡng mộ.

Chỉ có một phòng tắm duy nhất trên thuyền, hình như là ở trong khoang của thuyền trưởng...

8. Quyển 1 - Chương 8

Ngôi sao sáu cánh màu lam

Type: Thanh Hương

Lật xem tư liệu thành viên tàu, Hayreddin phát cáu.

Đội thuyền gần hai ngàn người, chỉ có mình Hayreddin là có thể phối hợp được với tốc độ của Nick. Nhưng hắn là thuyền trưởng, từ chuyện bắn pháo đến điều chỉnh tốc độ buồm, đều phải do đích thân hắn chỉ huy, không thể bỏ lại đội thuyền để bảo vệ Nick xung phong dẫn đầu được. Tên nhóc này là nhân tài hiếm có, võ nghệ đủ để trở thành chiêu bài của Sư Tử Đỏ, nếu vì không có quân cứu viện mà một mình tác chiến để rồi mất mạng thì thật đáng tiếc.

Hắn cần một phó đội trưởng có thể theo kịp được tốc độ của Nick, lại có năng lực bảo vệ phối hợp với người của hắn.

Hayreddin lắng nghe những tay giám sát của các thuyền đề cử ứng cử viên, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể tập trung phân tích được. Khi bóng dáng cứ luôn bay lượn nhảy múa ấy bị đánh ngã xuống sàn tàu ngay trước mặt hắn, toàn thân lấm bê bết máu và bùn, vùng vẫy tìm con đường sống, những sợi dây thần kinh trong não Hayreddin trong nháy mắt như nổ tung.

Đây là người mà Sư Tử Đỏ hắn phát hiện ra, giống như con chim ưng non do tự tay hắn nuôi dạy chăm bẵm, bị một kẻ vô danh tiểu tốt nào đó hại chết, hắn tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Khuôn mặt Hayreddin không chút biểu cảm mân mê cằm, tia sáng đỏ rực trong mắt lóe lên. Mấy tay giám sát không dám thở mạnh, bình thường thuyền trưởng cũng coi như hòa nhã dễ gần, trên khuôn mặt luôn là nụ cười ý vị sâu xa không biết sợ là gì, không bao giờ dễ dàng nổi cáu. Nhưng hiện giờ ánh mắt kia, rõ ràng nói rằng hắn đang thật sự tức giận.

“Amyes, Achard của thuyền số hai, Lamb của thuyền số ba, Tichy, Anthony của thuyền số năm, và người vừa mới vào Justin nữa, sau khi khảo sát so sánh, sáu người đó là những người có khả năng vượt trội trong lúc tiếp cận mạn thuyền của đối phương, thuyền trưởng, ngài xem nên chọn ai...”.

“Tất cả lại đây”. Hayreddin ném luôn đồng tư liệu thành viên lên bàn, giọng nói lạnh như băng, “Không một ai đủ tư cách làm phó đội trưởng cả, đành tạm thành lập một tiểu đội trước đã. Lần hành động này, thuyền Chó diên số bốn phản ứng quá chậm, đồng thời nã pháo cũng quá sai lệch, thiếu chút nữa là bắn chìm thuyền của đồng đội, toàn bộ chuẩn bị chịu phạt đi”.

“Vâng!” Tay giám sát thuyền Chó diên lập tức đứng dậy, thân thể căng cứng khẽ run lên, suýt nữa thì lật luôn cả ghế.

“Gần đây bài tập luyện của người trong tổ pháo kích quá ít, tất cả đội thuyền lúc quay về Algiers nghỉ ngơi chán chĩnh lại toàn bộ. Nói trước, đây không phải là một kỳ nghỉ, mọi người đều phải vượt qua cuộc sát hạch, ai không qua thì xuống thuyền”.

Hayreddin hất hất cằm, tỏ ý buổi họp đến đây là kết thúc: “Cứ như vậy đã”.

Tất cả mọi người rời khỏi khoang thuyền trưởng, cánh cửa bằng gỗ sồi trước mặt liền đóng lại.

Hayreddin ngửa người tựa vào lưng ghế thở dài, cảm thấy hơi đau đầu, hần tức giận vì lẽ gì chứ? Cũng đâu phải là Cecilia, lúc ấy, hần giống như các anh trai mình, đều không có bản lĩnh bảo vệ em gái. Nick rất mạnh, cực kì mạnh, lúc bay lên không trung cắt đứt sinh mệnh kẻ khác, quỹ đạo hình vòng cung của chiếc lưỡi hái hoàn mỹ khiến ngay cả Hayreddin cũng không thể rời mắt. Nhưng sức mạnh của Nick lại càng làm bật lên khả năng phòng thủ quá yếu của cậu, ngay cả một đòn tấn công bằng gậy cũng không đỡ được.

Một cao thủ dũng mãnh đến cực điểm nhưng cũng lại mong manh đến cực hạn, một cậu nhóc thật mâu thuẫn.

Hayreddin đứng dậy, đẩy cánh cửa thông với phòng ngủ của mình ra.

Sột soạt sột soạt.

Một tiếng động rất rất nhỏ khiến hần dừng bước.

Thị lực và thính giác của Hayreddin đều vượt qua người thường, chỉ một thoáng tập trung đã nhận ra tiếng động phát ra từ bên trong phòng tắm. Chuột ư? Không, thứ này còn lớn hơn chuột nhiều...

Ha ha, xem ra lên vào đây là một con thú nhỏ chỉ muốn tắm rửa. Hayreddin giống như một động vật họ nhà mèo to lớn, bước chân lặng lẽ tiến đến trước cửa phòng tắm, nắm lấy cánh cửa giật mạnh một cái, thanh chốt gỗ chắc chắn bên trong liền gãy làm đôi giống như một nhánh cỏ tranh.

Cánh cửa mở toang.

“Nick, đây không phải là địa bàn của cậu”.

Cặp móng vênh, nhỏ nhắn như hai trái đào vương đầy bọt nước, chủ nhân của nó bị dọa giật bắn mình, quay người lại nhìn hần.

“Thuyền trưởng...”.

Mái tóc dài của Nick ẩm ướt gợn sóng rối tung, cơ thể trần trụi lộ ra trước mắt người đàn ông.

Phía trên, phía dưới, những nơi nên có thứ gì đó lại hoàn toàn chẳng có gì.

Con đầu đầu của Hayreddin trong nháy mắt trở nên nghiêm trọng hơn.

Cẩn thận đánh giá trên dưới trái phải kẻ đột nhập giống như con cừu trần như nhộng này thêm vài lần nữa, chỉ rút ra được một kết luận: Không phải đàn ông. Đường nhiên cũng chẳng thể coi là phụ nữ, chỉ có thể miễn cưỡng coi là một thiếu nữ dậy thì muộn mà thôi. Ngoài một số ít những tên đàn ông có sở thích biến thái ra, thì cơ thể này không có bất kỳ sức hấp dẫn nào.

Ánh mặt trời chói chang trên biển giáng thẳng xuống, khoang thuyền nóng đến mức khiến người ta phát điên, hầu hết đám thủy thủ đều cởi trần hoặc mở phanh ngực, tại sao hần lại chưa bao giờ phát giác, chỉ có tên nhóc Nick này ngay cả nút áo sơ mi cũng không bao giờ cởi ra nhỉ? Trong lòng hần luôn một mực cho rằng phụ nữ là những người yếu đuối, cần được bảo vệ. Tư duy lỗi mòn đó đã khiến một Sư Tử Đỏ biết nhiều hiểu rộng bị một đứa trẻ con còn chưa vỡ tiếng lừa cho một vỏ.

Victor, cậu làm tốt lắm...

Ánh mắt Hayreddin sắc bén mà lạnh lùng giống như con chim ưng của hắn, thật sự có thể móc thịt của người ta ra ngay lập tức.

“Giải thích đi”.

Vừa bắt đầu, Nick đã bị giật bắn mình, nhưng giờ đã bình tĩnh lại, thấy ánh mắt của đối phương không hề có chút kiêng dè ngạo du trên cơ thể mình, nàng ngược lại không mấy may che đậy, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng thẳng cho hắn nhìn.

“Trong kế ước không nói không được phép tắm rửa trong phòng tắm duy nhất trên thuyền. Hơn nữa thuyền trưởng à, không gõ cửa đã tự tiện xông vào là bất lịch sự đấy”. Nick nhìn chăm chăm vào đôi mắt của người đàn ông, không hề chớp mắt dù chỉ là một cái.

“Là sao?” Hayreddin thật sự không thể tin được vào tai mình, đây mà là giải thích à?

“Ai dạy cho cô những điều này?”

Nick nói đầy tự tin: “Chú Assa của tôi”.

Hayreddin bước lên trước một bước, vây Nick lại trong phòng tắm. Bên ngoài cánh cửa sổ mạn thuyền có bán kính chưa tới một thước, là một nửa đoạn lưỡi hái đang treo đung đưa đung đưa. Tên nhóc này hiển nhiên đã trượt theo thân thuyền xuống đây, cũng chỉ có thân hình gầy nhỏ của nàng mới có thể chui được từ bên ngoài cửa sổ mạn thuyền vào bên trong.

Hai người chen chúc trong không gian nhỏ hẹp, gần đến nỗi có thể ngửi thấy mùi hương trên người nhau. Hayreddin cúi người xuống, hơi thở nam tính đầy nguy hiểm vờn bên tai Nick: “Ông chú Assa của cô chưa từng dạy cô, không được ở trần bước vào phòng đàn ông sao?”

Nick cẩn thận nghĩ ngợi một lúc, lập tức nói một cách chắc chắn: “Chưa dạy”.

“Rốt cuộc là ông chú Assa của cô đã dạy cho cô những gì vậy hả?” Hayreddin quả thật không còn lời nào để nói về người đã nuôi lớn nàng.

“Đi đường phải ngẩng đầu ưỡn ngực, nói chuyện phải nhẹ nhàng dịu dàng, ăn cơm không được phát ra tiếng động”.

Hayreddin cau mày: “Cái này nghe sao giống quy tắc của các tiểu thư thế”.

Nick đột nhiên hiểu ra, gật đầu nói: “À, đúng rồi, chú tôi cũng nói như vậy đấy”. Lúc đó, chú Assa sao có thể nghĩ được rằng nàng sẽ lưu lạc đến thuyền của một đám cướp biển – một nơi mà ngay cả phòng tắm cũng không có chứ?

Dường như Hayreddin bị nàng chọc cười, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới nàng “tiểu thư bé nhỏ” đi ngược lại quy chuẩn này, trên người nàng có một ấn ký rất rõ ở ngay trước ngực, một ngôi sao sáu cánh màu lam to bằng miệng bát. Nhưng đó không phải là vết bớt hay hình xăm, mà là một vết sẹo lâu năm do bàn là nung đỏ để lại. Người hành hình không biết đã oán hận đến mức nào, mà sau khi là xong lại còn bôi lên vết thương một lớp mực màu xanh lam, khiến sắc tố thẩm sâu vào dưới vân da.

Trên thuyền không thiếu những người đã phạm tội, sở thích lớn nhất của quan tòa là muốn tội trạng sẽ đi theo bọn họ suốt đời. R, phạm tội cướp bóc; B, xúc phạm thần linh; S, nô lệ; SL, kích động phỉ báng người khác; F, gây rối; V, những kẻ lang thang. Bờ vai của đám hải tặc có đến năm, bảy loại. Nhưng ngôi sao sáu cánh màu lam này, lại là một ký hiệu rất hiếm thấy.

Màu lam tượng trưng cho ma quỷ, ngôi sao sáu cánh, là biểu tượng của người Do Thái, ngôi sao David. Người Do Thái không có tổ quốc thường xuyên bị các quốc gia xảo trá khác vơ vét tài sản, ẩn cho một tội danh không có thực rồi tống vào tù tịch thu tài sản.

Hayreddin không có sở thích dò hỏi về quá khứ của cấp dưới, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Nick nói: “Chú của cô đã chết rồi, cô lên thuyền làm việc thì phải nghe theo những quy tắc của tôi”.

Sắc mặt Nick u ám, gật đầu phục tùng.

“Bất kể cô là nam hay nữ, những việc đã được phân nhất định phải làm cho tốt, nếu không thì xuống thuyền, đừng tưởng rằng tôi sẽ thương hoa tiếc ngọc”.

“Tôi sẽ làm tốt”. Nick ngẩng đầu lên, những giọt nước men theo mái tóc dài màu hạt dẻ chảy xuống cằm cổ thanh mảnh, vết thương trên bờ vai vẫn đang chảy máu.

Nàng lặp lại: “Tôi sẽ làm tốt mà”.

Hayreddin cũng không nói gì, đi ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Vitor: “Sau đó thì sao?”

Nick: “Sau đó tôi tiếp tục tắm. Victor, cục xà bông này thơm thế”. Cúi đầu ngửi ngửi cơ thể mình, Nick nhỏ bé tỏa ra mùi hương hoa hồng thơm ngát, nàng cũng không nở dùng nhiều.

Victor nhắm mắt lại, lông mày giật giật, hần dè dặt cẩn thận giữ gìn bí mật lâu như vậy để làm gì? Hả?

Anh chàng bác sĩ: “Tôi đột nhiên thấy kích động muốn đánh người”.

Nick: “Đánh ai? Tôi khuyên anh đừng, tôi chưa phát hiện ra được ai trên thuyền này yếu hơn anh”.

Anh chàng bác sĩ phát điên: “... Á á á!! Đã phát hiện ra rồi thì không còn là chuyện của tôi nữa! Cô còn tới phòng y tế làm gì!”

“Ngủ trưa, chỗ của anh là mát mẻ nhất. À phải, tôi đã tắm rất sạch sẽ rồi đây”.

Nick kéo tay áo lên khoe cánh tay mềm mại trắng trẻo đã được kỳ cọ cẩn thận của mình, sau đó ngã đầu nằm xuống chiếc giường vừa được Victor thay ga xong, ngông nghênh kéo khăn mặt lên che bụng, cơn buồn ngủ lập tức dâng lên não.

Ái chà, ngày hôm nay trôi qua thật là dài.

Hayreddin hồi hận rồi.

Hiển nhiên hắn đã đánh giá thấp độ mạnh của thần kinh tên thuộc hạ này.

Nick coi hành động lặng lẽ đóng cửa đi ra của thuyền trưởng là “ngâm đồng ý”, từ đó cứ cách ba, bốn hôm lại lĩnh vào phòng tắm của Hayreddin tắm rửa một trận thật sảng khoái, để lại những dấu chân nhỏ nhắn ướt lép nhép trên sàn gỗ, và căn phòng tràn ngập hương hoa hồng. À, còn cả sự biến mất thần bí của đồng hoa quả tươi trong buồng ngủ nữa.

Cùng lúc ấy, chiếc giường ngủ trong phòng y tế cũng bị Nick chiếm đóng dài hạn làm nơi ngủ trưa cho mình, khi số bánh quy, cà phê, trà sữa, kẹo bạc hà cùng đủ các loại đồ ăn tích trữ khác trong phòng cũng biến mất với một tốc độ kinh người, thì anh chàng bác sĩ Victor cũng cảm thấy vô cùng hồi hận. Tại sao hắn phải ôm khư khư cái điệu bộ quý tộc ngu xuẩn mà đáng lẽ nên quên luôn khỏi đầu từ lâu rồi mới phải? Nick căn bản không phải là một cô gái yếu ớt cần được bảo vệ, mà là một con nhóc khôn khiếp không hiểu không gian riêng tư là gì.

Đúng là con mèo hoang không mời mà đến, vui vẻ thoải mái hưởng thụ mọi thứ của chủ nhân.

Đội thuyền quay trở về Algiers nghỉ ngơi chỉnh đốn lại hàng ngũ, Hayreddin chính thức thành lập một tổ chức tương tự như “Trường học hải tặc”. Tất cả những người mới gia nhập, ngoài việc ký vào bản khế ước lên thuyền đều phải học tập có hệ thống những chiến thuật nhóm như phương pháp đổ bộ lên mạn thuyền của đối phương, cách phá hủy và ngăn chặn đạn pháo, lần theo dấu vết và trốn thoát... dưới sự giám sát của hắn. Nick ở lại nhà của Sierra dưỡng thương được vài ngày, cũng bị ngài thuyền trưởng xách đến thăm quan học hỏi.

Vùng biển gần Algiers mù tịt khói thuốc súng, đâu đâu cũng thấy những cột nước bị đạn pháo bắn lên không trung, mảnh vụn từ những thùng rượu làm mục tiêu văng tung tóe lên mặt biển.

“Châm lửa! Vét nòng! Thông nòng pháo! Nhồi đạn! Nhanh nhanh nhanh! Hai phút bốn mươi hai giây... Quá chậm! Muốn ăn roi của thuyền trưởng hả? Làm lại lần nữa! Châm lửa! Vét nòng! Thông nòng pháo!...”.

Đám pháo thủ trong buổi huấn luyện tốc độ pháo kích mờ hồi vã ra như tấm, Nick bịt lỗ tai ngồi xổm trong kho pháo xem náo nhiệt, nhìn tới nhìn lui lại không được mó tay vào thực hành, liền chuyển sự chú ý tới chiếc đồng hồ bằng vàng sáng lấp lánh trên tay pháo thủ trưởng. Chắc chắn là hàng của Ý chế tạo, mặt đồng hồ được làm hoàn toàn bằng vàng, trên kim đồng hồ nằm một viên kim cương nhỏ. Trong lúc Nick thấy nhộn nhạo, nhưng lại nhớ tới điều khoản trong khế ước lấy trộm đồ sẽ bị ăn roi, nên đành kìm nén bàn tay đang ngứa ngáy của mình lại.

Trong lúc đầu óc đang mâu thuẫn đấu tranh, cánh tay đột nhiên bị siết chặt, Nick bị xách cổ ra khỏi kho súng như một con gà nhép.

Nick lo lắng, vừa mới nghĩ thôi còn chưa ra tay, vậy mà đã bị phát hiện rồi ư?

“Thuyền trưởng, tôi vẫn chưa động tay mà...”.

Hayreddin nhíu mày: “Nói cái gì thế, nhìn đồng hồ nhìn tây cả nửa ngày rồi, đã học được cái gì chưa?”

Nick thở phào nhẹ nhõm, nhanh nhẩu đọc thuộc lòng những gì tay pháo thủ trưởng đã dạy:

“Pháo gang quá giòn rất dễ bị nổ nòng, pháo đồng thau có thể giãn nở, càng nhẹ dùng lại càng bền... còn nữa, đồng thau đắt hơn gang nhiều”. Nàng nghe nói, năm mươi khẩu pháo trên thuyền Hải Yêu ngón mắt hơn hai ngàn đồng vàng.

Hayreddin cười mắng: “Đắt hơn nhiều, ngoài những thứ liên quan đến vàng thì còn thứ gì cậu nhớ nhanh đến vậy nữa không?” Sau đó hắn đưa cho Nick một khẩu súng hoa mai bằng đồng, tay cầm tay dạy nàng cách mỗi nhồi lửa.

Tay chân vụng về nhồi thuốc súng xong xuôi, Nick bắn một phát, lực giật ngược lại chấn động đến tê cả bả vai.

“Thứ này không tốt, mỗi lần chuẩn bị bắn quá lâu, nếu như trời mưa thuốc súng bị ẩm, thì không thể dùng được”.

Hayreddin gật đầu: “Nói về tính liên tục thì vũ khí lạnh vẫn tốt hơn. Nhưng kể từ khi Columbo phát hiện ra Tân thế giới đến giờ, mười mấy năm nay các loại kỹ thuật vẫn luôn không ngừng phát triển, nếu như có người phát minh ra loại súng hỏa mai có thể bắn liên tiếp, thì việc đổ bộ lên mạn thuyền của đối phương sẽ không còn cần thiết nữa”. Nghĩ một lúc lại hỏi Nick: “Lưỡi hái của cậu do ai thiết kế?”.

Nick đáp: “Một ông lão kỳ lạ ở Florence”.

Hayreddin: “Có biết tên họ là gì không?”

Nick lắc đầu: “Không biết, ông ấy chỉ cho tôi bản thiết kế, còn tôi tự đi tìm thợ rèn”.

Thuyền trưởng đòi xem bản thiết kế, lúc đầu Nick có chút cảnh giác, sau đó lại nghĩ làm ra rồi cũng chẳng có ai biết dùng, mới thản nhiên móc từ trong người ra một tấm vải bố bắn thủ.

Bản thiết kế này cực kỳ chi tiết, tuy rằng chỉ là bản thảo, nhưng tỷ lệ các chi tiết trên lưỡi hái đều vô cùng chính xác, kết cấu vô cùng khéo léo, thậm chí ngay cả cách sử dụng cũng được thiết kế đầy đủ. Chẳng trách những thợ rèn bình thường cũng có thể nhìn ra ý đồ của bức vẽ.

“L.D.V...”. Hayreddin không nhớ nổi nhà thiết kế vũ khí nào có cái tên viết tắt như vậy, nhưng ở Florence, Victor có lẽ cũng quen biết vài người. Thuyền trưởng gấp bản vẽ lại trả về cho Nick:

“Cậu không biết ông ta, vậy sao ông ta lại cho cậu bản thiết kế này?” Chỗ góc có mấy hình vẽ nhỏ hướng dẫn cách sử dụng, nhân vật hiển nhiên là dùng Nick làm đối tượng.

Nick cẩn thận cất tấm vải bố đi, đáp: “Ông ấy bảo tôi cởi hết quần áo, ngoan ngoãn nghe lời”.

Vài dây thần kinh trong đầu Hayreddin đứt phình phụt, sau đó lửa giận bốc lên: “Cậu làm theo à?”

Nick ngẩng đầu nhìn sắc mặt u ám của vị thuyền trưởng, ngạc nhiên nói: “Vâng, ông ấy nói sẽ bao cơm, mỗi ngày còn cho tôi ba xu nữa”.

Móc từ trong túi ra một hạt đậu Hà Lan rang muối tung vào miệng, Nick nhớ tới ông lão ngay cả râu cũng dính thuốc màu, nói bằng vẻ thản nhiên như không:

“Chẳng qua là bảo tôi tạo dáng thôi,sau đó đứng từ xa vẽ lại. Cởi sạch quần áo nhưng lại không làm gì hết, cho nên mới bảo ông già đó rất kỳ lạ”.

Một Sư Tử Đỏ tâm kế thâm hiểm, trầm ổn tàn nhẫn nổi tiếng, lần đầu tiên nảy sinh ý nghĩ muốn trói một người nào đó vào, dẫn cho một trận nhừ tử để giáo dục lại từ đầu.

Gió Mậu dịch thổi từ phương Nam sang phương Bắc, khiến thời tiết Địa Trung Hải dần dần mát mẻ hơn.

Tháng Chín chim ưng mang tin tức từ xa đến.

Hayreddin vò nát tờ giấy trong tay, tuyên bố đợt huấn luyện kết thúc, huy động tất cả mọi người ra biển cướp bóc.

9. Quyển 1 - Chương 9: Hiệp Sĩ

Type: lazy_nhi

Một buổi sáng thời tiết trong trẻo không một gợn mây, hai con thuyền cỡ lớn cùng lúc sử dụng cả buồm và mái chèo một trước một sau xuất phát từ Genova, dọc theo tuyến đường hàng hải của biển Tyrrhenus hướng tới bờ biển phía Tây Civitavecchia nước Ý. Hai con thuyền treo một lá cờ cực kỳ nổi bật, phía trên hai chiếc chìa khóa vàng và bạc đan chéo nhau tạo thành hình chữ thập là một chiếc vương niệm ba tầng, đó là biểu tượng của giáo hoàng La Mã, đại diện duy nhất của Chúa trên thế gian.

Trên hai con thuyền đều đang chở những nhân vật thân phận cao quý, đồng thời chứa đủ các loại châu báu quý hiếm cướp bóc được từ khắp nơi của vị giáo hoàng yêu thích nghệ thuật Leo X(*).

(*) Giáo hoàng Leo X (1475-1521)tên thật là Giovanni di Lorenzo de' Medici, là giáo hoàng thứ 216 của giáo hội công giáo, đắc cử năm 1513 kết thúc triều đại vào ngày 1/12/1521.

Cả hai con thuyền quý giá khảm vàng mạ bạc vốn dĩ phải có đội thuyền đi theo bảo hộ, nhưng giáo hoàng tự xưng là người có quyền lực tối cao giữa nhân gian, cho dù ông ta không có ở trên thuyền, các thuyền viên cũng sẽ nghĩ rằng không ai dám cả gan mạo phạm đến người đại diện cho Chúa trời.

Tâm lý lơ là đã khiến cho hai chiếc thuyền đang đi cùng nhau dần dần tách ra, khảo cách xa đến nỗi cùng ở trên một mặt biển nhưng không nhìn thấy nhau. Khi con thuyền thứ nhất đi qua đảo Elba, thì thuyền trưởng Paolo mới phát hiện ra gần đó xuất hiện một chiếc thuyền buồm tầm trung không lớn lắm, đi song song với thuyền của bọn họ.

Paolo lấy kính viễn vọng nhìn một lúc, thấy trên phần thân thuyền của đối phương móc tầng tầng lớp lớp những chiếc lưới đánh cá, đám thủy thủ đang kỳ cọ boong thuyền với vẻ đầy chán nản, trên dây thừng treo những con cá đã được phơi khô.

Có lẽ là thuyền đánh cá của đảo Elba. Paolo hạ ống nhòm xuống, mặt tươi cười tiếp tục trò chuyện như pháo rang với những nhân vật danh tiếng.

Cả hai chiếc thuyền đều phải đi qua eo biển Corse(*) chật hẹp, con thuyền đánh cá áp sát càng lúc càng gần, trong vòng mười mấy phút, khoảng cách đã được rút xuống khoảng ba trăm thước Anh. Chiếc thuyền buồm mái chèo to lớn kia cuối cùng cũng nhận ra được chút vấn đề, định căng buồm lên kéo dài khoảng cách, ai ngờ thuyền đánh cá lại vùng lên đuổi theo, đám thủy thủ kéo những tấm lưới đánh cá ra, để lộ miệng pháo đen sì.

(*) Corse là một hòn đảo của Pháp tại Địa Trung Hải. Đảo nằm ở phía Tây của Ý, phía đông nam của đại lục Pháp, và ở phía Bắc đảo Sardegna của Ý. Đồi núi chiếm hai phần ba diện tích của đảo, tạo thành một dãy duy nhất.

“Nã pháo!”

Một giọng nói như ác quỷ ra chỉ thị.

Chiếc thuyền lớn của giáo hoàng cũng được trang bị vũ trang đầy đủ, liền lập tức hạ lệnh chuẩn bị chiến đấu. Nhưng tốc độ của đối thủ quả thật rất nhanh, còn chưa đợi đại pháo ngắm chuẩn, đạn pháo của đối phương đã rít gào lao tới nằm vào thân thuyền. Hai đợt bắn qua đi, sinh lực trên boong chiếc thuyền lớn của giáo hoàng đã bị tiêu diệt khá khá.

“Tôi đi đây”.

Nick dặn dò một tiếng, nhảy lên boong thuyền trước tiên, lười hái vung lên, gặt đầu thuyền trưởng Paolo cách xa ngoài năm mét. Sáu người trong đội xung phong cầm những cây rui hình quạt đi phía sau nàng, Nick không cần lo lắng bị đánh lén sau lưng, nên tốc độ “gặt hái” tăng lên đáng kể. Trận chiến chỉ kéo dài trong năm phút, thuyền phó thứ nhất của con thuyền buồm mái chèo đã giương cờ trắng đầu hàng.

Đám cướp biển nhất loạt tước hết vũ khí của thủy thủ trên con thuyền buồm amsi chèo, Hayreddin nhảy lên boong nói: “Thế nào rồi, mấy tay đào rui này dùng được chứ?”

Nick lắc đầu: “Theo quá sát, nên không phát huy gì được”. Đã quen với việc một mình đối đầu với cả đám, nên sau lưng có đồng bọn đi theo khiến nàng không dám tùy tiện vung lười hái.

“Quen hơn rồi thì sẽ phối hợp ổn thôi”.

Không có thời gian để chú ý đến chuyện này, Hayreddin vỗ vỗ tay, cười nói với đám tù binh: “Được rồi các quý ông, tôi cần quần áo giày dép của các vị, đương nhiên là cả chỗ trang sức châu báu của các quý cô đây nữa, xin hãy xếp hàng theo thứ tự để tháo ra”.

Đám phụ nữ còn tưởng lũ cướp biển muốn giở trò cường bạo, lão nháo hét chói tai rồi ngất xỉu, thanh âm ấy còn mạnh hơn cả lực tấn công của đại pháo.

Khó khăn lắm mới lột sạch đồ của đám người đó, những bộ lễ phục tuyệt đẹp và áo choàng chất đồng thành một ngọn núi nhỏ, Hayreddin phân phó: “Các anh em, chúng ta cũng làm ‘những nhân vật cao quý’ một lần đi”. Sau đó ném một cái váy tầng tầng lớp lớp lên đầu Nick, nở nụ cười rất xảo quyệt: “nào, cậu mặc thử cái này đi”.

Nick nhận một chiếc váy, phân biệt mặt trước mặt sau một lúc, khuôn mặt không chút cảm xúc trùm bên ngoài áo sơ mi xong, quay đầu hỏi các anh em trong đội xung phong: “Thế nào? Có giống con gái không?”

“Chẳng giống chút nào! Đội trưởng thật sự rất đàn ông!”

“Ha ha ha, cái váy này buồn cười quá!”

Đám cướp biển nhao nhao bày tỏ, đội trưởng Nick mặc cái gì cũng đều rất đàn ông. Nick bé nhỏ quay đầu lại nhún nhún vai ngửa hai tay với thuyền trưởng, ý thức về lần đầu tiên thực sự quá mạnh.

Hạ buồm, tốc độ của thuyền giáo hoàng dường như ngừng lại.

Qua chừng hai giờ đồng hồ, chiếc thuyền to lớn còn lại mới nghênh ngang xuất hiện trên mặt biển. Khoảng cách càng lúc càng gần, thuyền trưởng con thuyền thứ hai phát hiện có một con thuyền buồm tầm trung buộc phía sau đuôi thuyền bên mình, hai con thuyền chậm chạp trôi lênh đênh trên biển. Tay thuyền trưởng giơ kính viễn vọng lên, nhìn thấy trên thuyền bạn, những binh sĩ của giáo hoàng đang mặc quần áo thủy thủ ai nấy đều đang đứng ở vị trí của mình, lập tức bình tĩnh lại, còn tưởng con thuyền buồm tầm trung kia là chiến lợi phẩm của đôi phương.

Hayreddin khoác đồng phục hai quân đính cúc vàng, trên mái tóc đỏ là chiếc mũ thuyền trưởng đội lệch, cười tủm tỉm nhìn chiếc thuyền buồm mái chèo không chút phòng bị kia đang tiến đến càng lúc càng gần.

Nick ngây người nhìn hân: “Thuyền trưởng, ngài giống sư tử nhưng cười lên thì giống cáo già”.

Hayreddin bật cười nói: “lăn lộn trên biển, phải vừa tàn độc và xảo quyệt mới được”.

Lúc khoảng cách được kéo gần đến ba trăm thước Anh, Hayreddin ra lệnh cho thuyền Hải Yêu bắn pháo xích.

Đặc thù của loại pháo này chính là dùng những sợi dây xích nối hai viên đạn pháo bình thường lại với nhau, lắp vào trong nòng rồi bắn cùng lúc, tốc độ xung kích sẽ phá tan tất cả những gì sợi dây xích quét qua, diện tích bị dập nát cũng sẽ lớn hơn nhiều so với dùng đại pháo đơn, thứ này chuyên dùng để đối phó với loại thuyền có tốc độ nhanh.

Chiếc thuyền lớn của giáo hoàng lập tức hoảng loạn vì cuộc tấn công bất ngờ, chưa kịp phản ứng lại, pháo xích đã đánh gãy cột buồm chính, con thuyền tựa như một chú chim mất cánh, không thể nhúc nhích được gì trên biển.

Dưới kẻ sách giáo hoạt của Sư Tử Đỏ, thuyền Hải Yêu dễ dàng thoải mái không chế hai thuyền lớn trang bị vũ khí đầy đủ.

Ánh lửa bùng cháy, thuyền cướp biển như một bầy sói đang đuổi theo con mồi lớn, cắn xé tứ chi, moi hết nội tạng. Nhưng thuyền này lại không dễ dàng tiêu diệt như con thuyền trước, sau khi cột buồm đã gãy, nó vẫn có thể giãy giụa.

Hayreddin âm mê cảm, có lẽ là có nhân tài chăng? Nhưng trên thuyền của giáo hoàng có vẻ chỉ toàn là đám nguofwi Kitô giáo cổ hủ, đám nguofwi đó thà tự sát cũng không muốn dây dưa với người Hồi giáo.

“Thuyền trưởng, thuyền số hai và thuyền số ba hình như không xử lý được, có cần giúp một tay không?”

Nick đứng ở đầu thuyền găm cá khô, chiếc váy nhàu nhĩ trên người giống như vừa ăn trộm được vậy.

Hayreddin quan sát tình hình ở phía xa, ngọn lửa trên con thuyền lớn đó càng lúc càng to, vàng thật tuy không sợ lửa, nhưng số tranh sơn dầu và cổ vật quý hiếm đó sẽ bị phá hủy trong chốc lát, liền lập tức hạ lệnh cho thuyền Hải Yêu căng buồm tiếp cận mục tiêu.

Khoảng cách càng lúc càng gần, một bóng người ánh lên sắc vàng kim trong màn lửa rực rỡ dần dần hiện rõ.

Đó là một người đàn ông cao lớn với mái tóc vàng chói lọi như ánh mặt trời, tay cầm một thanh kiếm mỏng đối đầu với năm, sáu tên cướp biển, tốc độ ra tay nhanh như gió như điện, mũi kiếm như bông tuyết rơi đâm tới, máu tươi ngay lập tức bắn ngược trở lại. Khí chất của hắn dường như đỉnh đặc, đôi mắt, làn da như những đóa hoa cúc trong veo không vương một hạt bụi, tựa như Tổng lãnh thiên thần(*) Michael kiêu dũng thiện chiến.

(*) Tổng lãnh thiên thần là một thứ bậc trong hàng ngũ các thiên sứ - trong niềm tin của Do Thái giáo, các giáo hội Kitô giáo và Hồi giáo. Trong sách ‘Khải Huyền’ của Tân Ước, Michael được mô tả là người lãnh đạo đội quân của Thiên Chúa chống lại lực lượng của Satan trong cuộc chiến tranh trên thiên đàng và ông đã đánh bại Satan.

Ngọn lửa ánh lên trong đáy mắt đen láy, Nick nắm chặt lưỡi hái trong tay, toàn thân hưng phấn đến căng cứng.

Đó là một đối thủ thực sự.

Thấy nàng giống như một con báo con nóng lòng muốn được thử sức, Hayreddin cười nói: “Đi đi, hắn là của cô”.

Chiếc váy bị xé làm hai mảnh rơi xuống biển

Karl de Balemiano vĩnh viễn ghi nhớ cảnh tượng này, bóng dáng một thiếu niên nhẹ nhàng uyển chuyển nhảy lên mạn thuyền, thứ vũ khí đang nhảy múa kia tựa như một con mãng xà to lớn màu đen uốn lượn quanh cổ tay. Từ khi sinh ra hắn đã luôn chờ đợi một người, từ khi bắt đầu hiểu chuyện hắn đã luôn đuổi theo hình bóng một người, lưu lạc khắp nơi suốt thời gian dài chỉ để tìm một người, thế rằng sẽ dùng tính mạng cả đời này để bảo vệ một người. Mất rồi lại có được.

“Nicole!”

“Hả? Anh là ai?”

Đội trưởng Nick gãi gãi đầu, khuôn mặt mờ mịt. Có thể gọi ra được cái tên trước đây của nàng, có lẽ là người quen cũ, nhưng tương mạo này... Nick cẩn thận tìm kiếm một lượt trong đầu, sau đó chắc chắn chưa từng gặp người này.

“Tôi không biết anh”.

Người thanh niên như để ngoài tai, vẻ mặt cực kỳ kinh hãi: “Cô, sao cô lại làm cái nghề này? Cô bị ép buộc phải không? Trời ạ, để cô sống khổ sở thế này, tất cả đều là lỗi của tôi...”. Ánh mắt ảm áp tình cảm nồng nàn ấy khiến Nick dựng hết cả tóc gáy, đầu óc tên này có vấn đề phải không?

“Đội trưởng?” Đám cướp biển vây quanh người thanh niên giương mắt nhìn Nick, đợi nàng hạ lệnh.

“Rốt cuộc là anh có đánh hay không, muốn chiến hay muốn hàng thì quyết định nhanh lên”. Nick đã hết kiên nhẫn.

Người thanh niên nhìn đám cướp biển vây quanh Nicole, cuối cùng hiểu ra tình hình, sau một hồi đấu tranh tư tưởng liền vứt thanh kiếm dính đầy máu tươi trong tay xuống:

“Tôi đầu hàng”.

Nick đi tới bên cạnh hắn, đá bay thanh kiếm trên boong thuyền đi. Vốn tưởng rằng sẽ gặp được mối đối thủ hiểm có, kết quả đối phương lại hoàn toàn không có ý chí chiến đấu. Giống như vứt một cái bánh mì trắng xuống nước rồi biến thành món súp loãng toét vấy, thật khiến người ta vô cùng thất vọng.

“Anh biết tôi?” Bất kể có nói sao, thì rất hiếm người biết được tên thật của nàng, phải hỏi lại cẩn thận mới được.

Người thanh niên cúi đầu nhìn nàng, trong đôi mắt xanh lam trong veo vừa là vẻ dịu dàng ảm áp vừa là nỗi đau đớn khổ sở, qua một lúc lâu sau mới nói: “...Không, tôi... chỉ là tôi đã nhìn thấy bức chân dung của cô ở Florence thôi”.

“Ồ”. Nick đột nhiên hiểu ra, ông lão kỳ lạ ấy đã từng hỏi tên thật của nàng, mà khóa thân thì đương nhiên có thể nhìn ra được giới tính.

“Chẹp, nhưng cũng đâu cần phải kích động đến mức ấy”. Nhìn dáng vẻ lúc đó, còn tưởng tìm được người thân thất lạc nhiều năm chứ.

Người thanh niên ngẩng đầu nhìn trời, hít một hơi thật sâu sau đó mới trả lời: “Là như vậy, khi nhìn thấy bức vẽ chân dung đó, tôi đã trúng tiếng sét ái tình với cô, sau đó thì...”.

Còn chưa nói xong, Nick đã dẫn dò hai tên thuộc hạ: “Trời cái tên gốc này lại, đầu hắn bị nhúng nước rồi”.

Người thanh niên không còn chống cự, thuyền lớn của giáo hoàng rất nhanh bị chiếm đóng. Từng chiếc rương chứa những tác phẩm nghệ thuật quý hiếm và châu báu được khiêng ra từ trong khoang thuyền, Hayreddin rất vui, lệnh cho tù binh đang run lẩy bẩy đứng xếp hàng trên boong tàu, cười nói với Nick:

“Chất lượng số hàng hóa này rất tốt, kiếm được hơn hai vạn đồng vàng cũng không thành vấn đề”.

Nghe đến vàng, hai mắt Nick liền phát sáng: “Bán nô lệ à?”

Hayreddin lắc đầu: “Một tên nô lệ da đen khỏe mạnh cũng chỉ có ba đồng bạc, tôi không thích làm những vụ giao dịch hàng hóa giá cả rẻ mạt như thế. Đây đều là những nhân vật cao quý, người nhà của họ sẽ chi một khoản tiền lớn để chuộc họ về”.

Nick nghe đến đây thích thú nói: “Hả? Ra giá thế nào? Trước lúc chúng ta lên thuyền, rất nhiều người trong số bọn họ đều đã thay sang quần áo bình dân mất rồi”.

“Qua đây, tôi sẽ dạy cho cô”.

Đây chính là thú vui của Hayreddin, hắn cười đi tới trước mặt một người đàn ông sắc mặt trắng bệch, chỉ vào ông ta rồi nói:

“Nhìn người này đi, ông ta tuy rằng mặc một chiếc áo sơ mi chất vải tầm thường, nhưng tóc lại mượt mà sáng bóng, da thịt trắng nõn, hai bàn tay mềm mịn, chứng tỏ chưa từng phải làm những công việc nặng nhọc phơi mình dưới nắng bao giờ. Luôn có hai tên thị vệ kè kè đi theo ông ta, hơn thế vừa nãy quý ngài đây còn định tháo chiếc nhẫn trên tay ném xuống biển, trên mặt nhẫn nhất định có dấu gia huy. Ông ta là một quý tộc, thân phận cũng không thấp, chí ít cũng đáng một ngàn năm trăm đồng vàng”.

“Ồ”. Nick chỉ tay vào một cô gái kiều diễm phục sức sang trọng hỏi: “Vậy người này thì sao?”

Hayreddin phân tích: “Quần áo tranh sức của vị tiểu thư đây tuy nhìn không tồi, nhưng không phải loại hàng hóa tốt chính tông. Cơ thể tỏa ra mùi thơm nức mũi, nhưng loại nước hoa đó không phải sản phẩm quý hiếm như trầm hương, xạ hương, hay long diên hương, mà chỉ là hoa oải hương của Pháp thôi. Những quý tộc đích thực dù bị kinh sợ cũng không bao giờ đánh mất lễ nghi, đó là sự giáo dục họ nhận được ngay từ khi vừa mới chào đời, nhưng cô ta lại khóc bù lu bù loa, khiến lớp trang điểm dày trên mặt bị trôi sạch. Nhóc à, nếu cô chọn người này thì lỗ vốn rồi, cô ta chỉ là một ả gái điếm cao cấp”.

Ánh mắt Nick lóe sáng, lòng sùng bái vị thuyền trưởng lên đến cực điểm.

“Vô sỉ!”

Một giọng nói trầm thấp vang lên đầy giận dữ, chính là giọng nói của thanh niên tóc vàng võ nghệ siêu quần lúc nãy. Karl nhìn Hayreddin tay cầm tay hướng dẫn cho Nick, lửa giận trong lồng ngực như đang bốc cháy. Một tên trộm cướp biển sao có thể dùng mớ kiến thức xấu xa bỏ ỏ, làm vẩn đục tâm hồn thuần khiết như thiên sứ của nàng như vậy?

“Vô sỉ!” Karl hung hăng lập lại lần nữa.

“Vô sỉ? Ha ha... tôi thừa nhận. Nhưng đám người cao quý các cậu đang ở trong tay tôi”. Hayreddin cười khoái trá.

Nick ngẩng đầu lên hỏi: “Thuyền trưởng, vậy anh ta là người thế nào?”

“Hãy nhìn tay của quý ngài đây đi, rắn chắc mạnh mẽ, hõ khẩu toàn những vết chai sần, nhưng không phải vì làm việc nặng nhọc, mà do thường xuyên cầm kiếm và rèn luyện võ thuật. Màu da ngăm ngăm đen, tóc cháy nắng, quần áo cũ và đôi giày đều rất tiện dụng, tuy không phải tầng lớp quý tộc được nuông chiều từ bé, nhưng phong độ hơn người, dù đã đầu hàng, nhưng từ đầu đến cuối đều ngẩng cao đầu, chỉ viết thiếu hai chữ ‘chính nghĩa’ lên mặt nữa thôi. Quý ngài anh tuần đây, hẳn là một chàng hiệp sĩ nghèo rồi”.

“Nhóc con, đây là người do cậu chọn, nên giờ thuộc về cậu”. Hayreddin thì thầm nói với Nick, giọng nói ám muội xấu xa.

“...” Nick vốn dĩ đang tập trung nghe giảng đột nhiên không nói không rằng, nhìn chăm chăm về một hướng.

“Lại nhìn thấy ai đó khiến cậu thấy hứng thú rồi à?”

“Đúng vậy...”. Nick đi tới đám người, gạt những chướng ngại vật ra, đến trước mặt một gã đàn ông trung niên béo mập nấp phía sau.

“Người này để tôi tự phân tích”.

Nick nhắc giày nâng khuôn mặt như đầu heo của gã đàn ông đó lên.

“Thân thể béo ục ịch, vẻ mặt ngu xuẩn, vừa nhìn là đã biết làm nghề ăn không ngồi rồi. Ánh mắt giả hoạt gian trá, cánh môi dày, là do ngày ngày văng nước bọt tung tóe để xúi giục ly gián lừa gạt quần chúng”.

Gã đàn ông thủ phục trên sàn thuyền run lẩy bẩy, vừa làm dấu chữ thập vừa không ngừng lẩm bẩm “Thượng đế, Đức Mẹ Maria phù hộ”. Nick nhắc chân đá vào mạn sườn của gã đàn ông một cái, một túi tiền căng phồng cùng vài cây thánh giá bằng đá quý rơi ra.

“Sắp chết đến nơi vẫn mồm khư khư túi tiền không chịu buông, định ôm vàng sang thế giới bên kia luôn hả?”

Nói xong liền giẫm lên bàn tay to béo như tay gấu của gã, gã đàn ông hét lên thảm thiết, nhưng Nick vẫn không động đậy.

“Ngón tay tham lam dâm tục, nhận tiền hối lộ bắt nạt kẻ yếu, bắt bớ người vô tội thì bức ép người ta vào chỗ chết, nhưng lại bán phiếu chuộc tội cho những kẻ có tiền được lên thiên đường”.

“Á á! Xin cậu tha mạng cho tôi! Xin hãy vì Thượng Đế ở trên cao...”. Cuối cùng gã đàn ông không chịu nổi gào khóc, lớp mỡ trên người ông ta như thịt lợn ngâm trong nước run lẩy bẩy.

“Thượng Đế chết lâu rồi”. Nick bật cười chế giễu, đôi con ngươi đen láy, giọng nói nhẹ tựa tiếng thở dài: “Giám mục Calitos, vẫn còn nhớ tôi chứ?”

“Đừng! Giết ông ta chỉ làm bẩn tay của cô thôi!” Thanh niên tóc vàng bị trói quặt tay sau lưng, nên chỉ có thể cao giọng hét lớn.

“Nick, ông ta là người đáng tiền nhất trên thuyền, là chiến lợi phẩm chung của tất cả mọi người”. Hayreddin nhú mày, trầm giọng nhắc nhở.

Nick ngẩng đầu lên mỉm cười, nói như thể không có chuyện gì xảy ra: “Ngài xem, nếu như đến lúc này mà còn không thể động vào ông ta, vậy thì tôi đi biển cần bản chẳng có chút giá trị nào cả”.

Lưỡi hái của tử thần, nhanh đến mức thần Gió cũng không thể ngăn lại được.

Tiếng máu tươi phun ra xì xì, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, “Hải Yêu” đã phanh thây giám mục quyền cao chức trọng.

Ôi, chú ơi, đáng tiếc cháu không có thời gian, nên đành cho hắn được chết một cách thoải mái.

Nick hạ lưỡi hái xuống, quay về bên cạnh Hayreddin.

“Xin lỗi”.

“Lần này cậu không có chiến lợi phẩm”. Hayreddin tuyên bố, sau đó cúi người xuống ghé vào tài nạng khe thì thầm: “Lần sau nếu còn cãi lại mệnh lệnh của tôi, đợi mà linh roi đi”.

“...Vâng”.

“Gọi thuyền trưởng”.

“Vâng, thưa thuyền trưởng”. Nick cúi đầu.

10. Quyển 1 - Chương 10: Cô Là Chủ Nhân, Tôi Là Người Hầu

Type: thuyleminh520

Victor: “Tên?”.

Karl: “Karl D...Drake”. Khi nói đến họ tên, người thanh niên giống như bị nghẹn, bất giác nghẹn lại một thoáng.

Victor liếc nhìn người thanh niên sau cặp kính, nói: “Nói thế nào bây giờ nhỉ, quý ngài ‘Drake’, kỹ thuật nói dối của ngài kém quá”.

Karl vẫn giữ vẻ trầm lặng. Từ khi sinh ra hắn đã được dạy dỗ phải trung thực. anh dũng, khiêm tốn, chưa từng được huấn luyện để thực hiện những hành động xấu xa như nói dối thế này.

Sự chú ý của anh chàng bác sĩ quay về tờ giấy da dê, viết vài chữ sột soạt lên đó, thản nhiên nói: “Chỉ là, tôi nghe nói cậu là một hiệp sĩ nghèo, vậy là không hy vọng có người đem tiền chuộc rồi, cậu có gọi tên Thượng đế hay Aristoteles thì cũng sẽ vô dụng thôi. Bất hạnh thay, trên con thuyền này tôi là một trong ba người duy nhất biết viết chữ, hai người khác một là thuyền trưởng, một là thằng nhóc xấu tính kia... cho nên đành để tôi tới ghi lại họ tên của đám tù binh các người thôi. Tuổi tác, nơi sinh?”

Karl: “... Hai mươi ba tuổi, Tây Ban Nha”.

Victor quét ánh mắt nhìn người thanh niên một lượt từ trên xuống dưới, viết lên tờ giấy da dê: “Đã hoàn toàn trưởng thành, tay chân cân đối, cơ bắp rắn chắc”.

Karl bị anh ta nhìn đến mức thấy khó chịu: “Người không có tiền chuộc thì sẽ thế nào?”

Victor dừng dừng trả lời: “Vút đến chỗ người Ai Cập thu bông, hoặc đến Tân thế giới trồng mía, người có sức vóc như cậu là bán được giá nhất đấy”.

Khuôn mặt Karl tràn đầy tức giận: “Nhân loại là kiệt tác tối cao của Thượng Đế, vậy mà lại bị các người coi như súc vật để mua đi bán lại như vậy hả?”

Victor cười: “Kiệt tác thì tôi đồng ý, nhưng thân thể của súc vật cũng là kiệt tác đấy, mạch máu, thần kinh, cơ thịt, xương cốt, cấu tạo đại để cũng na ná nhau. Đừng có ra vẻ đứng đắn như thế, lúc ở trên bờ, các quý ngài đạo mạo trang nghiêm đây không phải cũng coi những người không giống mình như súc vật sao? Thử nhìn lại đám hiệp sĩ các anh đi, những đoàn quân Thập Tự Chinh đã tàn sát biết bao nhiêu tín đồ dị giáo rồi hả? Nói thật lòng, thuyền trưởng của chúng tôi vẫn còn có thể coi là người vô cùng nhân từ đấy, nếu để đám người Hồi giáo tóm được, mấy tên Kitô giáo các anh đã trở thành mồi cho các mập rồi”.

Karl cúi đầu im lặng, hiện giờ không phải là lúc quan tâm đến danh dự, khó khăn lắm mới tìm được màng, bất luận thế nào cũng không thể để bị bán đi đến nơi xa được.

“Nếu như tôi muốn ở lại trên thuyền thì sao?”

“Ở lại trên thuyền?” Victor ngây người, sau đó bật cười: “Muốn làm nô lệ à? Tôi khuyên cậu, đừng”.

Karl kiên trì: “Thân thể tôi khỏe mạnh, chèo thuyền, căng buồm, cọ rửa boong thuyền việc gì tôi cũng có thể làm được”.

Victor lại bật cười đầy vẻ chế nhạo: “Không phải vấn đề này. Anh chàng hiệp sĩ ơi, cậu không biết mình rất anh tuấn sao? Mệnh lệnh của thuyền trưởng là không cho phép cưỡng gian làm nhục phụ nữ, nhưng lại không nói là không được phép cưỡng gian làm nhục đàn ông, mỗi người đều phải tự biết bảo vệ chính mình. Tướng mạo cậu thế này...” Anh chàng bác sĩ khoa trưởng, con người này tuy thể chất không kém thuyền trưởng, nhưng lại ngay thẳng thuần khiết như một thiên thần, càng khiến người ta có ham muốn chà đạp.

Khuôn mặt Karl thoát xanh thoát trắng, những lời thẳng tuột của tay bác sĩ khiến hắn vừa xấu hổ lại vừa tức giận. Trong lòng đột nhiên nhớ tới Nick, sắc mặt liền tái đi. Nàng là một cô gái đích thực, đáng vẻ mảnh mai nhỏ nhắn, không phải còn đẹp hơn mình rất nhiều sao? Trên con thuyền này toàn là lũ đàn ông bản thủ, lẽ nào...

Nghĩ tới đây, Karl thực sự đã hồn bay phách tán, đột nhiên đứng bật dậy, đá chiếc ghế lăn ra sàn.

Victor giật nảy mình, vớ lấy con dao bạc rồi mới phát hiện ra tay đối phương vẫn đang bị trói quặt sau lưng.

“Này, cậu làm cái gì thế! Tôi chỉ nói sự thật thôi mà, tôi đã chỉ ra cho cậu một con đường sáng sủa đấy nhé!”

Giọng nói của Karl run rẩy, cuống quýt hỏi lộn xộn: “Vậy cô ấy...cậu ấy, gã đội trưởng gầy nhỏ kia, cậu ấy có bị...có bị thương không?”

Victor nhíu mày: “Tên nhóc khốn kiếp đó hả? Bị thương là chuyện thường xuyên...à ý cậu nói là bị thương ở phía dưới á”. Anh chàng bác sĩ xua tay, “Tôi thấy trên thể gian này trừ thuyền trưởng ra, chỉ có loại sinh vật cỡ như tinh tinh mới có thể trấn áp được tên nhóc đó”.

Karl thở một hơi dài nhẹ nhõm, linh hồn đã quay trở về thể xác. Thượng Đế phù hộ...

Victor thận trọng đứng cách xa ra một khoảng: “Quan tâm tới cậu ta như vậy cơ à? Không phải hai người mới gặp mặt lần đầu thôi sao?”

Karl lắc lắc đầu: “Không có gì, chỉ là ngưỡng mộ cậu ấy võ nghệ cao cường”.

Victor đẩy đẩy cặp kính, thật không tài nào hiểu nổi suy nghĩ của những tên hiệp sĩ này.

“Được rồi, vẫn còn một cách nữa. Thuyền viên cao cấp mang cấp bậc đội trưởng là những người có tư cách mang theo một người hầu lên thuyền. Cậu bị Nick đánh bại, coi như là tù binh của tên nhóc đó. Đi hỏi thử xem tên nhóc đó có cần không, người hầu không tính là nô lệ, biểu hiện tốt sẽ có khả năng trở thành thuyền viên chính thức. Có thằng nhóc kia che chở, sẽ không ai dám động đến cậu đâu”.

Làm người hầu của nàng... nói như vậy nghĩa là có thể luôn luôn được ở bên cạnh nàng rồi...

Trước mặt anh chàng hiệp sĩ đột nhiên xuất hiện một con đường rộng thênh thang ngập tràn ánh dương. Hẳn vốn dĩ chính là người hầu của nàng.

Karl cảm kích nhìn anh chàng bác sĩ: “Cảm ơn, bác sĩ, ngài đúng là một người cao quý”.

Victor thở dài bất lực: “Dạy cậu thêm một câu nữa, trên thuyền từ ‘cao quý’ là dùng máng người đẩy”.

Tâm trạng của Nick đang rất xấu.

Tuy rằng đã giết được một kẻ thù, nhưng con lợn béo đó lại khiến nàng nhớ tới những chuyện trước kia. Thời thơ ấu vô tư lự, chú Assa dẫn nàng lang thang buôn bán hàng rong khắp ven biển phía Bắc Địa Trung Hải, Tây Ban Nha, Pháp, Bourgogne, Ý, hai người buôn bán các loại đặc sản từ khắp mọi nơi, kiếm được tiền liền đi mua những món ăn ngon... cho đến cái ngày ác mộng đó.

Dấu ấn trên ngực lại đau đớn như bị lửa đốt.

Quay về thuyền Hải Yêu, Nick nằm trong phòng mình cố gắng dỗ bản thân ngủ đi một lúc nên buổi chiều mới cảm thấy đỡ hơn đôi chút, lúc thức dậy bụng đã sôi ùng ục.

Quả nhiên, trên thế gian này chỉ có bánh mì trắng là thứ thật sự đáng tin.

Nick đang định đi kiếm đồ ăn, ai ngờ vừa mở cửa liền bị một bức tường chặn lại, tên Tóc Vàng ngốc nghếch với khuôn mặt rất đổi nghiêm túc trên con thuyền giáo hoàng kia khẳng khái đòi làm người hầu của nàng. Người hầu? Nick nghĩ tới từ này, giống như nhìn thấy vàng ròng như nước suối róc rách chảy hết ra ngoài. Người hầu là thứ chỉ có những kẻ có tiền mới dùng, nàng có tay có chân, dùng thứ đồ chơi đồ chơi làm gì?

“Tôi không cần tiền công”. Tóc Vàng mắt sang rực nói, “Ăn ngủ trên thuyền, chỉ cần cô thừa nhận là chủ nhân của tôi là được. Tôi sẽ giặt giũ quét dọn cho cô, che nắng chắn mưa, bảo vệ an toàn cho cô”.

“Hả? Bảo vệ cho tôi?” Nick nghi ngờ mình vừa nghe nhầm. Bản lĩnh của nàng mà còn cần có người bảo vệ sao? Lắc đầu xua tay từ chối mấy lần liền, nhưng tên Tóc Vàng này bướng bỉnh như một con tê giác, đứng ý trước cửa không chịu đi, nhất định ép nàng đồng ý. Nick thật sự dối đến không chịu nổi, đành phải đồng ý đi hỏi thuyền trưởng.

Chuyến này nàng bị phạt, không được chia chiến lợi phẩm, nếu có được một tên người hầu miễn phí làm của bồi thường thì coi như cũng tạm được... Nick nghĩ ngợi, tên này tướng mạo không tồi, lên bờ rồi bán phút đi thì vẫn có thể cứu vãn được phần nào tổn thất. Ôm ý nghĩ đó trong đầu, nàng gõ lên cánh cửa gỗ sồi của phòng thuyền trưởng.

Hayreddin đang chấp vá lại lời khai của một vài tù binh.

Anh chàng Tóc Vàng vốn không phải là thuyền viên trên thuyền, ở Genova nhờ có võ thuật nên được tuyển làm vệ sĩ, trong chuyến đi đã vài lần thử tiếp cận giám mục Calitos...

Hayreddin xoa xoa cằm, một con người thú vị, một mối quan hệ thú vị.

Nên khi Nick tới hỏi có thể để tên Tóc Vàng đó làm người hầu không, thuyền trưởng không cần nghĩ ngợi gì nhiều liền đồng ý ngay.

Sư tử là động vật thuộc họ nhà mèo, tuy bình thường nhìn có vẻ lười biếng, nhưng có những lúc lòng hiếu kỳ lại rất mạnh.

Thế là khi các thuyền viên cấp cao dùng bữa tối trong khoang của thuyền trưởng, đứng sau lưng đội trưởng Nick là một anh chàng người hầu cao lớn với mái tóc vàng sáng rực.

“Đậu Hà Lan hầm”. Karl phủ một chiếc khăn ăn trắng muốt xuống trước bàn Nick, múc từ trong bát ra một thìa đậu Hà Lan đầy ắp đặt vào trong đĩa của nàng, ánh mắt dịu dàng như sắp tan chảy đến nơi, sau đó ân cần hỏi: “Có muốn pha thêm nước vào trong rượu vang không? Rượu mạnh như vậy uống sẽ say đấy”.

Từ thuyền phó nhất cho đến các hoa tiêu, ớn lạnh tập thể.

Nick coi như không nghe thấy gì, ăn những gì nên ăn, uống những gì nên uống.

Ngay cả đàn ông cũng thu phục được dễ dàng, đội trưởng Nick quả nhiên là đàn ông đích thực!

Trong khi Nick đang thầm tính toán xem Karl đáng giá bao nhiêu tiền, thì thuyền Hải Yêu lại không đi theo hướng Nam quay về trụ sở chính ở Algiers, mà nhằm hướng Tây thẳng tiến tới bán đảo Iberia của Valencia. Đổi sang lá cờ ba vạch vàng đỏ của Tây Ban Nha, Hayreddin phủ lưới đánh cá lên thuyền rồi giấu nó ở một bên cảng tự nhiên, sau đó dẫn theo hơn một trăm người thân tín trong đội xung phong chuẩn bị đổ bộ.

Nick không thích Tây Ban Nha, vốn dĩ không muốn đi cùng, nhưng “làm trái lệnh của thuyền trưởng có nghĩa là ăn roi”, nên đành phải đeo lưới hải lên lưng chuẩn bị xuống thuyền. Karl trái lại rất vui, hẳn cảm thấy rời con thuyền này càng xa, thì càng có lợi cho “tâm hồn thuần khiết” của Nick.

“Tóc Vàng, anh đang làm gì vậy?”

Tinh thần của Karl lập tức hưng phấn hẳn lên, giọng nói này là của nàng, tuyệt mỹ như nước suối trong lành, luôn luôn thẳng thắn dứt khoát như vậy, hơn nữa còn ngấm ngấm chứa một cảm giác... nguy hiểm?

Còn chưa kịp xoay người lại, một con báo con đã nhe nanh múa vuốt nhảy bổ lên lưng. Nick thấp hơn Karl rất nhiều, nên chỉ có thể cưỡi lên lưng hắn, hung hăng chen lấy cổ hắn: “Anh đang định lấy trộm vàng của ông đây phải không?”

“Vàng nào cơ?” Anh chàng hiệp sĩ hoang mang, hẳn chỉ đang đi thu dọn giường đệm cho Nick, có nhìn thấy cái gì đâu? Hơn nữa tư thế này...

“Còn dám nói dối! Mặt anh đỏ hết lên rồi kìa!” Hai chân Nick quắp chặt lấy thắt lưng Karl, chỉ trích như lẽ đương nhiên. Không phải trộm đồ, thì hà cớ gì lại đỏ mặt chứ?

“Tôi, tôi... cô xuống trước đi đã!” Người đẹp ở trên lưng, khuôn mặt tuần tú của Karl nóng bừng như có lửa đốt, lại không dám kéo nàng xuống đột ngột, đang lúc bối rối, cánh cửa cốt kết một tiếng rồi mở ra, một tên thuộc hạ trong đội xung phong thò đầu vào hét:

“Đội trưởng, thuyền trưởng nói muốn cậu...”

Tên thuộc hạ nhìn thấy cảnh hai người đang quần lấy nhau chiến đấu kịch liệt, lập tức im bật, vội vã đóng cửa lại.

Karl đáng thương quần bách đến muốn ngất xỉu, vội vàng kéo Nick ra nhẹ nhàng thả nàng xuống sàn thuyền.

“Thề có Thượng Đế, tôi không hề nhìn thấy vàng của cô!”

“Vậy tại sao lại động vào giường của ông đây!” Nick không chịu buông tha.

“Thay ga trải giường, còn nữa, xin cô đừng dùng những từ ngữ thô lỗ như vậy nữa có được không? Làm một tiểu... khụ, có giáo dục...”

Karl cảm thấy cực kỳ đau lòng, một tiểu thư đoan trang xinh đẹp đã bị tên thủ lĩnh đám cướp biển kia dạy hư rồi.

Nick cũng chẳng thèm để ý tới hắn, Nick nói chắc chắn là không thiếu đồng nào. Vô duyên vô cớ nghi oan cho người tốt, tuy là người hầu của mình, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất xấu hổ, ngượng ngùng nói xin lỗi Karl: “Xin lỗi nhé, anh không giận chứ?”

Karl sửa sang lại chiếc áo sơ mi xộc xệch, cố gắng ép dòng máu nóng đang dâng lên quá mức trên mặt xuống: “Tôi không giận đâu”.

Nghĩ tới những năm qua, nàng tuổi còn nhỏ lại phải vất vả lưu lạc khắp nơi, coi trọng tiền bạc cũng là chuyện rất bình thường. Karl đau lòng, nếu như hắn tìm thấy nàng sớm hơn một ngày...

Nick gãi gãi đầu: “Vậy... tối nay tôi mời anh ăn cơm nhé. Bọn họ nói Theuriau làm món thịt xông khói rất ngon, tôi sẽ đi lấy cho anh một miếng. Hay anh có muốn uống rượu rum không?”

Karl mỉm cười: “Không muốn gì cả, chủ nhân, chỉ cần cô vui thôi. Còn nữa, ngủ trên vàng không cảm thấy bị cộm sao?”

Truyền thuyết nói có một nàng công chúa, ngủ trên mười hai tấm đệm, phía dưới có một hạt đậu...

Nick lắc lắc đầu, vẻ mặt hạnh phúc vô bờ: “Thoải mái cực kỳ, ngủ trên cả đồng tiền sao có thể khó chịu chứ? À, vừa này không phải có người nói thuyền trưởng gọi tôi sao?” Nói xong liền lộp cộp lộp cộp chạy ra khỏi cửa, bỏ lại chú chó săn mỗi Tóc Vàng ủ rũ ở trong phòng.

“Nick, hưởng thụ quá nhỉ”.

Trên đầu Hayreddin quấn một chiếc khăn kiểu Thổ Nhĩ Kỳ, áo khoác choàng màu trắng, ngồi ở đó nhìn nàng tằm tằm cười.

“À, vâng”.

Ngủ trên vàng có thể không hưởng thụ được sao? Nick ngậy người nhìn Hayreddin, thuyền trưởng chẳng có gì không tốt cả, chỉ là thích thay quần áo quá. Lúc mặc thành người Hồi giáo, lúc mặc thành tín đồ Kitô giáo, lúc nữa lại là áo choàng dài Ả Rập, thay đi thay lại không biết mệt. May mà hắn mặc cái gì cũng đẹp, không đến nỗi tra tấn con mắt cấp dưới.

“Có chuyện gì không thuyền trưởng? Vừa này không phải nói cầm theo vũ khí rồi xuống thuyền sao”.

“Ừ, kế hoạch có thay đổi, chúng ta phải mặc quần áo của người Moor để lên bờ”. vị thuyền trưởng tiếp tục cười tằm tằm, cầm một tấm vải trắng rất dài lên, vẩy tay về phía Nick: “Qua đây, nhóc, tôi sẽ quấn khăn giúp cậu”.

Nick quả thực chưa từng mặc thứ này bao giờ, thẩm nghĩ thuyền trưởng quả nhiên là một ông chủ tốt, đến chuyện quần áo cũng quan tâm đến nơi đến chốn. Vì thế bước tới không chút nghi ngờ.

“Oái! Đau quá!!”

“Phải làm như vậy mới được, không quấn chặt thì sẽ rơi ra mất”.

“Ừ... thuyền trưởng, tay ngài nặng quá!”

“Đừng kêu, để các anh em của cậu nghe thấy, họ sẽ nghĩ thế nào? Có người đàn ông đích thực nào mà sợ đau không?”.

“Siết chặt chết tôi rồi”.

Nick bị chiếc khăn thít chặt nước mắt lưng tròng, thuyền trưởng từ đầu đến cuối vẫn cứ tằm tằm cười, một vòng rồi lại một vòng, rất kiên nhẫn quấn khăn.

Nhóc con, sau này đừng có quá đáng như vậy nữa nghe chưa.

Hơn một trăm tên đàn ông hung thần ác sát đầu đội khăn xếp, thân mặc áo choàng, tay cầm đại đao súng hỏa mai đi trên quốc thổ Tây Ban Nha, trông thực là đáng sợ.

Cuộc chiến giữa những người Kitô giáo và Hồi giáo trên bán đảo Iberia đã diễn ra liên tục trong suốt mấy trăm năm, hiện giờ tuy người Hồi giáo rơi vào thế hạ phong, nhưng mềm nắn rắn buông, tuyệt đối không có ai dám dấy vào những tên hải tặc Hồi giáo hung hãn cả.

Thân hình Nick thấp bé mặc chiếc áo choàng dài càng trông giống một người hầu. Nhưng vị trí của nàng lại theo gần sát nhất sau lưng Hayreddin, nên không một ai dám vượt lên trước đội trưởng đội xung phong.

“Thuyền trưởng, chúng ta đến đây làm gì?”

“Tôi nhận được thư cầu cứu của trưởng lão người Moor ở Tây Ban Nha, nên tới thử xem có thể giúp được gì không”.

Người Moor là tên gọi khác của người Hồi giáo Bắc Phi sống trên bán đảo Iberia. Tám trăm năm trước, bọn họ mang theo kỹ thuật khoa học tiên tiến của Trung Đông tới nơi đây, đem lại ánh bình minh cho khu vực châu Âu trong những đêm dài Trung Cổ. Nhưng tám trăm năm sau, các quốc gia Kitô giáo vùng dậy, biến người Moor thành tầng lớp bị kỳ thị nhất. Bị trục xuất, bị áp bức, những người Hồi giáo giống như người Do Thái, bị ép chọn hoặc rời khỏi Tây Ban Nha, hoặc cải đạo sang Kitô giáo.

“Thuyền trưởng, từ trước tới giờ tôi không biết ngài cũng có sở thích tham gia vào những hoạt động từ thiện đấy”.

Hayreddin bật cười nói với Nick: “Những việc có thể kiếm lợi đều là sở thích của tôi”.

Đoàn người tìm đến khu định cư của người Moor ở Valencia, trang phục của người Hồi giáo với khăn trùm đầu và áo choàng giúp bọn họ lập tức được tiếp kiến. Khi biết người tới chính là Sư Tử Đỏ của Bắc Phi, vị trưởng lão râu tóc bạc trắng ngay tức khắc tiếp đón họ như khách quý.

Là thuộc hạ thân tín của Hayreddin, Nick cũng được tham gia vào cuộc đàm phán bí mật ấy.

“Khủng khiếp lắm, chúng tôi thật sự không thể chống đỡ được nữa, ngày nào cũng có người bị lợi ra ngoài ô hành quyết bí mật, cả phụ nữ và trẻ em cũng không buông tha, bọn chúng muốn diệt chủng chúng tôi ...”. Một vị trưởng lão kéo tay Hayreddin khóc lóc thảm thiết, biểu cảm của những người ở sau cũng toát lên vẻ đồng tình vô cùng chân thành.

“Tôi biết rất rõ tình cảnh của mọi người, không nên nói những lời khách khí như vậy”.

Nick ngồi yên không hé môi câu nào, trong bụng thầm nghĩ thuyền trưởng trước giờ là người vô thần, theo đạo Hồi từ lúc nào thế?

Người Moor nóng lòng muốn rời khỏi Tây Ban Nha, nhưng số lượng quá đông, nên không phải trong một chốc một lát là có thể đi hết được. Hayreddin mang theo sáu chiếc thuyền, thương lượng rằng sẽ đưa một ngàn năm trăm người đến Algiers ổn thỏa trước, còn cuộc sống trong phạm vi người Hồi giáo ra sao, thì để bọn họ tự suy nghĩ.

Ở lại nghĩa là chờ chết, có thể rời khỏi địa ngục này là tốt nhất, những chuyện sau này hãy để sau này tính. Sự việc không thể chậm trễ, vị trưởng lão lập tức thông báo cho các khu định cư cách bến cảng gần nhất, bảo bọn họ dựa vào đơn vị gia đình tập hợp đủ một ngàn năm trăm người, bằng tốc độ nhanh nhất lên thuyền rời khỏi nơi này.

Suy cho cùng người bình thường cũng không phải là binh lính, công việc thu dọn đồ đạc rất chậm, Hayreddin để lại một nửa thuộc hạ để duy trì trật tự, còn mình thì dẫn theo Nick đi xung quanh một vòng.

Ngày thu bầu trời trong xanh không khí mát mẻ, trên những mảnh đất phì nhiêu màu mỡ đâu đâu cũng thấy vườn cây ăn trái, như cam quýt, nho cùng đủ các loại quả tươi ngon khác tỏa ra mùi thơm ngọt say đắm lòng người.

Nhưng thái độ của Nick lại rất khác thường, rút lưới hái ra chém đổ mấy giàn nho.

“Cho người cần ta này, cho người cần ta nữa này...”

Hung hăng đá văng mấy quả đi, Nick lại nhảy lên thân cây, chém gãy rẫy nhiều cành lá của những cây cam quýt đang sai quả trĩu trĩu, khiến những quả cam vàng óng rụng xuống đất. Nhưng xung quanh vẫn rất yên tĩnh, từ đầu đến cuối không có ai xông ra quát, bắt dừng lại.

“Sao thế, chủ nhân nơi này từng bắt nạt cậu à?” Hayreddin cũng không ngăn cản, khoanh tay trước ngực nghiêng người dựa vào thân cây nhìn nàng si vả.

“Phải, chỉ vì hai quả, mà thả một đàn chó ra cắn tôi, thiếu chút nữa là chết rồi”. Nick nhớ tới lại càng thấy hận, trọng thương rồi nhiễm trùng, nàng phải đẩy dựa trốn đến một khu đất hoang, sốt cao đến năm ngày không hạ.

Chặt chém suốt một hồi, Nick cứ ngỡ đã phá hủy được rất nhiều, nhưng ai ngờ ngẩng đầu lên nhìn, vườn cây ăn quả hoàn toàn căn bản không thấy biên giới. Đi xa thêm nữa, là những cánh rừng rậm rạp trải dài ngút tầm mắt hơn thế, toàn bộ đều là lãnh địa tư nhân. Giống như đắm vào bị bông, xung quanh chẳng sót mẻ chút nào, một chút khoái cảm trả thù cũng không có.

Nick sững sờ nhìn hồi lâu, tự mình nói với mình: “Tại sao chứ, sông có chủ, cây có chủ, bùn lầy có chủ, trên thế giới này nơi nào có người ở đều bị chiếm hết, không được uống nước, không được ăn quả, không được đứng trên đất có chủ, nếu không sẽ phải chết”.

Đây là đất của người Tây Ban Nha, người Moor nhất định phải đi; đất của người Hồi giáo, người Kitô giáo sẽ bị đuổi. Rõ ràng là một vùng đất màu mỡ trù phú, nhưng sao không thể khoan dung hơn một chút, để nhiều người được sống sót hơn?

“Vì con người chính là loài động vật ngang ngược như vậy đấy...”. Hayreddin nhẹ nhàng nói, hần chỉ vào một tòa lâu đài trên sườn núi phía xa xa.

“Đó là gia tộc James, chủ nhân của lãnh địa Valencia này, gia huy là hình con dơi đưa tin. Nhìn thấy cướp biển đến liền đóng chặt cổng thành, có lẽ đang trốn trong chần run rẩy”.

Hayreddin bước tới, xoa xoa đầu Nick, “Một đứa trẻ vật hai quả cam, đối phương liền thả chó ra cắn. Nhưng giờ thì sao, cho dù cậu có đốt trụ nơi này thành tro, thì chủ nhân của nó cũng không có gan chạy ra hỏi tội đâu”.

“Đó là con người sao? Kiệt tác của Thượng Đế, đứa con của thánh Allah đó ư?” Nick ngẩng đầu hỏi.

“Đó chính là con của người, là linh trưởng trong vạn vật, mềm nắn rắn buông, vô cùng xấu xí”. Hayreddin đáp, hần vuốt nhẹ thanh đao Damascus dắt ở thắt lưng, trầm giọng nói: “Con người đã như vậy, thì ta phải là đao thớt, những kẻ khác là cá thịt. Nick, Địa Trung Hải sau này, không có sự đồng ý của Sư Tử Đỏ, thì đám người đó có muốn đến bờ biển rửa tay cũng không được!”

11. Quyển 1 - Chương 11: Chó Săn Mồi Tóc Vàng

Type: thienyet98

Hayreddin nói được là làm được.

Cái ngày mà nhóm người Moor đầu tiên đến được Algiers, cả thế giới Hồi giáo như sôi sục. Không tính toán đến việc sẽ được mất những gì khi cứu giúp những đồng bào Hồi giáo, chỉ như vậy thôi đã là đối đầu với giáo hoàng - đại diện của thế giới Kitô giáo rồi...

Bắt đầu từ mùa thu năm đó, gần như mỗi lần ra khơi, Hayreddin đều nhân tiện đến Tây Ban Nha một chuyến, chở đầy một thuyền những người Moor bị đe dọa tàn sát quay về Bắc Phi. Một ngàn người, hai ngàn người, ba ngàn người... bề ngoài thì giống như những hoạt động từ thiện không kiếm được một đồng tiền lãi nào, nhưng lại mang đến vinh quang và danh tiếng tối cao cho Hayreddin.

Algiers, Tunisia, Tripoli, ven biển Bắc Phi đều lưu truyền hành động quả cảm và tấm lòng nhân hậu của hần, thậm chí vang danh đến cả thủ đô của đế quốc Ottoman ở tận Biển Đen xa xôi - Constantinopolis. Thân phận của Sư Tử Đỏ từ một tên hải tặc khét tiếng phát tài nhờ bạo lực, lặn mình một cái biển thành anh hùng dân tộc được người người ngưỡng mộ.

Vô số người vì sùng bái hần mà lao đến nương cậy, những nhóm cướp biển thế lực nhỏ cũng ào đến xin nhập bọn, đội thuyền của Hayreddin trong thoáng chốc mở rộng ra đến hơn ba mươi chiếc chiến hạm. Tổng đốc ngầm của Algiers, chính thức trở thành vua hải tặc của Bắc Phi.

Đương nhiên, từ xưa đến nay Nick không bao giờ thêm hiểu những thứ “rất ảo” ấy. Nàng chỉ chú ý tới tiền công của mình đã tăng thêm mười đồng vàng, hơn thế, thân là đội trưởng đội xung phong đứng đầu thuyền số hai, nàng thực sự có thể tung hoành ngang dọc khắp đường phố ở Algiers. Ngày ngày cơm no rượu say ngủ trên cả đồng vàng, thiên đường cũng chẳng bì kịp. Chỉ có duy nhất một vấn đề khá đau đầu chính là tên Tóc Vàng vừa lăm điều lại vừa phiền phức.

“Nick, những từ kiểu như ‘ông đây’, ‘anh mày’, ‘con mẹ nó’, ‘mày đi chết đi’ quá thô lỗ, một tiểu thư tuyệt đối không thể dùng những từ đó được”.

“Nick, phụ nữ thì phải uống rượu nhẹ, những thứ như rượu rum chỉ có những kẻ thô lậu không có phẩm vị mới uống thôi”.

“Nick, hay là dọn ra khỏi nhà Sierra đi, cô có biết danh tiếng của cô ta thực ra là... tôi không muốn tên của cô có bất cứ mối liên quan nào với người phụ nữ làm cái nghề đặc biệt ấy”.

“Nick, buổi trưa đừng đội nắng ra ngoài như thế, sẽ bị cháy nắng đấy, phải biết là có thể nhìn ra được giai cấp và xuất thân của một người qua màu da”.

“Nick, Nick, Nick, Nick, Nick...”.

Anh chàng hiệp sĩ Karl cần mẫn khuyên bảo, cố gắng bồi dưỡng cậu nhóc cướp biển đàn ông đích thực trở thành nàng tiểu thư trong tâm tưởng.

“Đủ rồi!!!”.

Nick hét lớn, cuối cùng cũng không thể chịu nổi.

Quay về Algiers liền thu nhận người mới, cứ bận rộn suốt nên không có thời gian rảnh đi bán người. Mùa thu bắt tri bắt giác trôi qua, bông, cam, quýt, nho toàn bộ đều đã thu hoạch xong, ruộng vườn không thiếu nhân công, thị trường mua bán người đã hạ nhiệt rồi.

Nick nghĩ bán Karl đi lúc trái mùa nhất định sẽ lỗ vốn, nên mới tính nuôi thêm một mùa đông nữa, đến vụ gieo trồng vào mùa xuân sang năm sẽ mang ra bán.

Ai ngờ tên Tóc Vàng này hoàn toàn không có chút ý thức nào về việc đã trở thành “vật thuộc quyền sở hữu cá nhân”, ngày ngày lải nhải nhải, giống một bà vợ hơn cả Sierra. Trừ những lúc làm việc và nghỉ ngơi trong sinh hoạt hàng ngày ra, Karl không ngừng khuyên nàng rời khỏi tổ chức cướp biển, thực sự là không có nổi một ngày bình yên.

“Từ chức? Anh nuôi tôi nhé?” Nick mĩa mai, ăn cơm vẫn còn phụ thuộc vào ông đây, dựa vào cái gì mà mạnh miệng.

“Tôi nuôi cô, tuyệt đối không để cô bị đói”. Sổng lưng Karl thẳng tắp, đôi mắt màu lam sâu thẳm có một vẻ kiên trì mà Nick không sao hiểu nổi.

Lính đánh thuê, người lao động, thuyền viên, nông dân, mấy năm nay hắn đã làm hết rồi, vừa làm thuê vừa đi tìm nàng, tuy rằng không thể phát nhanh như làm cướp biển, nhưng nuôi thêm một miệng ăn cũng không vấn đề gì. Karl nhìn lớp vải gạc quấn quanh dưới lớp áo sơ mi của Nick, cả đời nàng vốn dĩ nên sống dưới sự yêu thương che chở của người khác, chứ không phải là lang bạt nghèo khổ như vậy.

“... Bỏ đi. Tôi thích tự nuôi mình hơn”.

Nick ngã vật ra giường, độ cứng của đồng vàng dưới người khiến nàng thấy yên tâm. Tóc Vàng là người tốt. Tuy thế nàng vẫn không hiểu, tại sao một hiệp sĩ coi danh dự như mạng sống lại cam tâm tình nguyện làm người hầu của nàng, thay ga trải giường, phơi chăn, thậm chí dây giày của nàng bị tuột hẳn cũng rất tự nhiên quỳ một gối xuống thất lại.

Một người đối xử tốt với một người khác, nàng có thể cảm nhận được, nhưng lại không thể hiểu được. Thế giới của Nick luôn luôn là mối quan hệ mua bán, trả giá, sau đó nhận thù lao, bất kể đó là vũ lực, tri thức, sinh mệnh hay thân thể. Trong mắt của nàng, làm cướp biển giống như trồng hoa màu, gặt hái sinh mệnh kẻ khác đổi lấy vàng, ngay cả tính mạng của nàng, chẳng qua cũng chỉ là quả cân trong một cuộc giao dịch mà thôi.

Nếu nói hắn có ý đồ gì với nàng thì cũng không đúng. Cho dù là phải trải chăn đệm nằm trên sàn thuyền, Karl cũng tuyệt đối không ngủ trong phòng của nàng, chỉ một tấm thảm mà dựa ở ngoài cửa cả một đêm, bất kể là mưa to hay gió lớn. Ánh mắt cũng hoàn toàn thuần khiết ngay thẳng, trừ những lúc đỏ mặt một cách kỳ lạ ra, thì trước nay chưa bao giờ lộ ra hừng thú chòng ghẹo đầy ẩn ý của bọn đàn ông.

Sẽ không có người nào cho đi một cách vô duyên vô cớ như vậy hết, trừ chú Assa.

Nàng không thể hiểu được giá trị quan của Karl, loại suy nghĩ chỉ muốn cho đi không cần báo đáp này càng khiến nàng cảm thấy khó chịu một cách vô cớ. Vì thế, Nick dứt khoát quyết định, bán phứt hắn đi.

Nhưng...

Lần thứ nhất: Bán hắn cho một thương nhân Ả Rập đi Ai Cập. Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, Tóc Vàng đã trở về nhà của Sierra, chuẩn bị bữa sáng xong xuôi cho Nick.

Lần thứ hai: Bán cho đoàn trưởng của một nhóm lính đánh thuê đến Sicilia bắt người. Ba ngày sau, Tóc Vàng với một lớp da bị mòn vẹt ở cổ tay đã trở về nhà của Sierra, quét dọn nhà cửa mặt không đổi sắc.

Lần thứ ba: Bán cho một tay buôn nô lệ trông mía đi Tân thế giới. Mười ngày sau, Tóc Vàng cả người gầy tóp đi, giống hệt một vị thần giữ cửa ngời xồm trước phòng Nick như ngày thường. Hắn nhảy từ trên thuyền xuống, bơi hơn hai mươi hải lý quay về, dưới lớp quần áo rách rưới để lộ phần da thịt cháy nắng.

Nói như Sierra, nàng ta chưa từng nhìn thấy con chó săn mỗi nào cổ chấp như vậy.

Nick hoàn toàn bó tay.

Đành phải nghiêng răng móc tiền ra mua kem dưỡng da và quần áo mới, Nick ỉu xiu nằm bò ra bàn nhìn Karl ăn cơm. Cho dù đã đói đến mức này rồi, hắn vẫn giữ “lễ nghi cao quý” không tài nào hiểu nổi ấy.

“Tiền bồi thường hàng hóa”. Nick bĩu môi trách móc.

Bán ba lần liền đều chạy về, uy tín kinh doanh của nàng ở Algiers đã thấp đến mức thảm hại. Loại hành vi bị tình nghi lừa đảo này vốn dĩ sẽ bị kiện tới thương đoàn, cũng may là có danh tiếng của Sư Tử Đỏ chống lưng, nên cuối cùng chỉ cần trả lại tiền là êm chuyện. Nhưng tiền đã chi cho người trung gian và hoa hồng cho thương đoàn, bất luận thế nào cũng không lấy về được.

Nick nhìn chăm chăm vào Karl oán hận ngút trời: “Khế ước chỉ có thời hạn một năm, anh là người da trắng, đến thời hạn thì sẽ được tự do, ở Tân thế giới còn có thể được chia đất. Tôi cũng đâu có trả anh tiền công, Tóc Vàng, đầu anh có bị nhúng nước không thế?”

Karl nuốt số thức ăn trong miệng xuống, cười nhạt: “Cô bán tôi là quyền của cô, tôi muốn chạy về cũng là quyền của tôi. Còn nữa, cô ngồi ngay ngắn lại đi, thẳng lưng lên, xiêu xiêu vẹo vẹo như thế còn ra thể thống gì nữa”.

Đảo mắt nhìn thấy chiếc áo sơ mi nhăn nhoe nhàu nhĩ Nick mặc trên người, vạt nhét trong quần, vạt thò ra ngoài, hắn liền cau mày thể hiện vẻ không hài lòng: “Thế nên tôi mới nói Sierra không chăm sóc chu đáo cho cô, ăn mặc chính là nhân cách thứ hai của con người, cho dù trên người có mặc quần áo cũ, nhưng tình thần thì tuyệt đối không thể buông lỏng, giáo dục và phẩm hạnh hoàn toàn thông qua...”.

“Á á á!!!” Nick ôm đầu hét toáng lên, cảm giác bên tai toàn là tiếng kêu vo ve của lũ ruồi vàng, “Tôi không bán nữa là được chứ gì! Anh thích là áo sơ mi thì cứ là, thích gấp tất thì cứ gấp, muốn làm gì thì cứ làm cái ấy!! Chỉ xin anh đừng lải nhải nữa!”

“Không được”. Karl dứt khoát từ chối, “Trong ngày được sắc phong làm hiệp sĩ tôi đã từng thề rằng, phải chính trực thẳng thắn, thà chết chứ không nói dối! Cho dù cô có là chủ nhân của tôi, cô có chỗ nào sai tôi vẫn phải nói!”

“Vậy tôi không cần anh nữa, anh được tự do, hai người chúng ta hết nợ! Tôi sẽ cho anh lộ phí trở về châu Âu, đúng rồi, tối nay có thuyền đến Ý đấy...”. Nick sắp phát điên rồi, ngay cả giá cả cũng không thèm tính toán nữa, chỉ muốn vứt luôn hắn ta ra khỏi cửa, không bao giờ gặp lại nữa.

“Không được”. Karl lại một lần nữa từ chối, giọng điệu cố chấp khiến Nick dựng cả tóc gáy, “Tôi đã từng thề rằng, phải kiên trì với lý tưởng, không run không sợ! Trung thành quả cảm, không thẹn với Thượng Đế!”

“Vậy, nói vậy có nghĩa là...”. Nick nghe không hiểu lắm, chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi rất lớn đang trùm khắp, không thể chạy trốn.

“Nghĩa là, bất luận thế nào đi nữa tôi luôn sẽ ở bên cạnh cô, hơn nữa tôi tuyệt đối không từ bỏ quyền được nhắc nhở và khuyên nhủ của mình”.

Anh chàng hiệp sĩ đứng dậy, tay nắm chặt cây thánh giá trước ngực, ánh mắt giống như đang tuyên thệ vô cùng thành kính.

“Nick, tôi sẽ vĩnh viễn đi theo cô”.

“... Ma quỷ á!!!!!!”

Đội trưởng Nick, người đàn ông đích thực gặp biến không hoảng, vắt chân lên cổ ôm đầu chạy trốn chết ra khỏi nhà “cô tình nhân Sierra”, thẳng một lèo đến tòa lâu đài màu trắng trên núi.

“Thủ lĩnh, mau cứu mạng...”. Nick chạy đến mức thở hồng hộc hút cả hơi, xoay mấy vòng, mới nhìn thấy bóng dáng Hayreddin đang ở hành lang. Trong tay hắn là một chiếc đĩa đựng những mảnh thịt vụn, đang chơi cùng con sư tử.

Nhìn thấy Nick, con sư tử gầm gừ một tiếng trầm thấp, thẳng nhóc kia dáng người nhỏ bé, nhìn qua thì rất hợp để làm đồ ăn, nhưng lại có một loại cảm giác uy hiếp kỳ lạ, khiến phán đoán của nó bắt đầu rối loạn.

“Hamm, ngồi xuống”. Hayreddin bình thản ra lệnh. Con sư tử lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hắn. Hayreddin nắm lấy cái bờm của nó, cười nói: “Tên nhóc đó còn mạnh hơn ngươi nhiều, nuôi người lâu như vậy, mà lát nữa bị chém thì ta đau lòng lắm”.

Nick thả lỏng bàn tay đang nắm lưỡi hái ra, phản nài: “Thuyền trưởng, tại sao thú cưng của ngài đều nghe lời thế?”.

“Bởi vì tôi chăm sóc dạy dỗ có phương pháp. Sao thế, Tóc Vàng không nghe lời cậu à?” Hayreddin tùm tùm cười, dứt một miếng thịt cho con sư tử, “Nghe nói cậu đã bán hắn rất nhiều lần rồi, nhưng lần nào cũng đều chạy về được, rất trung thành”.

Nick nản lòng: “Không phải là không nghe lời tôi, mà là muốn tôi nghe lời anh ta”. Vớ lấy một quả sung khô trên chiếc đĩa bạc bên cạnh nhét vào miệng, Nick nghĩ vẫn là thuyền trưởng tốt bụng, luôn để nàng chiếm được lợi thế. Không giống Tóc Vàng, đã lảm lời lại còn phải bồi thường tiền.

“Có những người như vậy, rất thích áp đặt quan điểm của bản thân lên đầu người khác...”. Hayreddin ngừng lại một lúc, cảm thấy đề tài này thật vô vị. Bèn hỏi: “Gần đây trong thành thế nào?”

“Thế nào á? Vẫn như vậy thôi. Mùa xuân vừa đến, thị trường liên náo nhiệt hơn hẳn”. Nick không biết thuyền trưởng có dụng ý gì.

“Cậu làm bảo kê ở quán rượu, không có ai tới gây phiền phức chứ?”

“Không có, sao có thể được”. Nick lại sờ đến mấy quả nho khô, “Toàn là mấy con ma men, đập ghế ném cốc, quăng ra ngoài là hết chuyện”.

“Như vậy...”. Hayreddin xoa xoa cằm, “Mấy ngày trước thuyền phó hai của thuyền số ba uống rượu say ra tay với người ta, vốn dĩ chỉ là chút chuyện vật tranh giành ghen tuông thôi, kết cục lại bị người ta lên lút xiên cho một đao sau lưng”.

Nick gật gật đầu: “Tôi biết chuyện này, kết cục hỗn loạn một hồi mà không tìm ra ai là kẻ đã động thủ”.

“Vậy có lẽ cậu không biết, sáng sớm hôm nay, bên bờ biển phát hiện thi thể của tay giám sát thuyền số bốn, thân thể đã trương phình lên rồi”.

Nick ngạc nhiên hỏi: “Jamal là tín đồ chỉ thích ở nhà, bình thường rất ít khi ra ngoài uống rượu, không phải là đánh nhau chứ?”

Hayreddin vớt toàn bộ số thịt cho con sư tử, lau lau tay: “Bốn vết đâm, đều ở những bộ phận quan trọng. Nick, cậu đi lại trong thành, nhớ phải cẩn thận đấy”.

“Huênh hoang quá, bị người ta nhốt mất hết rồi. Karl đi phía sau Nick, nhắm mắt theo đuôi. Đây đúng là mảnh đất đầy thị phi, quả nhiên nguy hiểm trùng trùng”.

“Nhớ thì cứ để cho nhớ đi, gieo nhân nào thì gặp quả ấy”. Nick không một chút để tâm, nhai đậu rang rôm rốp rôm rốp, nhìn sập này một tí ngó hàng kia một tẹo, nhưng chẳng mua gì.

“Đội trưởng Nick, nhìn thử chất vải mới này đi! May cho ngài đây một bộ quần áo mới đi! Satin vàng lông lảnh, tay nghề thủ công ở Venice đấy, rất hợp với màu tóc của ngài ấy!”

“Đội trưởng Nick, viên đá xanh thiên thanh khảm trên thanh gươm quý của Ba Tư này, cực hợp với đôi mắt ngài, không lấy một đồng lãi nào hết, bán cho ngài giá gốc lun!”.

Gân xanh trên thái dương Nick gồ lên, quay đầu lại trừng mắt lên hung dữ nhìn Karl: “Trông tôi giống mấy kẻ vung tay quá trán lắm hả?”

Karl mỉm cười bất lực: “Không giống, chưa từng thấy ai tiết kiệm như cô hết”.

“Thật là, ăn no mặc ấm còn chưa đủ sao, tiền vàng phải giữ lại để sinh sôi nảy nở chứ, mấy cái thứ satin gươm quý đó, người Do Thái chúng ta...”. Nick khựng lại, nhớ tới ông chú Assa còn tiết kiệm hơn thế, nhưng khi mua quần áo cho nàng trước giờ chưa bao giờ tiếc rẻ chuyện tiền bạc. Chẹp, đó đều là những chuyện từ rất lâu, rất lâu rồi...

Nhưng loáng cái, một đầu phố chợ đột nhiên trở nên hỗn loạn, giọng nói rất quen thét to: “Cướp! Các người dám... tôi chính là bác sĩ của Sư Tử Đỏ đây!!!”.

Nick xoay người xông vào trong đám đông, lao nhanh đến chỗ mọi người đang tụ tập.

Chen vào giữa, từ đằng xa nàng đã nhìn thấy mấy người đàn ông che khăn trùm đầu Ả Rập đang vây lại, gươm dao lên đâm xuống. Còn người đàn ông thanh tú đang nằm bệt trên đất, chính là bác sĩ trên thuyền Victor.

Victor ra ngoài chọn mua một số loại thuốc, những thứ có thể cải tử hoàn sinh bình thường còn đắt hơn cả vàng, hàng giả hàng kém chất lượng nhiều không đếm xuể. Chọn trái chọn phải khó khăn lắm mới nhét đầy được hòm thuốc, cả một túi vàng cũng chỉ còn thừa lại vài đồng, đúng lúc định quay về thì bị một toán cướp mất cái hòm, còn kéo ngã xuống đất.

Victor nghĩ thầm ở Algiers này sẽ không có ai dám cướp đồ của Sư Tử Đỏ, bèn cao giọng hét toáng tên mình, ai ngờ đối phương cũng không thèm chớp mắt, lập tức rút dao ra chém. Anh chàng bác sĩ không còn hơi sức đâu để quan tâm đến căn bệnh sạch sẽ thái quá của mình nữa, cuộn người lẩn tránh chỗ hiểm, nhưng lại bị mũi dao đâm vào bả vai.

Còn hơn ba mươi mét nữa, nhưng đây là phố chợ người người chen lấn, Nick dù có chạy thế nào cũng không đến kịp, mắt thấy Victor sắp mất mạng dưới lưỡi dao, nàng bèn sờ ra sau lưng, tháo rời một đầu lưỡi hái từ phần cán sắt ra, ném nó đi như một chiếc boomerang.

“Á” một tiếng thét thảm thiết vang lên, cả tay lẫn dao của tên cướp đang tấn công rơi luôn xuống đất. Những tên còn lại cả kinh, lập tức rút lui con mồi lần vào trong đám đông. Nick chạy đến bên cạnh Victor quét mắt nhìn một lượt, thấy không có gì nguy hiểm, bèn ngoái lại hét to: “Karl, chăm sóc cho bác sĩ!” Nói xong liền đuổi theo dấu vết.

12. Quyển 1 - Chương 12: Tội Nghiệt

Type: PhuongNg22

Mấy gã bịt mặt này như những tay chạy trốn chuyên nghiệp, cả đám lúi vào trong đám đông vừa chui vừa chen, trơn tuột như mấy con cá nheo. Nick lại thấp thỏm nên không nhìn rõ hướng chúng chạy, bèn nhảy lên, giẫm men theo những chiếc xe đẩy bán hàng rong cùng những thanh cọc gỗ của lều trại để đuổi theo, đến khi Karl xử lý sơ qua vết thương của Victor xong, thì đã chẳng thấy bóng dáng nàng đâu.

Nick đuổi theo rất lâu, phát hiện đám người đó ra khỏi chợ liền tản ra, chạy trốn về phía khu dân cư ở phía Nam Algiers. Đây là nơi cư ngụ của rất nhiều người nghèo khổ, nhà cửa thấp bé chật chội, những con hẻm nhỏ với những dòng nước thải chảy qua rất thích hợp để lẩn trốn. Lúc trong chợ Nick đã chế đứt tay một tên, bèn lần theo dấu máu đuổi đến khu ổ chuột.

Vết máu tuy đứt quãng, nhưng từ đầu đến cuối lại không hề mất dấu, trong mê cung này, Nick càng đi càng sâu, những con hẻm nhỏ hẹp tối tăm không thấy ánh sáng, thỉnh thoảng thấy một người nào đó, đều là choàng những chiếc áo bẩn thỉu trốn trốn tránh tránh.

Chỉ cần tóm được một tên là xong thôi. Nick trầm nghĩ, không biết vết thương của Victor có sâu không.

Địa hình phức tạp, sống lưng càng căng cứng, như một con báo cảnh giác quan sát bốn phía xung quanh. Đột nhiên trước mắt lóe sáng, một góc áo màu trắng chọt vụt qua chỗ ngoặt trước mặt, Nick lập tức xông tới. Chỗ ngoặt trong mê cung quanh co mấy đoạn, cuối cùng tên đàn ông trước mặt dừng lại trong một ngõ cụt.

“Nick đội trưởng đội xung phong...”

Một giọng ói trầm thấp mơ hồ vang lên dưới lớp mặt nạ.

“Đã nhận ra ta còn dám chạy.” Nick nắm chặt lưỡi hái, giọng nói lạnh lẽo như băng: “Người chạy không thoát đâu, khai tên kẻ đứng sau ra, ta sẽ tha chết cho”.

“Ha ha ha... rốt cuộc thì ai mới là người chạy không thoát đây...”

Người đàn ông bật cười lạnh lùng u ám, trong lòng Nick cả kinh, sau lưng đột nhiên có thêm vài người nữa. Trên đỉnh đầu, một chiếc lưới đánh cá cực lớn được tung ra rồi chụp xuống.

Nick định cung đao lên chém theo phản xạ, nhưng dạ phát hiện ra một vấn đề chí mạng. Nơi này quá hẹp, những loại vũ khí dài cần bản không thể múa may gì được. Chiếc lưới đánh cá được đan bằng sợi thép nhỏ như chuyên dùng để đối phó với nàng, Nick không xé rách được mắt lưới, lưỡi hái liền bị quấn lấy.

“Ép chặt lưới xuống! Bắt thằng đó lại!”

Kẻ địch từ hai phía trước sau lao đến, âm mưu tóm sống Nick.

Lợi thế hóa thành bất lợi, Nick dứt khoát vặn lưỡi hái, cuốn chặt lấy tấm lưới vút sang một bên, còn mình thì thoát ra, sau đó rút dao găm ra khỏi giày, chuẩn bị đánh giáp lá cà. Điểm yếu của nàng chính là nằm ở thể lực không tốt, vóc dáng nhỏ, cánh tay bé, cận chiến sẽ vô cùng bất lợi. Nơi nhỏ hẹp thế này, một khi bị kẻ địch khống chế thì rất khó thoát thân.

Lưỡi dao sáng loáng của hải yêu đã vung lên, đối phương không còn muốn bắt sống nàng nữa, rút kiếm ra nhất loạt xông lên, trong không gian chật hẹp chưa đến một mét rưỡi, những thanh kiếm đan xen vào nhau. Tốc độ của Nick không ai có thể bì được, thân hình nhỏ bé chui lủi, xông đến người tên đàn ông đứng gần nhất, thanh đao hình chóp đâm vào dưới nách, thuận tay xoay một vòng, máu tươi phun xối xả theo ba rãnh máu, bắn cả lên đầu cổ mặt mũi nàng.

Đánh giáp lá cà kẻ nào dùng cảm kẻ đó thắng, lăn lộn suốt bao nhiêu năm dưới đáy xã hội đã khiến Nick sớm quen với việc bị người đánh và đánh người, đặc biệt là phản ứng ra sao trong tình cảnh bị cả đám người bao vây tấn công.

Nick yên ổn chui ra, gờ chân đạp vào mé đầu gối của kẻ địch đứng ngay cạnh, đây là chỗ yếu nhất trên chân của con người, tìm đúng vị trí, sức lực dù không khỏe cũng có thể có sức công phá cực lớn. Người đàn ông thép lên một tiếng thảm thiết, dây chằng khớp đầu gối đã đứt, lập tức không thể đứng vững, ngã lăn ra đất. Nhưng nơi này chật hẹp, đối thủ lại đông, Nick hạ được hai tên đó xong cũng bị ăn một đạp vào bụng.

Chỉ cần động tác hơi chậm lại thì sẽ mất mạng, Nick nín thở nhịn đau, thuận theo thế tiến của đối phương lùi ra sau, hóa giải được phần lớn tác động va đập, sau đó rút ra từ trên đùi một con dao găm khác, lưỡi dao mỏng tuốt khỏi vỏ, nhẹ nhàng xẹt qua, chém đứt cả gân kheo lẫn thớ cơ tên bên cạnh.

Máu phun ra từ động mạch, phát ra tiếng xì xì giống như tiếng gió, toàn thân hải yêu đầm máu tựa như loài ác quỷ hung hãn tàn bạo nhất trong đêm tối, mỗi nhát dao chém xuống, đầu gây vết thương chí mạng không thể cứu chữa.

Cuối cùng, khi Karl tìm được tới đây, trong con hẻm nhỏ tối tăm chật chội máu thịt tung tóe khắp nơi, chiến trường này còn tanh nồng nồng, tàn khốc hơn cả bức tranh địa ngục mà Michelangelo (1) đã vẽ. Nick tựa lưng vào một bức tường, ngồi phệt xuống giữa đồng thi thể, toàn thân không có chỗ nào là không dính máu.

(1) Bức tranh địa ngục mà Michelangelo đã vẽ có tên là “Sự phán xét cuối cùng”, đây là một bức tranh được vẽ trên tường thờ của nhà nguyện Sistina ở thành Vatican. Phải mất bốn năm để hoàn thành bức họa này, bức tranh mô tả vào ngày Tận thế, các linh hồn đến trước mặt của Jesus để chờ nghe phán xử.

“Ồ, anh tới muộn”.

Nàng dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm cơm ăn, trải qua cuộc sống thoải mái tiêu dao, nhưng con người này luôn cảm thấy nàng rất đáng thương, rất yếu đuối. Trong mắt hấn công việc nàng nỗ lực làm, giá trị của sự tồn tại đều trở nên không cần thiết.

Nick cúi đầu, khuôn mặt dính đầy máu tươi không một chút cảm xúc, ánh mắt trống rỗng: “Karl, chúng ta vốn dĩ không đi cùng trên một con đường”.

“Cậu còn muốn để cô ấy phải phơi mình ở đây bao lâu nữa?” Một bóng người màu đỏ đổ xuống, Karl bị đẩy sang một bên.

Về mặt Hayreddin có chút nhón nhác, hấn cởi chiếc áo choàng màu trắng ra khoác lên người Nick, quần tròn rồi ôm vào lòng, sau đó bắt đầu lên lớp: “Giặc cùng đường chó đuối, không có ai dạy cậu sao? Lưỡi đánh cá, ngổ cụt, đối phương đã nghiên cứu để chém được cậu từ lâu rồi!”

“Chưa có ai dạy cả, bình thường tôi là bên bị đuối...”. Nick nhỏ giọng cãi. Cảm nhận được lồng ngực đang phập phồng thổ dốc của hấn, bèn hỏi: “Thuyền trưởng, không phải ngày đuối theo tới đây chứ”.

“Tôi dẫn các người tới hang ổ của bọn chúng, không dừng cảm tới mức phát rồ như cậu đâu. Có thể bao vây đánh tập thể thì cậu đừng có đánh lẻ như thế, có chết cũng là chết vì ngu đấy”. Hayreddin lui ra khỏi con hẻm chật hẹp, để những người theo sau vào khám nghiệm tử thi. Khu ổ chuột này đã bị bao vây hoàn toàn, từng căn nhà, từng túp lều đều được lục soát một lượt, quả nhiên tìm ra dư đảng cẩu bọn ám sát.

“Thuyền trưởng, là người Châu Âu”.

Một thủy thủ có kinh nghiệm lôi vũ khí của một cái xác ra, nó không giống với những thanh đao người Bắc Phi thường dùng, mà là một thanh kiếm lớn vừa thẳng lại vừa to bản. Lật chiếc áo trùm đầu ra, bên dưới không phải là người vùng sa mạc với làn da đen thẫm, mà là một người da trắng với làn da trắng nõn đến từ Châu Âu.

“Được lắm, công khai đường hoàng không làm gì được nên chuyển sang ngấm ngầm lén lút. Nhưng không biết đó là do lão giáo hoàng ngu xuẩn hay là mấy con chó săn thuộc hạ của lão nữa”. Hayreddin bật cười, đôi mắt màu lam nhạt lạnh như băng, “Lôi đám tù nhân trên thuyền ra tra hỏi cho kỹ, cẩn thận đừng để bọn chúng tự sát, nhưng cũng đừng giết chết bọn chúng”.

Dặn dò xong xuôi, hấn liền ôm Nick sải bước về phía toàn lâu đài trên núi.

Nick nhỏ giọng hỏi: “Tôi mệt lắm rồi, quay về ngủ một giấc rồi hẵng họp được không?”

Hayreddin chẳng thèm nhìn đến nàng: “Sau này cô sẽ ngủ ở trên núi. Con sư tử tôi nuôi còn thông minh hơn cô nhiều, cô cần phải được giáo dục lại từ đầu”.

Nick muốn mở miệng nói nữa thì Hayreddin đã trừng mắt lên hung dữ lườm nàng: “Còn dám cãi nữa, bỏ đối trừ tiền công”.

Nick lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đi một lúc không nhìn được lại nhỏ giọng nói: “Vàng của tôi vẫn ở nhà Sierra...”.

Vậy là Nick đã chuyển đến ở trong tòa lâu đài của thuyền trưởng như thế, đương nhiên nàng không phải là trường hợp đặc biệt, trong tình trạng vẫn chưa biết được thân phận của kẻ ám sát, tất cả thuyền viên cấp cao đều nhận được lời mời này.

...

“Này, thế nào là không phải là trường hợp đặc biệt chứ, mọi người đều là ”đề nghị tới nhưng không tới thì cũng chẳng sao“, chỉ có mình là bị ép buộc phải chuyển nhà”. Nick cẩn thận, không có Sierra, chất lượng giấc ngủ kém hẳn đi.

“Cô là động vật à? Có thói quen phải rải nước tiểu xung quanh đánh dấu địa bàn mới sống được sao? Nơi này có gì không tốt nào, vừa sạch sẽ vừa yên tĩnh, trong thành phố ồn ào chết đi được, mở một quyển sách mà chẳng đọc tiếp nổi...”

Bả vai Victor quần một lớp băng gạc dày cộp, một tay bị treo, một tay lật sách, cực kỳ bất mãn với sự quấy rầy của Nick: “Này này! Đừng có để vụn bánh rơi xuống sàn! Lát nữa tôi lại phải dọn... Tôi nói này, cô gọi đây là đến thăm bệnh hả? Chỉ toàn mang rắc rối đến cho tôi thôi!”

Nick bỏ tọt miếng bánh cuối cùng vào miệng rồi phui phui tay, nói như thể đương nhiên: “Tôi có mang hoa quả đến còn gì, thành tâm thành ý đến thăm anh mà”.

“Hừ, hoa quả gì chứ, cô chôm một đĩa từ hành lang rồi bê tới đây! Cái đồ vắt cổ chày ra nước, tiểu quỷ keo kiệt, tưởng tôi không biết cô chắc?”

Một câu nói trúng tim đen, nhưng Nick da mặt dày không chút để tâm, nhún vai nói: “Bê từ đâu tới không giống nhau đâu. Victor, anh nói xem thuyền trưởng căn bản không ăn đồ ăn vặt, nhưng sao trong nhà ngài ấy đi đến đâu cũng thấy bày đồ ăn ngon thế. Cả những đài phun nước kia nữa, trong thành người xếp hàng lấy nước còn dài cả đoàn kia kìa, vậy mà ở đây cứ mười bước là lại có một con kênh, đã vậy phòng tắm của thuyền trưởng còn có một cái hồ nước to vừa dài vừa rộng nữa chứ!”

Nick khoa tay máu chân giương nanh múa vuốt, phải đổ bao nhiêu nước thì mới có thể đầy được cái hồ đó chứ.

“Thế nào gọi là khoe khoang? Đó chính là xa xỉ một cách không cần thiết, một người thì có thể ăn được bao nhiêu dùng được bao nhiêu chứ, nếu không bày ra khắp nơi như thế, làm sao thể hiện được thuyền trưởng là người vừa có tiền vừa có thể lực?”.

“Ai mà chả biết ngài ấy có tiền...” Nick nhỏ giọng lầm bầm, trong toà lâu đài này ngay cả trên cột trụ cũng khảm các loại đá quý thô tự nhiên.

“Chỉ biết thôi vẫn chưa đủ. Con người là giống loài hợm hĩnh, nhìn thấy mới tin à thật, chỉ có ra vẻ phô trương xa xỉ như vậy mới khiến người khác tâm phục khẩu phục, trong lòng mới nảy sinh kính sợ”. Khuôn mặt Victor không chút cảm xúc hừ hừ hai tiếng, những chuyện như thế này hắn thấy nhiều rồi, nghĩ một lúc rồi hỏi: “Cái tên Tóc Vàng cứ dính lấy cô thì sao?”

“Ai mà biết, đánh nhau ở co hẻm đó xong thì không thấy đâu nữa, có lẽ là quay trở về Châu Âu rồi”. Vắng anh chàng đó, lỗ tai được yên tĩnh hẳn.

Victor gật gật đầu: “Đi rồi thì tốt, vừa nhìn là biết ngày ngày tiếp thu tinh thần trung quân ái quốc lớn lên trong sự dạy dỗ tin vào Thượng Đế rồi, bắt cậu ta giết người cướp của trở thành cướp biển chỉ bằng để cậu ta tự sát luôn đi cho xong”.

“Tin vào Thượng Đế, hừ...”. Nick biểu môi, hỏi tiếp: “Victor, xem ra anh cũng không giống cướp biển đâu, lớn lên trong hoàn cảnh thế nào vậy?”

Anh chàng bác sĩ: “Mặc quần áo tơ lụa thêu hoa, ngày ngày đi khiêu vũ”.

Nick: “Nghe sao thấy vô vị thế”.

Anh chàng bác sĩ: “Không sai, may mà tôi lớn lên lại lịch lạc”.

Cùng lúc đó, trong phòng họp.

“Là người Tây Ban Nha”.

Tay giám sát thuyền giam tù nhân Alonso báo cáo với Hayreddin: “Đã tách sáu người ra thẩm vấn, về phần khẩu âm không sai vào đâu được, là mệnh lệnh do quốc vương Charles V trực tiếp ban ra, tên cầm đầu nói sứ giả của giáo hoàng từng đến cung điện”.

“Thật sự là giáo hoàng sao...” Hayreddin mân mê cằm, trên danh nghĩa, các nước Kito giáo của Châu Âu đều phải nghe theo chỉ thị của giáo hoàng, hắn nhiều lần cướp bóc các con thuyền châu Âu, gây tổn hại lớn đến lợi ích của các nước, hoàng đế Tây Ban Nha phải phái người tới ám sát để giữ thể diện cho giáo hoàng là một kết luận có thể nói là hoàn toàn nằm trong dự đoán.

Nhưng chính vì kết luận này quá mức đơn giản nên hắn không thể an tâm.

”Có hỏi được gì khác không? Hayreddin hỏi.

“À, còn lại đều là mấy chuyện linh tinh vớ vẩn về những vụ bê bối của hoàng thất và sự hủ bại của Toà Thánh, không có liên quan gì đến chúng ta”. Alonso nói, “Thuyền trưởng, tôi thực sự đã tốn rất nhiều thời gian, nhưng những gì tên cầm đầu đó biết cũng không rõ ràng lắm, đến chết cũng chỉ nói đó là mệnh lệnh của hoàng đế. Giờ Sư Tử Đỏ của chúng ta trở thành cái gai trong mắt của người châu Âu rồi”.

“Ừ, vất vả cho cậu rồi Alonso, tù binh vẫn cứ xử lý theo lệ thường nhé”. Hayreddin cười cười, khen: “Không có cậu thì tin tình báo của tôi chỉ ít cũng thiếu mất một nửa”.

“Đâu có, tôi chỉ là, chỉ là nghe theo mệnh lệnh của ngài thôi...” Tay giám sát Alonso có chút kích động, thuyền trưởng rất ít khi khen ngợi người khác, nhưng chỉ cần hắn nói ra miệng là chắc chắn có thưởng. Hoặc là thăng chức, hoặc là thưởng tiền, tóm lại là không bao giờ thiếu những món hời.

“Gần đây thuyền của chúng ta càng lúc càng nhiều, phương thức hành động cũng thay đổi đa dạng, giờ đang là lúc thiếu nhân tài. Chỉ cần chịu cố gắng, cơ hội để nổi bật hơn người khác sẽ rất nhiều”. Hayreddin cười tủm tỉm giảng giải về phương hướng phát triển để tổ chức lớn mạnh hơn.

Alonso đang mãi đắm chìm trong những suy nghĩ tươi đẹp, thì từ phía xa xa trong sân vang lên tiếng thét trong trẻo:

“Cha! Cha! Hamm, chạy đi, chạy sang bên trái, không phải bên phải...”.

Alonso thò đầu ra nhìn, một dáng người nhỏ nhắn đang cười trên lưng con sư tử thuyền trưởng nuôi chạy tới, tay nắm chặt lấy bờm nó điều khiển nó rẽ trái rẽ phải, son sư tử nôn nóng lắc đầu hết bên này đến bên kia, nhưng không thể hất được người trên lưng xuống.

“Chẹp, đội trưởng Nick thật bản lĩnh”. Alonso tắc lưỡi, tuy con sư tử này đã được thuần hoá những vẫn rất hung dữ, trừ chủ nhân là Hayreddin ra, những người khác đều bị nó coi là thức ăn, từ trước đến nay chưa từng thấy ai có thể sai bảo nó như ngựa thể kia được cả. Ngoài kinh ngạc còn có thêm một tầng ý nghĩ nữa, có thể nghịch ngợm như vậy trong lâu đài, thì có thể thấy thuyền trưởng tin tưởng và yêu chiều cậu ta đến mức nào.

“Nhóc con đó thật sự coi đây là nhà mình chắc”. Hayreddin mỉm cười bất lực, nhưng cũng có chút ngạc nhiên về sự dung túng của bản thân.

Những phụ nữ xinh đẹp, những thanh đao xong sắc bén, những cao thủ trong chiến đấu, có được là tốt nhất, nếu mất lại phải đi tìm, từ trước tới nay những chuyện như vậy không bao giờ khiến hắn phải đau đầu. Hayreddin thích nhân tài, nhưng cũng chưa từng coi trọng một ai như thế. Luôn nghĩ xem nàng cần thứ vũ khí như thế nào, trợ thủ ra sao, dạy nàng cách để bẻ gãy những thiếu sót của bản thân, và làm sao để phát huy được ưu thế sẵn có, thậm chí toàn bộ phương thức chiến đấu của đội thuyền đều được chỉnh sửa vì sự xuất hiện của Nick.

Hayreddin nghĩ, có lẽ hắn sợ đầu tư không sinh lãi.

Đầu tư lớn như vậy, ngộ nhỡ chết đi, còn phiền phức hơn nhiều so với việc huấn luyện một con sư tử.

Đúng vậy, đó là phương châm kinh doanh rất đơn giản. Hayreddin cảm thấy mình đã nghĩ thông suốt, thứ đầu tư vào không chỉ là tiền bạc, mà còn cả tâm huyết nữa.

Bất luận là kẻ ám do ai phái tới, hành động của đội thuyền vẫn diễn ra theo lệ thường. Mười ngày sau, Sư Tử Đỏ lần đầu tiên nhiều khi thể bắt phạm lại tậu thêm hai chiếc thuyền mới, công tác chọn lựa thuyền viên chiến đấu sẽ do đội trưởng đội xung phong phụ trách.

Nick cầm lưỡi hái đứng trên quảng trường, kiểm tra bản lĩnh của tất cả những người mới, lấy nanng làm tâm bán kính trong vòng mười mét, xung quanh là những kẻ tình nguyện trở thành cướp biển trong mắt trần đầy vẻ kính sợ, chỉ có những người được gọi mới dám bước vào.

Người này không được, còn chưa tới gần đã nghe thấy tiếng của sợi dây sinh mệnh đứt gãy rồi. Người này, miễn cưỡng cho qua, có lẽ sẽ cầm cự được ba tháng...

Nick tháo lưỡi đao sắc bén trên cây lưỡi hái ra, chỉ cầm phần cán đánh tới đánh lui. Nàng chưa từng trải qua những đợt huấn luyện chính quy, nên không biết thủ hạ lưu tình, ra tay với tinh thần đồn đối phương

vào chỗ chết, dùng dao thật nhất định sẽ có kẻ mất mạng. Mặt trời càng mọc càng cao, từng người từng người trải qua quá trình này sẽ bị đánh đến mức kêu la thảm thiết, Nick bắt đầu cảm thấy chán.

Đang trong lúc bồn thần, thì một bóng dáng cao lớn ngược sáng đứng chắn ngay trước mặt nàng.

Mái tóc màu vàng nhạt vẫn rực rỡ đến chói mắt, từ buổi đầu quen biết đến giờ, đã mọc dài hơn rất nhiều. Nhưng không được chải gọn gàng ra phía sau như ngày trước, mà buộc đơn giản thành một cái đuôi ngựa, vài sợi tóc loà xoà xoã xuống khuôn mặt rậm rắng. Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, với phần tay áo được xắn lên mấy gấu, để lộ ra cơ ngực và cánh tay rắn chắc khoẻ khoắn. Cách ăn mặc này giống hệt những thuyền viên hải tặc có thể trông thấy ở bất cứ đâu trong thành phố Algiers này.

Nick nhìn hình xăm trên cổ tay người thanh niên tóc vàng, ngây người ra hỏi:

“Karl? Tôi không nhận nhầm người đấy chứ? Anh bị cái quái gì ám hả?” Một người lúc nào cũng coi trọng vẻ ngoài gọn gàng sạch sẽ và lễ nghi, sao lại đột nhiên ăn mặc cẩu thả thế này, lại còn có cả hình xăm nữa?

Người thanh niên lắc lắc đầu: “Đội trưởng Nick, tôi tới ứng tuyển”.

“Đây là nơi chiêu mộ cướp biển, không nhận người hầu, đặc biệt là người hầu nói lảm”. Nick nhấn mạnh đầy vẻ cảnh giác.

“Tôi đến để ứng tuyển làm cướp biển”. Karl để lộ vũ khí dắt bên hông, một thanh kiếm lớn của hiệp sĩ và một thanh liễu kiếm dùng để quyết đấu.

Thấy vẻ nghiêm túc của hắn, Nick lạnh lùng nói: “Anh nghĩ cho kỹ, chúng tôi tuyển những tên cướp biển giết người cướp của. Không lảm nhảm những lời thương xót và khoan thứ ngựa tai đầu, cả cái gì mà nhân cách đạo đức nữa”.

Karl siết chặt đốc kiếm, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng: “Tôi tới, chính là để ứng tuyển công việc như vậy”.

“Được lắm, rút vũ khí của anh ra đi, để tôi thử xem”. Nick lấp lưỡi dao lại, phần cán sắt trong tay quay một vòng, tiếng gió vang lên vù vù. Trước ánh mắt của bao người, chàng thanh niên đã dùng võ nghệ để chứng minh tư cách lên thuyền của mình.

Karl xuống tay cũng không chút nề tình.

Hắn thương xót, chính là liên lụy đến nàng; hắn khoan thứ, chính là gián tiếp hại chết nàng. Hắn không thể huyền hoặc rằng sẽ có vườn Địa Đàng cõi Niết Bán thuần khiết vô tội bao bọc nàng được nữa. Kẻ địch của nàng quá nhiều, nhưng trợ thủ lại quá ít, từ quá khứ đến tương lai, sẽ luôn là như vậy.

Từ khoảnh khắc đó trở đi, biệt danh “Karl chó địa ngục (1)” vang dội cả một vòng biển, càng truyền càng xa, chàng cướp biển với mái tóc vàng và dáng vẻ trầm mặc luôn đi theo sau Hải Yếu, vô số kẻ trở thành vong hồn dưới hai lưỡi kiếm ấy.

(1) Chó địa ngục hay còn gọi là Cerberus là con chó săn ba đầu của Hades – vị thần cai quản địa phủ, với cái đuôi rắn, là con vật canh giữ ở cổng địa ngục, đảm bảo chỉ có linh hồn người đã chết mới được cho vào và ngăn không cho baas kỳ ai bước ra.

Đêm khuya, Victor gấp cuốn sách y học lại, muốn ra ngoài boong tàu hít thở không khí. Mở cửa đi được vài bước, liền nhìn thấy trước khung cửa sổ trên mạng thuyền ở phía cuối hành lang, một bóng người đang quỳ sống lưng thẳng tắp.

Anh trắng bạc xuyên qua ô cửa sổ, phủ một màn sương lạnh lên mái tóc vàng. Hai tay chàng thanh niên nắm chặt cây thánh giá đeo trên cổ, cúi đầu cầu nguyện.

“Cậu cầu xin Thượng Đế điều gì vậy? Xin ông tha thứ cho tội giết những người vô tội của cậu sao? Hay là xin khôi phục lại danh sự hiệp sĩ?” Victor cười lạnh, “Tôi biết mà, kiểu người vừa chính trực vừa thuần khiết như cậu vĩnh viễn không bao giờ thay đổi quan niệm của mình, cậu vẫn cho rằng tất cả chúng tôi đều là những kẻ phạm tội dơ bẩn”.

“Tôi đã không còn là hiệp sĩ từ lâu rồi”. Karl không thêm ngoảnh đầu lại. Quan niệm sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng niềm tin đã bị bóp méo.

...

”Tôi thề sẽ đối xử tử tế với kẻ yếu.

Tôi thề sẽ không đấu với những kẻ tay không tác sát.

Tôi thề sẽ không làm bị thương những người vô tội.

Tôi thề có chết cũng không bao giờ thay lòng với những gì mình đã yêu thích.”

...

“Những lời thề của tôi đã hoàn toàn bị phá vỡ, không một ai có thể tha thứ được”.

“Ồ, vậy, cậu xin Thượng Đế phục hồi lại thân phận cho Nick, để cô ấy trở thành mẫu người mà cậu luôn hy vọng? Mặc những bộ váy đẹp để ngày ngày khiêu vũ à?” Victor bật cười chế giễu.

“... Không, sống như thế nào là lựa chọn của cô ấy”.

Chàng thanh niên đặt một nụ hôn lên cây thánh giá, nụ hôn phớt nhẹ như dành cho tình nhân.

“Tôi chỉ cầu xin hãy chuyển hết mọi tội lỗi của cô ấy lên người tôi, và sau đó để cô ấy có được tất cả những gì vốn dĩ nên thuộc về mình”.

“A men!”

13. Quyển 1 - Chương 13: Mỗi Tháng Có Một Số Ngày...

Type: Thanh Hương

Ý định dùng cách ám sát để uy hiếp đám cướp biển hoàng đế Tây Ban Nha coi như công cốc, Sư Tử Đỏ không những không sợ mà còn khiêu chiến ngược lại, cùng trong tháng ấy năm chiếc thuyền Tây Ban Nha đen đủi bị Hayreddin cướp hết của cải rồi đốt cháy sạch sẽ.

Ngài muốn chiến, vậy thì chiến thôi!

Phương thức nghênh chiến kiêu ngạo đến cực điểm này đã khiến Charles V nổi giận lôi đình, vì có chiếc cầm chày ra do khiếm khuyết di truyền nên ông ta càng tức giận, cái miệng càng không thể khép lại được. Charles V lập tức hạ lệnh cho tất cả các thuyền chiến và thuyền buôn sở hữu của Tây Ban Nha, không cần hỏi lý do, cứ thấy tàu cướp biển nào đáng ngờ là nã pháo tấn công ngay.

Nhưng Hayreddin lại là một tay giang hồ trải đời với kinh nghiệm cực kỳ lọc lõi, bắt đầu từ năm mười bốn tuổi đã theo các anh ra biển, mỗi một bãi nông đảo nổi ở Địa Trung Hải, từng hướng gió từng dòng chảy vào mọi thời điểm hắn đều nắm rõ như trong vườn hoa nhà mình.

Dũng mãnh như sư tử,狡 hoạt như cáo già, khắp vùng biển xanh thẳm này, không một ai có thể là đối thủ của hắn.

Thuyền Hải Yêu, khoang thuyền trưởng.

“Thuyền của nước Pháp, không được động vào”. Hayreddin tuyên bố với những tay giám sát thuyền ngồi đó.

Không giống với những toán cướp biển khác, Sư Tử Đỏ là một tổ chức chặt chẽ, mỗi giám sát là thuyền trưởng trên con thuyền của họ, còn bản thân Hayreddin là nguyên soái của tất cả các thuyền, bất luận là chọn lựa mục tiêu hay phân chia chiến lợi phẩm, mọi thuyền trưởng đều phải nghe theo chỉ thị của hắn.

“Khi không còn sự lựa chọn nào khác, có thể tùy ý lấy đôi chút, nhưng không được vượt quá một phần ba”. Hayreddin cười bỏ sung, “Trong quá trình nhớ để ý tới phong độ, hạn chế giết người, phải lịch sự với phái nữ đấy”.

Mấy tay giám sát đưa mắt nhìn nhau, không hiểu ý hẩn là sao. Những tên cướp biển cũng chia mục tiêu ra làm năm bảy loại, thuyền hiệp nghị quốc gia thì hoàn toàn tha cho đi, mối quan hệ tạm tạm thì chỉ lấy một phần, chỉ có của nước đối địch mới cướp bóc sạch sẽ giết người diệt khẩu. Nhưng nước Pháp hoàn toàn không có lý do gì để bỏ qua cả.

“Nguyên nhân hã, mọi người hãy cứ tin ở tôi, tất cả đều vì tương lai phát triển của Sư Tử Đỏ thôi”. Hayreddin thoải mái dựa vào lưng ghế, vẻ mặt tự tin không gì sánh được.

Thân là người lãnh đạo đội thuyền, bất luận là phân chia chiến lợi phẩm hay đưa ra quyết sách cho trận chiến, hẩn chưa từng mắc phải một sai lầm nào. Những tay giám sát đều có một lòng trung thành đến mức gần như tôn sùng đối với vị thuyền trưởng này, hẩn đã nói như vậy nhất định có lý lẽ riêng nên nhất loạt phục tùng mệnh lệnh.

Khi mấy tay giám sát ra khỏi phòng rồi, vẻ tươi cười trên mặt Hayreddin dần dần biến mất. Thật ra ý tưởng này chỉ là một thử nghiệm, không biết sự việc có phát triển như hẩn mong đợi không. Trở thành kẻ thù của toàn bộ giới Kito giáo không phải là một chuyện có thể đưa ra quyết định đơn giản dễ dàng. Nhưng muốn đạt được mục đích của mình, không mạo hiểm thì không thể thành công.

Kẻ thù, liên minh, mâu thuẫn, lợi ích... Hayreddin ngồi trầm ngâm hồi lâu, suy nghĩ phương hướng.

Sắc chiều từ nhạt màu chuyển dần sang đậm, ánh hoàng hôn nóng bỏng dần dần lui bước, những vì sao nhô lên từ dưới mặt biển. Hayreddin ngồi mãi trong phòng cho đến khi không nhìn rõ bóng người nữa, mới đứng dậy giãn gân cốt.

Vừa mới đuổi cánh tay ra, đột nhiên nhớ tới một người, khóe miệng bất giác khê cong lên. Cùng là một tư thế ấy, nhưng có một cô nhóc khi vươn vai trông giống hệt một con mèo hoang lười biếng.

Hayreddin chợt nhớ ra, chuyện của đội thuyền hẩn đã lên kế hoạch cho mười năm sau, nhưng không nghĩ tới chuyện đội trưởng đội xung phong trở thành người như thế nào. Hẩn đã từng nghĩ nếu Nick tử trận sẽ cần có người dự bị, nhưng lại chưa từng nghĩ con nhóc ấy sẽ trưởng thành.

Qua hai năm nữa thôi, những đặc điểm của phái nữ trên người nàng sẽ dần rõ ràng hơn, cho dù là mặc quần áo của nam giới, chỉ cần liếc mắt nhìn thôi cũng có thể nhận ra được giới tính thật. Lăn lộn trên biển ăn bữa nào lo bữa ấy, các thuyền viên đều có chút mê mẩn, mấy chuyện như cho phụ nữ lên thuyền sẽ chọc giận thần Biển, kinh nguyệt mang lại điều không may... Những thứ đó còn dễ xử lý, vì trên biển chỉ nói chuyện bằng nắm đầm và vận may, hai trăm năm trước phu nhân Belivi(1) – sư tử cái của nước Anh, chính là dùng thực lực của mình bịt miệng tất cả những kẻ gièm pha.

(1): Phu nhân Belivi – sư tử cái của nước Anh là nữ hải tặc đầu tiên được nêu danh trong lịch sử. Bà tên thật là Jeanne de Clisson (1300-1359) sinh ra trong một gia đình danh gia vọng tộc ở đảo Brittany (Pháp). Năm 1338, Jeanne kết hôn với Olivier III de Clisson – một quý tộc giàu có. Do thất bại trong việc bảo vệ Vannes nên Olivier đào tẩu sang Anh nhưng bị bắt và chịu hành quyết theo lệnh của vua Philip VI vào năm 1340. Jeanne tức giận và thề sẽ trả thù vua Philip. Bà bán hết tất cả đất đai của mình và lấy một người quý tộc giàu sang để có tiền mua ba chiếc tàu chiến. Những tàu này được sơn toàn bộ màu đen. Sau đó, bà cho “hạm đội đen” này ra khơi và săn đuổi những con tàu của vua Philip. Jeanne không hề nương tay, bà cho xẻ thịt toàn bộ thủy thủ đoàn bà bắt được, chỉ để lại một vài người để truyền đạt với nhà vua rằng: “Sư tử cái ở Brittany đã nổi dậy”.

Chuyện khó giải quyết còn ở phía sau cơ. Hayreddin bóp trán.

Con gái còn nhỏ nên vẫn chưa nhìn ra được gì, nhưng lớn rồi khó tránh khỏi gây ra lộn xộn, gây gỗ đánh nhau, trở thành thân tượng tranh giành ghen tuông giữa đám đàn ông, một tổ chức hợp tác đoàn kết sẽ tan rã; nếu không thì cũng là chọn lấy một người, trêu đùa vui vẻ rồi kết hôn sinh con, sau đó lòng dạ để tận đâu đâu, tiếp đến là lễ nghi tuần trăng mật nghỉ sinh, cuối cùng là từ chức, mọi công sức bồi dưỡng hóa thành nước chảy...

Hayreddin càng nghĩ càng xa, cuối cùng bắt đầu thấy đau đầu.

Giống như tất cả những ông chủ khác, hẩn chưa từng nghi ngờ năng lực của phụ nữ, nhưng cũng tin rằng phụ nữ sẽ mang đến phiền phức.

Lo lắng nửa ngày, Hayreddin bật cười, toàn là những chuyện không đâu, vậy mà hắn đã đau đầu trước. Những người thích thuần dưỡng động vật, sợ nhất chính là mọi tâm huyết đổ sông đổ biển, nhưng những đứa trẻ ồn ào và vởi vỉnh thì tính bất ngờ càng lớn, hắn càng bất giác chú ý hơn.

Hayreddin quyết định đi lên boong thuyền ngắm cảnh, để gió biển thổi bay những mối lo lắng mơ hồ không rõ ràng này đi.

Đẩy cửa ra, đi dọc hành lang, lên cầu thang mạn thuyền. Tay thủy thủ trực đêm cung kính chào hỏi, Hayreddin vừa mới trèo lên tầng cao nhất trên boong phía đuôi thuyền đã nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé đang cuộn người lại trong góc tối.

Nương theo ánh sao, Hayreddin trông thấy căn nguyên của mọi phiền não.

Nick vùi đầu vào giữa hai đầu gối, thân người nhỏ nhắn phập phồng lên xuống theo hơi thở đều đặn, hai cánh tay đan vào nhau ôm chặt lấy thanh lưỡi hái, dù ngủ mơ cũng không buông lỏng. Tư thế đó chỉ có người trường kỳ sống trong những mối nguy hiểm chí mạng mới có, một số người dù cho võ nghệ cao cường nhưng trong giấc ngủ lại để lộ đầy rẫy những sơ hở.

Hayreddin nhẹ nhàng bước vài bước đến chỗ nằn, khoảng cách còn chưa tới hai mét, Nick giật mình tỉnh giấc, nắm chặt lưỡi hái trong tay chuẩn bị vung ra chém, trên khuôn mặt non nớt là đôi mắt đen láy đầy cảnh giác, xem ra vô cùng cảnh giác.

“Ồi... thuyền, thuyền trưởng...”.

Nick nhìn rõ người tới là ai rồi, mới bỏ lưỡi hái xuống, cố gắng bình ổn lại nhịp thở: “Sao lại dọa tôi sợ thế chứ, khó khăn lắm mới ngủ được?”. Nick dụi dụi mắt cần nhàn, cái miệng hơi dẩu lên.

Lại là cái biểu cảm ấy, Hayreddin cười. Ăn chưa no, ngủ không ngon, khuôn mặt không cảm xúc của nằn liền thay đổi, lộ ra vẻ ngây thơ nên có ở độ tuổi này. Suy cho cùng, nằn vẫn là một đứa trẻ...

“Sao lại ngủ ở đây, tuy là mùa xuân nhưng gió biển ban đêm cũng rất lạnh”.

“Dưới đó ngột ngạt lắm...”. Nick sờ xung quanh, tám tấm nằn mang theo cuộn tròn vút ở bên cạnh. Không gian trên thuyền là thứ rất quý giá, buồng đơn của đội trưởng chẳng qua cũng chỉ tám sáu, bảy mét vuông, lại còn không có cửa sổ, đóng cửa vào rồi vừa ẩm thấp vừa chật hẹp, khiến cho người ta thấy bí bức.

“Ồ? Chứ không phải cậu sợ tối à?” Hayreddin cười hỏi.

“Còn lâu mới sợ! Tôi chỉ là... ghét những nơi nào vừa ẩm ướt vừa chật chội thôi”. Nick bác bỏ. Thuyền được làm bằng gỗ, vì phòng ngừa cháy nổ nên sau tám giờ tối phải dập hết lửa tắt hết đèn, chỉ có phòng của thuyền trưởng và phòng y tế mới có đặc quyền thắp đèn ban đêm.

“Hôm nay thời tiết rất tốt, sao rất sáng”. Nick đứng dậy vươn vai duỗi lưng, quay người đến gần mạn thuyền, hai tay chống cằm ngắm nhìn ngắm nhìn bầu trời. Dòng sông sáng lấp lánh từ những ngôi sao chảy qua bầu trời, màn trời màu đen như một mái vòm khổng lồ, bao la rộng lớn phủ lên mặt biển, nhìn chăm chú hồi lâu, sẽ khiến người ta vì hoa mắt mà nảy sinh cảm giác tự ti nhỏ bé.

Hai tù nhân nhìn qua song sắt từ phòng giam, một người nhìn thấy sự thê lương cùng buồn lầy, còn người kia lại nhìn thấy những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Hayreddin đột nhiên nhớ tới câu ấy.

Hai người im lặng không nói lời nào một lúc lâu, Hayreddin liếc nhìn quãng thâm màu xanh nhạt dưới mắt Nick, chuyến này đi đã hơn nửa tháng chưa cập bến, tinh thần của nằn càng lúc càng kém. Lại nhớ tới sở thích kỳ quặc thích ngủ với gái điếm của Nick, không khỏi có suy nghĩ xấu xa hỏi: “Không có người nằm cạnh nên ngủ không ngon à? Sao không gọi phó đội trưởng của cậu đến, có lẽ cậu ta sẽ không từ chối đâu”.

“Tóc Vàng? Anh ta đâu có trả tiền, sao tôi phải ngủ với anh ta”. Nick trả lời không cần suy nghĩ, gần đây anh chàng Karl này rất kỳ lạ, vốn dĩ luôn đi theo nằn nửa bước không rời, nhưng giờ lại không cần nhàn nữa, chỉ đứng nhìn từ phía xa, cái dáng vẻ muốn nói lại thôi đó khiến nằn cảm thấy rất khó chịu.

“Cho cô tiền thì có thể ngủ cùng?” Hayreddin xoay hắn cả người lại, nhìn chăm chăm vào nằn hỏi.

“Còn phải xem xem là bao nhiêu đã. Nhưng hiện giờ tôi không thiếu vàng. Có vấn đề gì à?” Nick ngạc nhiên, trước nay thuyền trưởng chẳng bao giờ hỏi cấp dưới những chuyện riêng tư như vậy, sao hôm nay lại hỏi nhiều thế.

“Có”.

“Chuyện gì?”

“Liên quan đến hình tượng của Sư Tử Đỏ, xưa nay chúng ta chưa bao giờ giao dịch da thịt giá rẻ cả”. Hayreddin nhanh chóng tìm ra một lý do.

“Vây à...”. Nick buồn rầu, nghĩ ngợi rất lung, đột nhiên trong đầu lóe sáng, “Vây được rồi, tôi sẽ thu nhiều tiền hơn vậy”.

“... ”.

Giống như đang nuôi một cô con gái nổi loạn, Hayreddin đột nhiên muốn đánh vào lòng nàng. Hắn nhắc tay lên vỗ mạnh vào sau gáy của Nick một cái, “Tìm một chỗ nào đó thuận tiện rồi ngủ một giấc đi, để lỡ chuyện làm ăn, sẽ trừ tiền lương của cậu”.

Nick nhỏ bé bị hắn vỗ một cái, cả người lảo đảo, thấy bóng lưng thuyền trưởng đã đi xa, đầu óc hoàn toàn chẳng hiểu gì, tại sao lại cứ toàn bị dọa trừ tiền lương mãi thế nhỉ?

Việc làm ăn trên thuyền chỉ hơi sơ sẩy một chút thôi là sẽ mất mạng ngay, cho dù sức lực không đủ, thì lúc làm việc Nick cũng chưa bao giờ dám lơ là. Nhưng những chuyện ngoài ý muốn luôn xảy ra vào những lúc không ngờ đến nhất.

Vào một ngày tháng Tư, thuyền Hải Yêu tóm một con thuyền chở hương liệu của Venezia làm tù binh, vì thực lực bị áp đảo, lúc nhìn thấy cậu thiếu niên vùng lưới hái đen sì khổng lồ nhảy lên mạn thuyền, lão thuyền trưởng thuyền buôn dứt khoát giương cờ trắng đầu hàng. Đại danh khùng khiếp của Hải Yêu đã truyền đi khắp Địa Trung Hải, so với việc tiền mất tật mang, chi bằng dâng một phần tài sản bảo toàn mạng sống.

“Các quý bà mời đứng sang bên phải, các quý ông mời đứng sang bên trái, ai muốn chết thì đứng ở giữa”. Nick thành thực ra lệnh.

Sư Tử Đỏ trước giờ luôn đối xử rất ưu đãi đối với những thuyền chủ động đầu hàng, chỉ lấy một nửa tài sản, không bắt giữ tù binh. Đội trưởng đội xung phong nhìn chằm chằm vào đám thủy thủ đang giơ tay lên trời, đám thuộc hạ di chuyển hàng hóa cùng vũ khí và thuốc súng từ trên thuyền đi, quá trình cướp bóc diễn ra trật tự ngay ngắn gọn gàng. Sau nửa giờ, tất cả đã được giải quyết ổn thỏa.

“Cám ơn sự hợp tác của các vị nhé, lần sau gặp lại”.

Vẽ hồ thành mèo, Nick cúi người nói lời cảm ơn giống như thuyền trưởng đã từng làm, nhưng lại không học được loại phong độ vừa thanh lịch lại vừa kiêu ngạo của Hayreddin.

Mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi, Nick ngáp một cái, chuẩn bị đi tới mép thuyền chuẩn bị nhảy về thuyền Hải Yêu. Vừa vùng lưới hái ra, chuẩn bị lấy đà nhảy kên, thì một bóng đen nhỏ bé đột nhiên lao vụt tới, Nick vốn dĩ đang không tập trung, liền trượt chân rơi xuống khoảng không giữa hai con thuyền, tùm một tiếng bọt nước văng tung tóe, rồi không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Đội trưởng, trời cũng đâu có nóng, cậu nhảy xuống tắm hả?”

“Ha ha, không phải đâu, lúc này tao nhìn thấy rõ ràng, đội trưởng bị con mèo dọa giật mình rơi xuống biển đấy”.

“Chẹp, không may rồi, chứng tỏ nhìn thấy mèo đen sẽ gặp xui xẻo đúng là không phải nói chơi”.

Đám cướp biển đứng trên mép thuyền cười nói hi hi ha ha nào nhiệt, hoàn toàn không có tâm lý lo lắng căng thẳng. Đang là lúc sóng yên biển lặng, đàn ông đi biển có ai là không thể bơi đến hơn năm mươi dặm đâu.

“Tên gốc này!”

“Nick!”

Tùm tùm, một đỏ một vàng, hai bóng người cùng lúc nhảy xuống biển.

Hải Yêu trong truyền thuyết lại không biết bơi, chuyện này chỉ có mình Hayreddin biết, nghe thấy có người hét đội trưởng rơi xuống nước, hần liền tháo dây lưng súng thắt bên hông ra rồi lao nhanh xuống biển. Karl vẫn luôn đi theo Nick, nhưng lại không biết nàng là một con vịt cạn, thấy nàng rơi xuống biển mãi không trôi lên mới sợ hãi bật dậy.

Nước biển Địa Trung Hải trong vắt như thế, một chuỗi bong bóng hoảng loạn lúng túng nổi lên từ dưới nước, có thể nhìn thấy rõ ràng bóng dáng của Nick. Nàng đúng là không biết bơi, lại không cam tâm bị chết đuối, nên tay chân ra sức quẫy bên này đập bên kia, nhưng càng bơi lại càng chìm. Bình thường sau khi rơi xuống nước vài phút, người ta mới chết đuối, nhưng nếu như không nín thở, phổi sẽ bị sặc nước, có khả năng chỉ trong mấy chục giây đã tử vong. Nhìn mũi miệng nàng không ngừng nhả ra bong bóng, hai nhân viên cứu hộ liền ra sức bơi về phía đó.

Nhảy xuống nước cùng một lúc, nhưng bản lĩnh dưới nước của Hayreddin tốt hơn Karl nhiều, tuy thân thể của hần cao lớn cường tráng, ở dưới nước linh hoạt như một con cá heo, bơi tới bên cạnh Nick trước tiên, xách cổ áo sơ mi của nàng trôi lên khỏi mặt nước. Theo phản xạ, Nick với ra sau tóm lấy cánh tay của hần, nhưng Hayreddin hiểu rằng nếu bị quẩn lấy thì cả hai người đều sẽ đi đời, nên dứt khoát duỗi tay ra bẻ trật khớp hai cánh tay nàng.

“Thuyền trưởng lên rồi! Thả thang dây xuống đi!”

Trải qua một trận ồn ào, Hayreddin cả người ướt đầm quăng Nick lên boong thuyền. Vừa định mở miệng mắng nàng vài câu, thì thấy nàng mềm nhũn như một cái bao tải, miệng mũi không ngừng nhả ra bong bóng, liền hiểu ra trong phổi có nước, bèn ôm lấy thắt lưng nàng bế lên, nhấc chân húc đầu gối vào dạ dày nàng. Nick nằm vắt ngang trên đùi Hayreddin ộc ra mấy ngụm nước, thân hình run rẩy ho sặc sụa.

“Được rồi được rồi! Có thể hít thở được rồi!”

Đám cướp biển vỗ tay chúc mừng thần Biển thả người, Karl trèo lên thuyền muốn đỡ lấy Nick, nhưng thuyền trưởng lại không có ý định buông ra.

“Trên người cậu mang theo cái gì vậy hả?” Hayreddin nắm chặt bả vai Nick, khặc khặc hai tiếng nắm lại cánh tay cho nàng.

Nick hừ khê nhưng không nói gì. Lúc dốc nước ra, Hayreddin cố ý nặng tay, nên có lẽ đã để lại vài vết bầm lên bụng và vai nàng, đòn đau mới nhớ lâu.

“Gần đây, cậu nặng lên nhiều đấy, không phải do ăn nhiều quá đấy chứ, có cần giảm béo không?”

Nick cúi đầu im lặng, Hayreddin cũng không để ý tới nàng nữa, thò tay kéo quần áo của nàng ra, lại lôi ra được một bộ áo giáp ánh vàng sáng lấp lánh, nhìn kỹ hóa ra nó được làm bằng những đồng xu vàng xâu chuỗi lại với nhau, nặng chình chịch cỡ phải 20 pound—(1).

(1):20 pound tương đương 9kg.

“...Được lắm, cần tiền không cần mạng đúng không?”

Chẳng trách rơi xuống nước ngay cả đầu cũng không ngóc lên được, ừng ực ừng ực chìm thẳng xuống đáy biển. Hayreddin tức đến nổi run cả giọng, tưởng chừng sắp lột trần Nick ra quất cho một trận nhớ đời, cũng may một tia lý trí còn sót lại chợt nhớ ra nàng là con gái, lại còn là đội trưởng dẫn dắt hơn mấy trăm anh em, không thể làm mất mặt nàng trước mặt mọi người được.

“Tịch thu”. Hayreddin cầm lấy chiếc áo giáp vàng xoay người bỏ đi.

“Thuyền trưởng!” Cuối cùng Nick cũng lên tiếng, ánh mắt đáng thương nhìn theo bóng dáng thủ lĩnh. Tuy là người đứng đầu đám cướp biển, nhưng Hayreddin lại thích ăn mặc sạch sẽ thanh lịch. Giờ tất cả quần áo đều ướt đầm dính hết vào cả da thịt, đường nét từ những cơ thịt săn chắc khiến khía cạnh hung tợn hoang dã của hần hoàn toàn lộ ra ngoài.

“Thuyền trưởng...”, Nick nhỏ giọng cầu xin.

Tiền nhiều là chuyện tốt, nhưng nàng không tin tưởng bất kỳ một ai, giấu tới giấu lui vẫn không yên tâm, cuối cùng nghĩ chi bằng giấu luôn lên người mình. Hayreddin không tìm được quay đầu lại quét ánh mắt về phía nàng, không biết là nước biển hay nước mắt, mà trong đôi mắt đen lầy ằng ặc nước, chiếc áo sơ mi càng lộ rõ cơ thể gầy gò yếu ớt. Tên quỷ keo kiệt này, cả ngày từ sáng đến tối miệng ăn không ngừng nghỉ vậy mà vẫn gầy như vậy, ai không biết lại tưởng Sư Tử Đỏ hằn hà khắc với cấp dưới.

“... Cứ để tạm ở chỗ tôi đã, chờ cậu kiểm điểm đủ rồi hãy nói tiếp”.

Cuối cùng, Hayreddin không thể tiếp tục nhìn dáng vẻ đáng thương hiem thấy của nàng thêm được nữa, liền bỏ cuộc.

Hình phạt là lao động cùng cánh thủy thủ, cò sàn thuyền trong ba ngày, Karl đi theo bưng nước đưa khăn, xót xa khi thấy nàng phải làm việc dưới ánh mặt trời gay gắt, nhưng không biết tại sao, lại thấy trên khuôn mặt nàng lóe lên một thoáng đắc ý.

Nick quý gói chịu đựng cực nhọc cò sàn, nhưng trong lòng lại chẳng có chút uể oải nào.

Quả nhiên, tính tình những ông chủ trên đời này đều giống nhau, biểu cảm đó đã từng lừa được chú Assa, thì cũng có thể đánh lừa được thuyền trưởng. Không phải không có báo ứng, mà là chưa đến lúc.

Buổi tối ngày thứ hai, trong khi Nick bé nhỏ đang vô cùng khoái trá vì lừa được Hayreddin và nghĩ làm thế nào để lấy lại chiếc áo giáp vàng, cuối cùng báo ứng cũng đã đến.

Victor đang kiểm tra cho một thủy thủ bị đau mắt rất nghiêm trọng thì nghe thấy tiếng bước chân chạy tạt tả thành thạch của người nào đó trên hành lang, sau đó không chút khách khí đập tung cánh cửa gỗ phòng y tế ra.

“Tất cả ra ngoài hết!”

Đội trưởng Nick hét toáng lên một tiếng, ba tên thuộc hạ đang đợi khám thức thời lập tức lách người đi ra ngoài. Nick kéo chốt gỗ khóa cửa lại, tiếp đó cởi áo khoác tháo dây lưng.

Anh chàng bác sỹ ngây người như vừa mới tỉnh mộng, tựa con mèo bị bóng lông tóc xù lên dựng đứng trồn trong góc tường, cả người run rẩy hai tay nắm chặt cổ áo: “Cô làm cái gì vậy hả! Cho dù đã ký kết hiệp nghị, thì phòng y tế cũng không cung cấp loại dịch vụ đó đâu! Nói, nói cho cô biết! Tôi, tôi có vị hôn thê ở Florence rồi đấy nhé!”

Nick cuống đến độ giậm chân, ngẩng đầu nhìn Victor: “Liên quan gì đến vị hôn thê của anh chứ? Trong người tôi đang bị thương nặng, sắp chết rồi!”

“Trong ngoài cái gì hả? Tôi không nhớ gần đây cô có bị thương gì cả?” Victor hoảng hồn chưa bình tĩnh lại được, nên không dám tới gần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nick trắng bệch: “Hôm qua tôi bị rơi xuống nước, thuyền trưởng đá một phát rất mạnh vào bụng tôi, hôm nay không biết sao, phía dưới liên chảy máu! Không thể cầm được...”. Sau đó vừa tiếp tục vật lộn với sợi dây lưng, vừa lẩm bẩm tự mình tính toán, “ Đứt tay đứt chân được bồi thường vàng, bị thuyền trưởng đánh cũng coi như làm việc mà bị thương nhỉ? Mắt, cánh tay, đùi là mười đồng vàng một cái, mũi lỗ tai ngón tay là ba đồng một cái, không biết bị thế này có thể lấy được bao nhiêu tiền đây...”.

Victor ôm mặt ngồi xuống sà, rên la thảm thiết.

“Thượng Đế ơi, con chưa từng cầu xin người điều gì, hôm nay, con xin người hãy mang con nhai này về đi!!!”

14. Quyển 1 - Chương 14: Bảo Đảm Quyền Lợi Của Lao Động Nữ

Type: Thanh Hương

Victor cảm thấy chặc chấn kiếp trước đã nợ Nick rất nhiều, rất nhiều tiền, nhiều đến nỗi ngay cả một người từ tâm hồn đến da mặt đều vô cùng kiên cường như anh ta cũng có cảm giác kích động muốn nhảy xuống biển. Victor nhớ tới quá khứ của mình, khi đó anh ta bị gia tộc xóa tên đuổi ra khỏi Florence, lưu lạc trở thành thợ cắt tóc, cạo râu trên phố cho người ta cũng chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi và hối hận.

Nhưng hiện giờ, anh ta thật sự hối hận vì đã dính dáng đến con nhãi nhép khốn kiếp đáng bị chém nghìn đao này.

“Tôi xin cô đấy, mặc quần vào đi...”. Victor ôm đầu ngồi xổm trong góc tường, tiếc thương sâu sắc cho bị kịch mình gặp phải.

“Sao thế, anh hay nói đến mấy cái quy tắc đích thân nghiệm chứng khoa học gì gì đó mà, giờ không muốn kiểm tra thử à?” Nick một tay xách quần, một tay tóm dây lưng, đứng hoàng đờng giữa phòng y tế.

“Bụng dưới của cô rất đau, đúng không?”

“Có đau gì đâu, chỉ hơi chướng thôi”.

“Không phải mỗi tháng đều xảy ra một lần à?”

“Sao có thể thế được!”

“Được rồi, mười bảy tuổi rồi, trẻ như này đúng là dậy thì muộn...”. Victor ngẩng đầu lên, ỉu xiu nói, “Chúc mừng nhé, giờ cô đã là phụ nữ đích thực rồi đấy”.

Đội trưởng Nick đứng ngây người, không làm cách nào quá độ thân phận từ “đàn ông chân chính” thành “người phụ nữ đích thực” được.

“Lần kinh nguyệt đầu tiên là dấu hiệu của cơ thể thiếu nữ đã dậy thì hoàn thiện, thể hiện việc có thể mang thai. Sau này nếu như may mắn, mỗi tháng theo quy luật đều sẽ chảy máu một lần như vậy, kéo dài từ hai đến bảy ngày, trong khoảng thời gian này phải chú ý vệ sinh và giữ ấm...”.

Victor lơ đãng đọc thuộc lòng từ sách y khoa, giọng nói như có như không giống đang ngâm thơ. Giải thích kiến thức sinh lý cho con gái là trách nhiệm của một người mẹ, tại sao một nhà khoa học nam tính ngồi ngời như anh ta lại phải làm công việc này? Giải phẫu một cái xác có kinh lần đầu anh ta còn thấy hứng thú hơn.

Nick hơi ngạc nhiên, từ từ buộc lại dây lưng, nhẹ giọng lầm bầm: “Mỗi tháng? Sao lại như vậy được... tôi tưởng chỉ có lần đầu tiên mới chảy máu...”.

“Lần đầu tiên quan hệ sẽ chảy máu là do màng trinh bị rách gây ra, không liên quan gì hết”. Victor đứng dậy, sửa sang lại áo sơ mi, cau mày nói: “ Cô biết cái này, tại sao lại không biết kinh nguyệt là gì...”. Hỏi xong câu này, hắn liền thấy hối hận.

Thời đại này những kẻ biến thái thích trẻ nhỏ cực kỳ nhiều, đặc biệt là mấy tên mặt người dạ thú có chức quyền, những đứa trẻ lang thang thường bị chút thức ăn hấp dẫn, sau đó bị bọn họ lừa phỉnh rồi giở trò gian dâm.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vì thiếu máu mà trắng bệch ảm đạm của nàng, lần đầu tiên Victor cảm thấy có lỗi vì kiểu nói chuyện không thêm suy nghĩ của mình.

“Khụ, ý tôi là, người nuôi dưỡng cô đúng là kỳ lạ, cái nên dạy thì không dạy, cái không nên dạy thì lại nói bừa...”. Thái độ của anh chàng bác sỹ thay đổi chóng mặt, lấp ba lấp bắp thay đổi chủ đề.

Nick buộc lại dây lưng xong xuôi ngẩng đầu lên, vẻ mặt không còn mấy may khổ sở, nhẹ nhàng thoải mái nói: “Tôi đương nhiên là biết rồi, tuy rằng giá cả thị trường mỗi nơi một khác giá của gái còn trinh và giá của gái không còn trinh...”.

Bên này đội trưởng Nick khôn ranh lắm bầm tính toán, bên kia Victor toàn thân run lẩy bẩy.

“Cút...”.

“Hả?”

“Tôi nói, cô cút ngay đi cho tôi!”

Tiếng dao bạc “vù vù” bay đến sượt qua bên tai, một cái đầu lâu ở trên tường vỡ làm hai mảnh, Nick ôm đầu chạy trốn chết, không biết mình đã nói câu nào chọc giận anh chàng bác sỹ, khiến anh ta nổi cáu như vậy.

Bước ra khỏi phòng y tế với tâm trạng mơ hồ chẳng hiểu gì, Nick quyết định đi tìm thuyền trưởng.

Nguyên nhân đã sáng tỏ rồi, nhưng tiền bồi thường vẫn phải đòi, suy cho cùng chuyện rắc rối này là do thuyền trưởng đá nạng một cú, Nick nghĩ, nếu không phải bị đá trúng, nói không chừng cả đời này chuyện đó cũng chưa đến.

Đẩy cánh cửa gỗ sồi ra, nhìn thấy chiếc áo giáp của mình đặt trên bàn, Nick bị số vàng đó thu hút chạy tới.

Hayreddin ngậy người, giống như vừa ngủ thấy một mùi gì đó, sau đó lông mày liền cau lại. Nick từ nhỏ đã quen nhìn sắc mặt người khác, biết ngay thế có nghĩa là hắn đang không vui, trong lòng hơi ngạc nhiên, chẳng qua nạng chỉ có chút bệnh vặt, sao lại bị người ghét quỷ chê đến thế? Vì thế liền quyết định ra tay trước giành lợi thế, chiếm được lý rồi tình tiếp.

“Thuyền trưởng, ngài phải có trách nhiệm với tôi”.

“Trách nhiệm gì?”. Hayreddin cảm thấy tai mình như ù đi.

Nick nói đầy vẻ tự tin: “Hôm qua ngài đá tôi một cú, hôm nay tôi... liền bị bệnh”. Nạng nghĩ thuyền trưởng đi nhiều hiểu rộng, trong lâu đài cũng có không ít phụ nữ, để tiền bồi thường thuận lợi đến tay, không nên giải thích quá chi tiết thì sẽ tốt hơn.

“Điều khoản trong khế ước có nói, đứt tay gãy chân đều được tiền bồi thường”.

Hayreddin siết chặt tay, mấy đồng xu vàng cứng trên chiếc áo giáp liền bị bẻ cong.

Nhìn khớp xương mười ngón tay của người đàn ông vang lên tiếng răng rắc, trong lòng Nick thầm hoảng sợ, luận về sức mạnh, nếu nạng ở trạng thái đỉnh cao sẽ không thua thuyền trưởng đâu, nhưng hiện giờ lại đang khó chịu, trở thành miếng mồi trong miệng sư tử, có phải là hơi bất cẩn không? Vì thế giọng nói liền nhỏ đi một tý: “Cái đó, thật ra là vết thương nhẹ thôi, dựa theo mù mắt mất ngón tay mà tính thì cũng được rồi...”.

“Cho nên, vì hôm qua tôi đá cô một phát, nên hôm nay cô có kinh nguyệt lần đầu, bèn tới đòi tôi tiền bồi thường hả?”

Hayreddin gần hỏi từng câu từng chữ một, nhìn qua thì có vẻ đang cười, nhưng da mặt tái xanh, khóe miệng kéo căng, rõ ràng là bị nạng chọc giận đến sắp xuất huyết não.

“Í, sao ngài biết...”. Nick hơi chột dạ, cẩn thận dè dặt nuốt nước bọt.

“Ô kìa, đội trưởng Nick của chúng ta, chưa từng nghe nói thuyền trưởng nhà mình có một bản lĩnh đặc biệt à? Có thể ngủ được từ trong gió sự thay đổi của thời tiết, nhìn thấy một người ngủ thử là biết hắn ta đáng giá bao nhiêu tiền”. Đôi mắt xanh lam lạnh lẽo của Hayreddin nheo lại, giống như một con sư tử đang đánh giá con mồi, “Mùi trên người cô cách xa mười mét tôi đã ngủ thấy rồi, còn dám nói ‘bị bệnh’ với tôi hả?”

Hắn cười càng thân thiết trông lại càng đáng sợ, Nick cảm nhận được sự nguy hiểm, bất giác lùi lại phía sau nửa bước, lập tức muốn quay đầu bỏ chạy, “Cái đó, chuyện này để sau thương lượng tiếp nhé, mau đi ăn cơm tối thôi...”.

Hayreddin vừa mới bị cô nhóc gian thương vô sỉ này chọc tức đến xây xẩm choáng váng, nhưng suy cho cùng hắn cũng là tay anh chị đã trải đời suốt mấy chục năm, có loại người nào mà chưa từng gặp, có việc nào mà chưa từng trải qua, cơn giận dịu đi rồi, lập tức bình tĩnh lại ngay, sắc mặt lạnh lẽo đứng dậy, giọng nói tựa như băng lạnh sương giá:

“Đứng lại đó cho tôi, cô đã nhắc đến thế thì tôi cũng tính toán sòng phẳng với cô luôn. Thứ nhất, lúc cô làm việc đầu óc lơ mơ, rơi xuống nước là tôi vớt lên, cái mạng ấy, tính bao nhiêu tiền?”

Hắn bước lên trước một bước, hơi thở giống một con mãnh thú cực kì nguy hiểm: “Thứ hai, cô là một con nhãi lừa đảo, tôi đã không để tâm đến thân phận giữ cô ở lại, điều kiện tiên quyết là không để ảnh hưởng đến chuyện làm ăn. Nhưng hiện giờ cô bắt đầu có kinh nguyệt, mỗi tháng cần phải nghỉ ngơi, việc làm ăn của đội thuyền sẽ bị ảnh hưởng đến bao nhiêu? Khoản tổn thất đó tính thế nào đây?”

Nick bị khí thế của hắn dọa cho ngật người, lùi rồi lại lùi nữa, mãi đến khi lùi đến trước cánh cửa, Hayreddin từ trên cao nhìn xuống, một tay chống bên tai nàng, một tay tóm chặt lấy cần cổ thanh mảnh của nàng, giọng nói âm trầm, mỗi nguy hiểm lớn vờn xung quanh không lời nào tả hết:

“Con nhỏ nhãi nhép, lại còn dám đòi tôi tiền bồi thường, nếu cô ăn nằm với thằng đàn ông thô lậu nào đó rồi sinh con, lẽ nào cũng bắt tôi phải chịu trách nhiệm chắc?”

Nick bị Hayreddin vây trong lòng, ngửi thấy mùi gỉ sắt nhàn nhạt trên người hắn, đó là hơi thở hòa trộn giữa máu tươi và rượu mạnh của một người đàn ông. Dường như đây là lần đầu tiên nàng phát hiện ra bờ vai của đội trưởng rộng đến thế, cánh tay khỏe mạnh rắn chắc có thể dễ dàng vịn gãy cổ kẻ khác. Tay bắt giặc với xuống đùi, muốn rút con dao găm ra.

Hayreddin thả cần cổ của Nick ra, vỗ nhẹ lên má nàng, dịu dàng nói: “Hiện giờ tiền lương của cô là ba mươi đồng vàng một tháng, đúng là vừa hay, sau này bị kinh nguyệt bao nhiêu ngày thì trừ từng ấy tiền, bắt đầu từ hôm nay”.

Nick hồn bay phách lạc bước ra khỏi khoang thuyền trưởng, xây xẩm đầu óc đi xuống khoang thuyền, trước cửa phòng mình đột nhiên nhảy ra một bóng người, khuôn mặt Karl đầy vẻ thấp thòm lo lắng, cũng quen luôn việc tự mình yêu cầu là “không dây dưa không lải nhải”, lao bổ tới hỏi:

“Cô sao vậy? Sắc mặt kém thế. Vừa nãy có người nói với tôi cô đến chỗ bác sĩ, có phải bị bệnh gì không? Có chỗ nào khó chịu à? Nếu là rơi xuống nước rồi bị cảm thì nguy, nói không chừng sẽ chuyển thành viêm phổi mất...”.

Nick nhìn đến mái tóc vàng rực chói mắt của hắn, càng thấy uể oải hơn. Đã nghèo còn mắc cái eo, áo giáp vàng đã không lấy về được, ngược lại còn bị trừ tiền lương. Chẳng trách các anh em đều nói kinh nguyệt của phụ nữ là thứ xui xẻo nhất, hiện giờ rơi vào trúng người nàng, quả đúng là đen đủi đến cực hạn.

Karl còn đang muốn trình bày cặn kẽ tỉ mỉ về sự tấn công mang tính tuyệt diệt của bệnh viêm phổi, Nick đã bịt tai không thèm nghe, lão đảo mở cửa bước vào phòng, chui đầu vào giường nằm ngay đơ.

Vừa đặt mình xuống liền ngủ thẳng một lèo đến sáng ngày hôm sau, cú sốc ngày hôm qua quá lớn nên quên luôn cả việc ăn cơm tối, Nick đói quá nên tỉnh giấc. Lật người mở mắt thì nhìn thấy chó săn Tóc Vàng to lớn đang ngồi ở bên cạnh giường, với khuôn mặt hơi mỉm cười cùng hốc mắt ứng hồng, trong nụ cười ấy vừa là vẻ kích động vừa là cảm khái, giống hệt một người cha đang khóc trong hôn lễ của con gái.

“Cuối cùng cô cũng lớn rồi”. Karl nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng vô bờ.

Nick bị hắn dọa cho nổi hết da gà, còn tưởng đêm qua mình đã biến hình, vội vàng sờ loạn một lượt từ đỉnh đầu trở xuống, ngoại trừ phần ngực sưng tức, những chỗ khác không có gì thay đổi.

“Anh lại bị thần kinh nữa hả?” Nick tung chăn chuẩn bị xuống giường, mới phát hiện ra nàng đắp đến hai lớp chăn. Thời tiết xuân hạ giao nhau, một cái chăn cũng đã đủ khiến người ta chảy mồ hôi rồi, bảo sao trong mơ cũng thấy bí bách đến không thở nổi.

“Bác sĩ nói phải chú ý giữ ấm”. Karl đứng dậy, “Tôi bảo nhà bếp để phần đồ ăn cho cô rồi, vẫn đang hâm ở trên bếp, nằm xuống nghỉ chút nữa đi, tôi đi lấy cho”.

Nick như con mèo bị xù lông nhảy phắt dậy xoa tay: “Không không! Anh đừng như vậy, tôi sẽ bị khó tiêu mất!!” Vừa cử động mới phát hiện ra giữa hai chân ướt ướt nhớp nháp, vô cùng khó chịu, cúi đầu xuống nhìn, quả nhiên trên quần và khăn trải giường dính một vết máu trông ghê người. Nick lập tức nhớ tới chuyện trừ tiền lương, sau đó liền ủ rũ.

Thứ kinh nguyệt đen đủi này đã dính lấy nàng suốt cả một buổi sáng, nhưng đây lại không phải là vết thương, không thể băng chẳng thể bó, xử lý thế nào đây? Chi bằng...

Karl lấy quần áo và khăn trải giường sạch sẽ ra: “Tôi ra ngoài đây, cô thay quần áo trước đi”.

Nick liếc nhìn, nhưng không nhận, nhảy xuống giường mở chiếc rương lộn xộn bới loạn lên. Những đồng xu nhỏ, hình dáng không phù hợp; đá cuội, hình như quá cứng; ừ, tượng binh sĩ bằng gỗ này thích hợp hơn cả...

“Nick?”

“Đừng có làm ồn, đổi cái mới rồi cũng sẽ bị bắn thôi, tôi phải tìm thứ gì đó để bịt nó lại trước đã”. Nick ước lượng một thứ đồ chơi bị hỏng vừa được nhặt lên, đoán chừng xem nó có thể nhét vào vừa không.

Thiếu hiểu biết không đáng sợ, điều đáng sợ chính là đã thiếu hiểu biết lại còn làm liều cùng với trí tưởng tượng vô cùng phong phú. Thấy thứ nằng bới ra, sắc mặt Karl xanh lét, vứt toàn bộ về lại trong rương, cuống quýt nói: “Thứ này không được, bác sĩ nói nhất định phải vệ sinh”.

“Xi, anh tin anh ta à, anh ta còn nói con người có khả năng cùng họ với loài khỉ đấy”. Nick khinh thường.

“Cái khác không tin, nhưng liên quan đến vấn đề sức khỏe thì phải tin!” Karl kiên quyết.

Nick đứng dậy, cảm nhận được một dòng máu nóng ầm chảy xuống đùi, hung hăng nói: “VẬY anh nói xem phải làm thế nào đây? Tôi cởi quần đứng mặc cho nó chảy à?”

“Bác sĩ nói, bình thường, bình thường, phụ nữ đều dùng...”. Khuôn mặt tuần tú của Karl xoẹt một cái biến sắc, đỏ ửng như sắp chảy máu đến nơi, quay đầu đi chỗ khác không dám nhìn nằng, chân chừ do dự lấy ra một túi vải, ngay cả nói cũng không ra hồn:

“Đây... tôi cũng chưa nhìn thấy bao giờ... nghĩ sao làm vậy... cô dùng, dùng tạm trước đi...”.

Nick nhận lấy rồi mở ra xem, chỉ thấy mười mấy miếng đệm bằng vải trắng rất dài xếp chồng lên nhau, chọc thủng vào, thấy mềm mại vô cùng.

“Victor...tor...anh ta nói... dùng dây thừng...thì sẽ không bị rơi ra nữa...”. Karl cảm thấy máu trên người đang dồn hết lên não, nghiêng rằng kiên trì nói cho hết cách sử dụng, xấu hổ tới mức sắp ngất xỉu ngay tại chỗ.

Nick nhấc một cái đệm lên cẩn thận xem thử, đường kim mũi chỉ rất vụng, vừa nhìn là biết ngay của người mới, bông còn lòi cả ra ngoài. Vừa khéo trên thuyền có mười mấy bao hàng sợi bông Ai Cập, tuy không phải là thứ gì quý hiếm, nhưng lớp vải trắng bao bên ngoài là thứ vải gai mịn còn rất mới, từng đoạn từng đoạn được xé ra rồi chắp lại với nhau. Thứ trong tay nằng, rõ ràng được sửa lại từ một ống tay áo.

“Karl, anh xé từ bộ quần áo mới của mình ra đúng không?”

Trên biển nước ngọt rất hiếm, dùng để uống cũng phải rất tiết kiệm, càng đừng nói đến chuyện dùng để giặt giũ. Thuyền viên hoặc là ở bẩn, hoặc là mua vài bộ quần áo để thay, đợi khi lên bờ sẽ mang hết đi giặt. Nick nhớ chất liệu vải này, nằng đã mua hai chiếc áo sơ mi cho Tóc Vàng làm “quà chia tay”, chúc mừng hẳn cuối cùng không ăn của nằng uống của nằng nữa, chuyển sang kiếm tiền từ chỗ thuyền trưởng.

Giờ Nick mới chú ý, trên người Karl là chiếc áo sơ mi cũ nhất của hắn, giặt đi giặt lại nhiều lần đến mức phai màu bạc phếch. Hốc mắt đỏ ngầu, không rõ do hắn khóc, hay là vì thức suốt cả đêm để khâu vá.

“Tôi biết là... thiếu tôn trọng... nhưng bác sĩ nói... nhất định phải dùng thứ sạch sẽ... nên không còn cách nào khác... xin lỗi... thiệt thòi cho cô rồi...”.

Karl không thể đứng ở đây thêm được nữa, đỏ bừng mặt quay người mở cửa đi ra ngoài. Thân hình của hắn cao lớn, xấu hổ đến quên cả việc cúi người, đầu liên va luôn vào khung cửa thấp, nhưng không cảm thấy đau, ôm lấy trán đóng cửa lại, rồi vội vàng chạy tới phòng bếp.

Nick đứng ngây người hồi lâu, đến khi cảm thấy máu sắp chảy xuống cả dưới sàn, mới cởi bộ quần áo dính máu ra lau sạch chân, rồi tìm một sợi dây thừng buộc đệm bông rồi cuốn quanh thắt lưng.

Mềm thật.

Bụng đói rồi. Nhưng nằng biết, lát nữa sẽ có người đem đồ ăn tới.

Tốt quá.

Không biết tại sao, đội thuyền tạm ngừng làm ăn ba ngày, theo thông báo chính thức thì gần đây hướng gió không thuận, hải lưu hỗn loạn.

Tuy nhiên cũng có một loại ý kiến vụng trộm đồn đại rằng, đội trưởng Nick bị bệnh, hơn nữa còn là một căn bệnh kỳ lạ. Hôm trước rơi xuống lúc vớt lên vẫn còn vui vẻ hoạt bát, ai ngờ tối hôm đó đến phòng thuyền trưởng một lúc, khi đi ra sắc mặt trắng bệch, ngay cả cơm tối cũng không ăn, co chân lỉnh về phòng mình, ba ngày liền không ra khỏi cửa.

Còn có một thủy thủ trực đêm tuyên bố rằng, nửa đêm từng nhìn thấy phó đội trưởng Karl từ trong phòng của đội trưởng Nick đi ra, lén lút vớt xuống biển thứ gì đó, hình như là một dải băng dính máu.

Không ai dám quả quyết xem tối đó đã xảy ra chuyện gì trong phòng thuyền trưởng, vì chỉ có hai người là thuyền trưởng và đội trưởng Nick “nói chuyện” riêng với nhau mà thôi.

Tin đồn lặng lẽ truyền đi, ánh mắt đám cướp biển nhìn thuyền trưởng càng tăng thêm một tầng sợ hãi không sao nói rõ ra được.

Nick nằm bệt trên giường ba ngày.

Thật ra bụng nàng không đau, cũng không phải là do mệt mỏi kiệt sức. Ra ngoài lặn lội lâu như vậy, cho dù có bị thương nặng cũng phải lết đi tìm đồ ăn, mấy thứ hời hợt này có là gì chứ.

Nick đang đau lòng.

Thứ nàng chảy máu phải là máu, mà là vàng là vàng đấy! Một ngày một đồng, không dả động đến thì chẳng thấy gì, nhưng cứ nhớ tới chuyện đó là Nick quả thật đau lòng nuốt không trôi... không, là phải ăn nhiều thêm một bát nữa.

Hơn nữa không biết tại sao, nàng cũng không muốn ra khỏi cửa lắm.

Karl nói nàng “lớn rồi”, Victor nói nàng là “phụ nữ” rồi, Nick biết giới tính của mình, nhưng trước giờ chưa từng suy nghĩ cẩn thận về những điều mà nó sẽ mang lại. Trong mắt Nick, phụ nữ là loài động vật nhút nhát yếu ớt, có bộ ngực và cặp mông đầy đặn, vòng eo mềm mại, giọng nói yếu kiêu, ngay cả dao cũng chẳng dám cầm, và nàng hoàn toàn không phải loại sinh vật đó.

Thái độ của mọi người đối với phụ nữ cũng rất kỳ lạ, thích bọn họ nhưng đồng thời lại coi thường họ. Một phút cũng không thể thiếu được, nhưng lại nhắc đến họ bằng giọng ghê tởm, tiện nhân, dĩ thỏa, yêu tình...

Bọn họ là mẹ, cũng là người tình, là hiện thân của cả thần thánh và sa đọa.

Con thuyền nào ra biển cũng thích đặt những cái tên nữ tính, như Hải Yêu, Elizabeth, Venus, nhưng đám đàn ông đó lại chẳng bao giờ thích phụ nữ lên thuyền, lại càng căm ghét kinh nguyệt của phụ nữ.

Nick chưa chuẩn bị sẵn sàng, cũng chưa từng nghĩ mình biến thành phụ nữ thì sẽ như thế nào. Victor không muốn để tâm đến nàng, thuyền trưởng có dáng vẻ xa cách, Karl lại càng cho rằng nàng mong manh yếu đuối đến mức tốt nhất là mang đi thờ.

Tất cả mọi người đều cảm thấy sự trưởng thành của nàng sẽ mang lại phiền phức, ngay cả chính Nick cũng cho là như vậy.

“Nini, nếu cháu là con trai thì sẽ tốt hơn nhiều...”.

Nick đột nhiên nhớ đến, lúc còn nhỏ thỉnh thoảng chú Assa cũng nói như vậy. Ông rất thương nàng, bất kể là thức ăn đồ dùng, đều luôn dành cho nàng thứ tốt nhất. Ông cũng thích mỉm cười nhìn nàng mặc những chiếc váy xòe trẻ con, ở trong phòng bắt chước những cô gái đang nhảy múa. Assa yêu chiều nàng như một bảo bối, nhưng chỉ thỉnh thoảng thôi, lúc nghe được những tin tức nào đó từ phương xa, vẻ mặt của ông đều có chút cô đơn.

“Là con trai, thì có thể trở về với bọn họ...”.

Nick kéo chăn lên trùm kín đầu.

Assa dạy nàng biết chữ, dạy nàng lễ nghi, nhưng ông chưa bao giờ nói con gái sẽ có kinh nguyệt, lúc thất thân sẽ rất đau, bụng đói còn khó chịu hơn cả bị gãy chân, cũng chưa từng nói trên thế gian này lại có nhiều người xấu như vậy, xấu đến mức có muốn tưởng tượng cũng không thể tưởng tượng được.

Cuối cùng vào một ngày, trước lúc rời xa, ông chỉ dạy nàng một câu:

“Phải sống tiếp”.

15. Quyển 1 - Chương 15: Cướp Biển Không Biết Bơi

Type: thuyleminh520

Đội trưởng Nick khỏi bệnh, lại dũng mãnh như xưa.

Mối quan hệ đặc biệt của cậu và thuyền trưởng ngấm ngấm lan truyền âm ỉ, đám cướp biển đều cho rằng thuyền trưởng sẽ vì thế mà càng sủng ái cậu nhóc này hơn, ai ngờ Hayreddin lại thay đổi đáng về thân thiết hòa nhã dễ gần lúc trước, cũng không tươi cười đẩy những món chính và rượu ngon trước mặt mình sang trước mặt Nick nữa, thái độ trở nên xa cách thờ ơ.

Vì thế tin đồn từ “bọn họ phát sinh quan hệ” dần dần biến thành “thuyền trưởng muốn phát sinh quan hệ, nhưng đội trưởng Nick thì chết không chịu, kết quả là bị thương, từ đó thất sủng”.

Đội trưởng Nick thân thể yếu ớt mảnh mai, tính cách lại vô cùng đàn ông kiên quyết không theo ra sao, thuyền trưởng nổi giận thế nào, vịn cánh tay cậu ra sau lưng, xé rách sơ mi để xuống chiếc bàn dài trong phòng thuyền trưởng, sống lưng trắng nõn của cậu thiếu niên run rẩy trước cơn cuồng phong bão tố, máu tươi chảy men từ đùi xuống đến mắt cá chân...

Quá trình đồn đại như có tai có mắt, mỗi một tình tiết đều sống động như thật, giống như thể đã tận mắt chứng kiến. Trên thực tế, đội trưởng Nick chưa bao giờ cởi trần, lưng cậu nhóc trắng hay đen nào ai biết. Chẳng qua là cuộc sống trên biển quá khô khan nhằm chán lại không có phụ nữ, chỉ có những đề tài cấm kỵ hấp dẫn hơn cả rượu rum mới khiến cho tinh thần đám cướp biển hưng phấn.

Cứ như vậy, vị thuyền trưởng đã bị gian thương tổng tiền (không thành công), lại còn phải công trên lưng tội danh cường bạo oan uổng. chẳng ra đâu vào đâu.

Thực ra Hayreddin không định tiếp tục giận dỗi nữa. Hắn đã lẫn lộn trong giới cướp biển bao nhiêu năm rồi, sao phải so đo tính toán với một con nhóc chứ? Chẳng qua là đã nghĩ thông một chuyện, kèm cặp trẻ con cũng như nuôi thú cưng, không thể chiều được, hề chiều là sinh hư.

Hayreddin vốn cho rằng Nick ngây ngô sẽ là một thuộc hạ ngoan ngoãn, không nói nhiều trước mặt người khác, không bao giờ chơi trội, trong cả đám thuộc hạ xấu xa từ suy nghĩ cho đến hành động của mình không thể tìm ra một ai như vậy. Cấp dưới thành thực nghe lời lại có năng lực làm việc là những gì ông chủ thích nhất, vì thế Hayreddin rất coi trọng Nick, thậm chí chiều chuộng nằng.

Nhưng vấn đề dần dần xuất hiện, Nick không có cá tính ổn định giống các thuộc hạ khác, rõ ràng là vẫn còn mang tính cách của một đứa trẻ. Đối tốt với nằng, nằng liền được đà làm tới, chiều chuộng nằng, nằng dám cười luôn lên đầu mình lắm. Đặc biệt là cái thái độ với tiền bạc, quả thực là gian xảo vô sỉ tới nỗi khiến người ta tức đến trào máu não.

Hayreddin hiểu rất rõ, đối với cô nhóc này nên sử dụng chiêu cây gậy và củ cà rốt, vừa đấm vừa xoa thì mới khuất phục được.

Thêm nữa, còn một vấn đề cấp bách cần phải giải quyết...

Nick đang thử người ngồi trên một cây cột buồm khá cao, nói dễ nghe là ngồi suy ngẫm về đường đời, nói khó nghe là ngồi ngơ ngẩn. Khuôn mặt Karl đỏ bừng nhìn theo lòng bàn chân nhỏ nhắn xinh xắn một trước một sau đứng đưa đá lên đá xuống, rất muốn bắt nằng mang giày tất vào cẩn thận, nhưng sợ hãi nhãi nhều quá lại bị ghét. Đang trong lúc rối rắm, Hayreddin đi tới, ngẩng đầu hết lên với cô nhóc đang ngẩn ngơ kia:

“Xuống đây!”

Nick tung người nhảy từ trên cột buồm xuống trước mặt Hayreddin, ngoan ngoãn giơ tay lên chạm trán chào: “Thuyền trưởng”.

“Đưa lưỡi hái cho tôi”. Hayreddin chìa tay ra, Nick liền rút lưỡi hái từ phía sau lưng giao nộp cho cấp trên.

“Dao găm”. Một con, hai con.

Nick rất nghe lời, vì biết rằng dao găm đây ông chủ không thích mình, không cẩn thận không chừng cái chức vị lương cao này sẽ biến thành bọt nước mất.

Hayreddin đặt số vũ khí lên một chiếc thùng gỗ bên cạnh, tóm cánh tay Nick kéo đến mép thuyền, nhấc tay lên dứt khoát ném một cú, thẳng thùng xuống biển.

Karl sợ đến tái mặt, xông tới định nhảy xuống.

“Đứng bên cạnh nhìn thôi”. Hayreddin thản nhiên nói, “Cứu một lần, nhưng cậu có thể đi theo cô ấy cả đời này một phút không rời không? Làm cướp biển lại không biết bơi, không phải sẽ khiến người ta cười rưng rưng sao?” Vừa nói, vừa từ từ cởi quần áo.

Trên người Nick không mang thứ gì nặng, liều mạng đạp chân, gắng gượng ngóc được đầu lên khỏi mặt biển một chút, rồi lại chìm xuống uống nước tiếp. Hayreddin cởi áo sơ mi và giày, mình trần nhảy từ trên thuyền xuống, bơi đến phía sau lưng Nick kéo nòng lên. Nick nổi lên khỏi mặt nước ra sức hít thở, Hayreddin lại thả tay ra để nòng chìm xuống. Làm đi làm lại mấy lần liền, Nick nổi đầy một ngụm nước biển, tranh thủ lúc nổi lên cuống quýt xin tha: “Tuyền trưởng! Khụ khụ... tôi biết lỗi rồi... khụ...”.

“Ừ, biết lỗi rồi thì phải sửa, ấy mới là trẻ ngoan”. Hayreddin tóm lấy gáy của nòng, cuối cùng cũng nở nụ cười mà suốt mấy ngày rồi không thấy, “Học cho tốt, biết bơi rồi sẽ trả lại áo giáp vàng cho cô”. Xong lại thả tay ra để nòng chìm xuống.

Hắn cũng không thèm giảng lý thuyết cơ bản, những đứa trẻ lớn lên trên bờ biển đều chưa từng học khóa bơi lội nào cả, dựa vào cảm giác của bản thân mà tự học là cách nhanh nhất và tốt nhất. Hơn nữa, vào giây phút liên quan đến vấn đề sống còn, con người càng bộc lộ những tiềm lực trước giờ chưa thể hiện.

Hayreddin ung dung nhàn nhã bơi đứng tại chỗ dưới nước, Nick cảm thấy mình sắp chết đến nơi rồi, trong mũi trong mắt đều là nước, ra sức giãy dụa trôi lên khỏi mặt nước, không cầm cự nổi hai, ba giây lại chìm xuống. Karl tóm chặt mép thuyền nhìn xuống, xót xa nhưng không thể giúp gì, cuống quýt đến sắp phát điên, nhưng ở trên thuyền, hắn không có tư cách để phản bác lại thuyền trưởng, trong lòng cũng hiểu rằng Nick bơi được thì càng an toàn cho nòng hơn.

Thể lực của Nick ở mức bình thường, giãy giụa trong làn nước lạnh một hồi chân liền bị chuột rút, Hayreddin thấy động tác nòng xiêu xiêu vẹo vẹo, liền bơi tới ôm nòng vào lòng rồi xoa bóp giãn cơ cho. Nick bám lấy không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác nữa, sống chết ôm chặt cổ Hayreddin không chịu buông tay.

“Khụ khụ! Tôi không được rồi ... thật sự không được rồi ... hu hu... thuyền trưởng thuyền trưởng...”.

Con người khi đối mặt với cái chết, những thứ như lòng tự trọng hay thể diện đều có thể không cần tới nữa.

Nick không sợ chết, nhưng không chịu được sự giầy vò chết đi sống lại như vậy, cổ họng khan rồi, hốc mắt cũng đỏ ửng lên rồi, dựa vào hõm cổ Hayreddin khóc lóc cầu xin, giọng nói như một con mèo con bị ngược đãi. Hayreddin vỗ vỗ lên lưng nòng tỏ ý động viên, trong lòng nhủ thầm con bé này gầy đến khiếp, hai mảnh xương bả vai gồ lên đâm cả vào lòng bàn tay.

“Lần sau không dám nữa, giờ lên thuyền được không?” Nick ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lay láy tràn đầy vẻ đáng thương.

Hai người đối mặt, Hayreddin nhìn nòng một lúc rồi cười mắng: “Còn lừa người nữa, lần trước tôi bỏ qua cho cô, cô giả vờ đến nghiệm rồi à?” Sau đó kéo nòng ra.

Nick lập tức thu lại nước mắt, quần lấy thuyền trưởng như một con bạch tuộc sống chết không chịu thả tay ra, lòng thầm ngạc nhiên chiêu này sao lại đột nhiên không còn tác dụng nữa. Phần thân trên cường tráng của Hayreddin để trần, hai người chỉ cách nhau một lớp áo sơ mi ướt đầm, da thịt dính sát vào da thịt truyền đi nhiệt độ của cơ thể. Tay chân quần chặt lấy nhau vừa túm vừa kéo, âm thầm sinh ra một thoáng mờ ám.

Đương nhiên Nick nhỏ bé ngờ nghệch chẳng cảm nhận được điều gì, nước biển lạnh như băng, nhiệt độ trên cơ thể thuyền trưởng chính là đại diện cho con đường sống. Hayreddin vất vả lắm mới kéo được nàng xuống, dùng sức đẩy ra xa, Nick lại không nơi bám víu. Uống thêm mấy ngụm nước nữa, cơ thể Nick gắng gượng trôi lên khỏi mặt biển, đổi hướng cầu cứu người trên thuyền: “Karl! Karl!”

Cô chủ đã gọi tha thiết như thế, nhiệt huyết của chó săn Tóc Vàng lập tức sôi trào, đá văng giày chuẩn bị nhảy xuống ứng cứu. Hayreddin nổi cáu, dám ở trước mặt hắn gọi người khác, đúng là thêm ăn đòn, lập tức gầm lên với Karl: “Dám nhảy xuống chờ chết đi!”

Sư Tử Đỏ nổi tiếng là người nói được là làm được, nếu thật sự làm trái mệnh lệnh của hắn, tuyệt đối không có cửa cầu xin con đường sống. Karl cứng người đứng nguyên tại chỗ, hai tay nắm chặt đến nỗi các khớp ngón tay trắng bệch, hắn biết nếu mất công việc này, Nick sẽ không bao giờ đi cùng mình nữa.

Hoàn toàn không còn cách nào khác, Nick chìm nổi chìm nổi, tay chân vung lên loạn xạ ra sức quẫy đạp.

Ánh mặt trời dần dần ngả về phía Tây, Hayreddin cực kỳ kiên nhẫn, kéo lên ném xuống hết lần này đến lần khác, đợi đến khi thể lực của Nick tiêu hao khá khá rồi, liền ôm vào lòng một úc để nàng nghỉ ngơi, sau đó lại tiếp tục huấn luyện kiểu Sparta. Chịu đựng giày vò gần hai giờ đồng hồ, Nick vẫn không có tiến triển nào đáng kể, nhiều nhất cũng chỉ có thể gắng gượng nổi trên mặt nước được một hai phút.

Ngước lên ngắm nhìn bầu trời từ dưới mặt biển, đó là một màu xanh thăm thẳm trong veo đến khó tin, bầy cá như những chú chim bay lượn lướt ngang qua bầu trời, thế giới yên tĩnh khiến trái tim con người dần đập chậm lại. Tứ chi lạnh toát, các ngón chân đều trở lên tê dại. Nick ngừng giãy giụa, để mặc cho nước tràn vào mũi vào miệng mình.

Hayreddin đợi một lúc, thấy nàng mãi không nổi lên, lập tức lật người lặn xuống nước. Chỉ thấy đôi mắt đen láy ngầy ngẩn nhìn lên trên, tay chân duỗi thẳng, ánh mắt lặng lẽ không chút cảm xúc nhìn xuống dưới đáy biển. Trái tim Hayreddin rung lên cảnh báo, mạnh mẽ bơi tới tóm chặt lấy nàng. Nick cũng không còn ra sức bám chặt lấy hắn như lúc trước nữa, mà mềm rũ như thể đã mất đi tri giác, để mặc cho hắn kéo mình lên khỏi mặt biển.

Hayreddin lo sợ, vừa nổi lên khỏi mặt nước liền ôm nàng vào lòng, sờ vào mạch máu ở cổ. Nick dựa đầu vào bả vai hắn, từ từ tìm một vị trí thích hợp...

Mạch đập rất bình thường, Hayreddin đang cảm thấy ngạc nhiên sao nàng lại đột nhiên trở nên bất động, thì bả vai chợt đau nhói, Nick giống như con thú nhỏ đang đói khát, phập một tiếng hung hăng cắn lên cơ thịt trên bả vai hắn.

“Nhóc con khốn khiếp! Nhả ra!” Hayreddin tách khỏi khớp hàm của nàng ra, vết răng cực sâu đã in lên đầu vai hắn, rơm rớm máu. Nick liếm liếm môi, vô cùng hài lòng.

Bị thương khi đang bơi ở dưới biển là chuyện cực kỳ xuẩn ngốc, có lúc chỉ một giọt máu thôi sẽ lôi kéo cả một đàn cá mập háu đói tìm tới. Hayreddin tức giận đến hai mắt bốc hỏa, nhưng bị chó cắn thì không thể quay lại cản trở được, đành phải kéo nàng lên thuyền.

Karl đã chuẩn bị chặn từ trước, lao bổ tới cuốn chặt lấy Nick ôm vào lòng, tư thế như thể liều mạng cũng không để kẻ khác động vào nàng. Hayreddin vốn dĩ muốn đá cho Nick một cú, nhưng xem ra như vậy cũng không có gì hay ho, đành dặn dò lão đầu bếp đang hóng chuyện: “Theuriau, đi nấu một bát canh nóng, cho nhiều hạt tiêu vào”. Nói xong liền vợ chiếc áo sơ mi về phòng xử lý vết thương. Hạt tiêu là loại gia vị đắt tiền được vận chuyển từ phía Đông của Ấn Độ, đôi khi còn được sử dụng như một loại thuốc quý. Nếu không phải là mệnh lệnh của thuyền trưởng, lão đầu bếp cũng không dám tùy ý sử dụng.

Nick báo thù thành công, nhưng lại mệt đến là người, tay chân đều mất sạch cảm giác. Karl dìu nàng đến mép thuyền nôn ra một đồng nước, rồi lại trở về phòng đun nước nóng lau tay ủ chân, nốc một bát súp nóng đậm đặc hạt tiêu, Nick bị nghẹn ho hù khụ liên tục mới có cảm giác hồn vía quay về.

“Động vật hoang dã? Ồ...”. Khóe miệng Hayreddin nhếch lên tạo thành một đường cong thâm hiểm, giọng nói tràn đầy ham muốn chinh phục, “Sớm muộn gì tôi cũng sẽ thuần hóa con nhãi đó thành vật nuôi trong nhà”.

Sự thực chứng minh, thiên tài cũng đều là những người có khiếm khuyết, võ nghệ cao cường trời cho không có nghĩa là khả năng bơi lội trời cho cũng cao cường như thế. Hayreddin đã làm thì làm cho chót tóm lấy Nick ngâm nước biển thêm vài ngày nữa, nàng vẫn chỉ có thể phun bong bóng ùng ục ùng ục rồi chìm xuống. Đến mức sau này, Nick cứ nhìn thấy thuyền trưởng là tái mặt, sau đó vắt chân lên cổ chạy trốn, Hayreddin không thể không thừa nhận, trên thế giới này có một kiểu người cả đời cũng không thể học bơi được.

Qua một tháng, thuyền Hải Yêu trở lại cảng Algiers.

Vừa cập bờ, Nick cùng đám cướp biển háo sắc điên cuồng chạy thẳng tới quán rượu Medusa, không phụ bản chất đàn ông đích thực, trước mặt bao nhiêu nguoiif kéo Siera quay về nhà “ngủ một giấc thật say”.

Mặc định sau khi lên bờ được ba ngày là khoảng thời gian tự do cá nhân, trừ phi có việc gì khẩn cấp, còn không thuyền trưởng không bao giờ ra lệnh triệu tập. Nhưng thời gian nghỉ của Nick chỉ kéo dài nửa ngày, đến ngày thứ hai vừa mới tỉnh giấc, đã có thuộc hạ tới thông báo nàng phải tới lâu đài. Mệnh lệnh của thuyền trưởng không thể làm trái, Nick đành không cảm tâm tình nguyện đi lên núi.

Hayreddin nghe thấy tiếng động bên ngoài phòng khách, nhưng đợi rất lâu cũng không thấy người đâu, bèn cao giọng gọi: “Lễ mễ cái gì nữa, vào đây”.

Nick vén lớp rèm lụa mỏng lên, chậm chậm lê gót đi tới, nhưng không chịu đến gần chiếc giường mềm của Hayreddin. Nàng nhớ tới cái hồ trong phòng tắm rất sâu, chỉ sợ thuyền trưởng không có ý tốt, muốn tóm nàng quăng vào đấy tiếp tục học uống nước.

Các loài động vật nhỏ rất cảnh giác, Hayreddin quyết định thả thính, thò tay mở chiếc hộp bạc tinh xảo trước mặt ra đẩy tới: “Bánh Pastilla, tôi vừa mới kiếm được của một tay đầu bếp mới tới từ chỗ Sultan”.

Ở Bắc Phi có một câu ngạn ngữ cổ rằng: Con người trên thế giới có thể chia làm hai loại, loại thứ nhất là những người đã từng được ăn món bánh Pastilla, loại còn lại là những kẻ đáng thương chưa được ăn món bánh Pastilla bao giờ. Bên trong chiếc hộp bạc đựng đầy những miếng bánh có nhân màu vàng óng ả nóng hôi hổi, lớp đường cát mịn màng phủ bên ngoài làm nổi bật hoa văn xinh xắn, thậm chí có thể nhìn thấy phần nhân đầy chặt với đủ màu sắc sặc sỡ bên dưới lớp vỏ bánh nửa trong suốt.

Ánh mắt Nick lập tức nhìn thẳng.

“Ăn đi, ăn xong rồi sẽ nói phải làm gì”.

Dựa vào sự hiểu biết của Hayreddin, con nhóc này trước giờ luôn ôm cái bụng rỗng đi lên núi, sau đó ăn xong còn mang về thắng lợi bội thu. Quả nhiên Nick đói rồi, cuối cùng nộp vũ khí đầu hàng trước miếng mồi hấp dẫn, vội vàng nhét một miếng bánh vào miệng ăn đến mức phồng mang trợn má.

Nhìn vẻ vừa lòng thỏa ý không chút nghi ngờ khi ăn của nàng, Hayreddin không nhị được mở miệng trêu: “Đầu bếp của Sultan còn có sở trường điều chế thuốc mê, chuyên khiến cho những cô gái không chịu nghe lời phải phục tùng”.

“Khụ khụ!!! Á hử...”. Nick quả nhiên bị ghen. Trùng mắt nhìn đầy phần nộ lườm tên đầu sỏ gây tội một cái, đối phương đang lười biesng ngả người dựa vào chiếc giường mềm, nở nụ cười vừa đắc ý vừa thâm hiểm.

Ăn xong miếng bánh lau tay sạch sẽ, lại uống thêm một cốc nước ép táo chua pha mật ong, Nick cũng không cảm thấy có gì khác thường. Nàng nghĩ thầm, nhan sắc cô hầu gái ở đây còn đẹp hơn Sierra, vóc dáng trẻ con của một đứa dậy thì muộn như ỉnh, đương nhiên sẽ không bao giờ khiến thuyền trưởng có hứng thú đánh thuốc mê.

Hayreddin nói: “Ăn uống no nê chưa?”

Nick gật đầu.

Hayreddin ngồi thẳng lên một chút, ra lệnh: “Vậy bắt đầu vào việc chính thôi. Ngồi gần vào đây, bỏ khăn trùm đầu xuống, xoa tóc ra”.

“Hử?” Nick thấy khó hiểu.

“Bỏ khăn trùm đầu xuống”. Hayreddin lặp lại lần nữa, “Có phải bảo cô cởi sạch ra đâu”.

“Ồ...”. Nick ngoan ngoãn cởi khăn trùm đầu xuống, tháo sợi dây buộc tóc ra. Công việc tiền lương cao bên ngoài thì phô trương, nhưng trên thực tế thì có rất nhiều điều vất vả không thể nói với người khác. Trường hợp của nàng chính là ông chủ tính tình thất thường, thường xuyên làm những chuyện không ai hiểu nổi, nhưng trong khế ước đã viết rất rõ ràng rằng nhất định phải tuân theo mọi mệnh lệnh của hắn.

Mắt Hayreddin nhìn không chớp, đánh giá Nick, vốn tưởng rằng nàng xõa mái tóc dài ra sẽ giống con gái hơn, nhưng mái tóc màu hạt dẻ của nàng vừa nhìn thấy là biết ngay đang ở trong tình trạng thiếu dinh dưỡng dài hạn, nên rồi bù không bóng mượt.

“Lau sạch mặt đi”. Hayreddin tiếp tục ra lệnh.

Nick kéo ống tay áo lên lau mặt, chùi sạch vết dầu mỡ còn sót lại do vừa nãy ăn bánh bên khốe miệng đi, nhưng vẫn còn một vệt bẩn trên mũi, cả khuôn mặt xám xịt khonog nhìn ra được màu da thật. Trên người mặc chiếc áo sơ mi rẻ tiền cùng chiếc khăn cuốn bằng vải bố rộng thùng thình, tuy đã được giặt giữ sạch sẽ, nhưng với loại chất liệu đó, cởi ra là có thể lập tức mang ra làm giẻ lau nhà.

Phần lớn cướp biển đều tuềnh toàng hơn cả nàng, nhìn quen rồi thì không thấy lạ, nhưng giờ có bối cảnh lâu đài hoa lệ để so sánh, lại quan sát bằng ánh mắt soi mói, nên đã lộ ra vẻ quá đỗi nghèo túng.

Hayreddin cau mày: “Trước giờ cô đi tắm mà không rửa mặt à? Trong tay cầm thêm cái chậu thúng nữa, thì chẳng khác gì đám ăn mày dưới chân tường. Cầm ba mươi đồng vàng tiền lương mà sao ngay cả một bộ quần áo tử tế cũng không có?”

“Mặc thế này thoải mái...”. Nick mắt tự nhiên sờ sờ mũi, kết ủa xoa xoa lại khiến vết bẩn loang càng rộng hơn.

Hayreddin nghĩ thầm, nàng vẫn thường lĩnh vào phòng tắm của mình tắm rửa, cũng không phải là bẩm sinh đã lười thôi lếch thếch, nhưng từ lớp da bên ngoài này, chẳng nhìn ra được sự sạch sẽ của nàng. Karl vẫn luôn đuổi theo thu dọn, chỉ chớp mắt đã không biết nàng lại cọ mũi vào đâu mà dính bẩn.

“Được rồi, hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn”. Hayreddin cau mày thở dài, con nhóc này theo hắn lâu như vậy, mà thường xuyên bị những người chưa gặp bao giờ coi là người hầu. Chỉ một câu thôi, dẫn theo ra ngoài thật xấu mặt.

“Á! Thuyền trưởng, tôi đâu có làm sai chuyện gì, đừng trừ tiền lương nữa!” Nick cuống đến mức bốc hỏa, nàng không biết gần đây nàng gặp vận đen gì, toàn chọc giận thuyền trưởng, cuối cùng đều là kết cục bị mất tiền.

Hayreddin không để ý đến nàng, vỗ tay gọi người: “Fatima, Lilith”.

Phía sau lớp rèm mỏng màu trắng xuất hiện hai cô gái tuyệt sắc thân hình uyển chuyển duyên dáng, mái tóc xoăn dài đến thắt lưng đen mượt óng ả, làn da rám nắng hoàn mỹ tuyệt đối. Những người đẹp Ba Tư thường có đôi mắt sâu thẳm như ảo mộng, lớp voan mỏng che mặt càng tôn vẻ thần bí rung động lòng người.

Nick mãi nhìn đến ngây người, Hayreddin liền dặn dò: “Xử lý gọn gang mớ tóc dài rồi bù của cô ta đi, tắm rửa sạch sẽ từ trên xuống dưới, thay một bộ quần áo tử tế rồi dẫn tới đây”.

Hai cô gái cười vâng lệnh, mỗi người một bên kẹp lấy cánh tay Nick, vừa kéo vừa đẩy lôi nàng ra ngoài. Nick hơi giãy giụa, liền cảm nhận mình vừa chạm vào một khối đầy đặn mềm mại, toàn thân lập tức tê dại, liền bị kéo ra hành lang trong tâm trạng vui sướng lâng lâng như bước lên mây, sau đó được đưa tới phòng tắm lớn để trở lại làm người.

Đầu rồng bằng vàng rồng phun ra dòng nước nóng bốc hơi nghi ngút, hình cá voi ghép từ đá khảm trên sàn nhà ẩn ẩn hiện hiện trong hơi nước. Hai cô gái xinh đẹp không chút ngưng ngừng, xắn tay áo lên cởi quần áo của Nick. Nick liền rụt người lại, cuống quýt nói: “Không tiện đâu, tự tôi tắm là được rồi”.

Cô gái tên Fatima tháo mạng che mặt xuống, cười dịu dàng: “Không sao đâu, chúng tôi biết cả rồi”.

Lilith trẻ trung hoạt bát hơn một chút tiếp lời: “Cô tự tắm, nếu ngài ấy không vừa ý, chúng tôi sẽ phải chịu tội mất. đội trưởng Nick, cô rủ lòng thương giúp đi ạ”. Nói xong liền chớp chớp mắt, hàng mi dày rậm cong vút tựa như những cách bướm đang dập dờn bay lượn.

Trong khi đội trưởng Nick đang bị những cánh bướm mê hoặc, thì loáng cái đã bị hai cô gái lột sạch, ấn xuống làn nước hưởng thụ màn phục vụ xa hoa mà trước giờ chưa từng nghe đến. Chỉ đáng tiếc ân tình mỹ nhân chính là thứ khó nhận nhất, nhìn thấy thứ hai cô gái đó dùng, Nick lập tức sợ hết hồn.

“Cái đó, cái đó là nước trái cây hả?”

“Đúng vậy, cam chua làm mềm da đấy”. Lillith vui vẻ đổ đầy nước trái cây tươi vào chậu tắm bằng đồng.

“Đừng cử động, phải làm ướt tóc trước đã”. Fatima nhẹ nhàng ấn đầu Nick xuống, một tay nhấc chiếc bình bạc lên, rót một chất lỏng màu trắng ngà xuống mái tóc của nàng.

“Á! Là sữa! Lãng phí thực phẩm sẽ bị sét đánh đấy, sao có thể...”. Nick còn chưa nói xong, Lillith đã chạy tới kéo mấy lọn tóc của nàng, cau mày lắc đầu: “Cháy khiếp quá, bị khô xơ chẻ ngọn hết rồi, thêm mấy lòng trắng trứng vào nữa nhé?”

Fatima lập tức tỏ vẻ đồng tình, lại đổ thêm một hũ mật ong, không nói không rằng ngâm tóc Nick vào trong chậu. Tiếp theo là hơn nửa lít dầu ô liu giá ba đồng bạc, khiến tóc trở lên mềm mại bóng mượt hơn; nửa ounce nhựa cây mộc được giá hai đồng vàng, có tác dụng mờ sẹo tan các vết bầm tím; nửa ounce cao thơm hạnh nhân giá sáu đồng vàng, giúp làn da trở nên mềm mại mịn màng hơn...

Đến khi được phép mặc quần áo thì ruột gan Nick xót đến phát run. Chất vải lụa mát rười rượi trơn tuột không dính vào cơ thể, mặc mà như không mặc, nàng khó chịu tới mức đi trên đường cũng thấy mất tự nhiên. Lúc quay lại phòng khách thì mặt trời cũng sắp xuống núi, Nick bước vào phòng không nhận được hỏi: “Thuyền trưởng, ngài nuôi hậu cung nhiều như vậy, rốt cuộc tốn bao nhiêu tiền?”

“Trừ hết tôi tớ ra chỉ có hai người này, cũng không nhiều lắm”. Hayreddin cười đáp. “Đương nhiên là tốn nhiều hơn chút đỉnh so với bao nuôi cậu”.

Nick thầm nhẩm tính sơ sơ, chỉ riêng khoản chăm sóc da thôi đã khiến sắc mặt nàng tái nhợt: “Đây không phải là tiêu tiền như nước, mà là thác nước, thác nước!” Hayreddin nhún vai xòe tay, làm ra vẻ bất lực: “Hết cách, có một số món quà từ chối sẽ khiến người ta mất mặt”.

“Tặng thứ gì rẻ rẻ thôi không được à, chẳng phải đều giống nhau chỉ dùng để rửa mặt gội đầu thôi sao...”. Nick nhỏ giọng lầm bầm.

“Cô hiểu sai rồi, món quà ở đây là để chỉ những cô gái người khác mang đến tặng tôi”. Hayreddin phát tay tỏ ý vấn đề này sẽ kết thúc ở đây, hất hất cằm về phía Nick, “Tắm rửa sạch sẽ chưa? Đứng ra chỗ sáng, để tôi ngắm lại xem nào”.

Nick đi tới trước cửa sổ sát đất, để ánh hoàng hôn rơi trên người mình.

Khuôn mặt hình trái xoan đoan trang thanh tú, làn da trắng nõn, cần cổ thanh mảnh.

Thành thật mà nói đáng về tuy không tồi, nhưng cũng không xinh đẹp đến mức khiến người ta choáng váng.

Hayreddin bình tĩnh nhìn thật kỹ, dung mạo này chỉ có một đặc điểm khiến người khác khó quên – chính là vẻ tao nhã trời sinh.

Từ lông mày xuống tới cằm, từng đường cong đều hài hòa vừa phải, ngũ quan tuy không quá sắc nét, nhưng lại đủ tinh tế. Loại tinh tế này không phải kiểu khoe ra một cách phô trương, mà là sự điềm đạm kiêu ngạo toát ra từ trong cốt tủy, là kết quả của sự giao phối giữa nhiều đời có mối quan hệ huyết thống với nhau. Giống như những món đồ sứ quý giá, có được vốn đã khó khăn, nhưng hề chạm vào là vỡ. Tao nhã mà lại mong manh.

“Biết nói tiếng Pháp chứ?” Hayreddin hỏi.

“Biết một chút”.

“Khiêu vũ thì sao?”

“Đã từng nhìn thấy người ta nhảy rồi”.

Hayreddin gật gù đầu, đưa ra mệnh lệnh cuối cùng: “Bắt đầu từ bây giờ, cô không được phép rời khỏi tòa lâu đài này một bước. Mỗi câu nói đều phải sử dụng tiếng Pháp, Victor sẽ dạy cô lễ nghi và khiêu vũ.

Ngày mai thợ may sẽ tới, váy sẽ trở thành trang phục duy nhất của cô”.

16. Quyển 1 - Chương 16: Vũ Hội Và Huấn Luyện

Type: thienyet98

“Một hai ba bốn, xoay, hai hai ba bốn, xoay, chú ý tư thế phần eo, nhất định phải uốn chuyển tao nhã. Đừng có cúi đầu nhìn chân, nhìn vào mặt tôi này, ánh mắt phải dịu dàng, dịu dàng hiểu không? Giống như một miếng bơ hạnh nhân sắp tan chảy ấy, có vẻ sáng bóng, mượt mà, mềm mịn của tơ lụa...”.

Victor cố gắng hết sức có thể để giải thích những lý thuyết cơ bản của khiêu vũ, kết quả thu được là ánh mắt hung dữ như lang sói của con nhãi đang ở trong lòng.

Nick dõi đến mức hai mắt bắn ra tia sáng xanh lè, hậm hực nói: “Anh cứ lấy thức ăn ra làm ví dụ nữa đi, tôi giảm đứt đầu ngón chân của anh giờ”.

Victor cẩn thận thu chân về một chút, “Cô có hủy chân tôi cũng vô ích thôi, thuyền trưởng đã nói rồi, trưa hôm nay cô không học xong phần này thì không được ăn cơm”.

Nick đẩy anh chàng bác sĩ ra, xông đến bàn làm việc của anh ta lục lọi lung tung, lần mò từ chiếc rương gỗ nhỏ đựng dụng cụ phẫu thuật đến cả bên trong mô hình đầu lâu cũng không phát hiện được chút điểm tâm cất riêng nào.

“Đừng tìm nữa, bị tịch thu hết rồi, thậm chí vụn bánh quy cũng chẳng còn”. Victor nhìn nàng bằng ánh mắt đồng tình, “Phần kháng lại thuyền trưởng cũng vô dụng, cô hãy ngoan ngoãn nghe lời đi”.

Nick ôm bụng đói thất vọng ngồi sụp xuống, tà váy quét chấm đất, “Kết thành đồng minh thì kết thành đồng minh, sao cứ nhất định bắt tôi đến Pháp làm gì!” Rồi lại nhìn chằm chằm đầy giận dữ về phía Victor, “Anh nói tiếng Pháp giỏi thế lại biết khiêu vũ, sao không dẫn anh theo?”

Victor sửa lại áo sơ mi của mình, động tác đầy vẻ ảm đạm mà tiêu sái, “Hiển nhiên, tôi là người chân thật đáng tin, tài mạo song toàn, là một mỹ nam hiếm có trên đời. Nhưng trong thư mời của vua Francois I của nước Pháp lại viết rằng: “Ngài Hayreddin cùng bạn”, nếu là đi chơi riêng thì chẳng có vấn đề gì, nhưng trong một buổi yến tiệc chính thức của cung đình, dẫn theo một người đàn ông sẽ khiến người ta được một phen kinh hãi”.

“Chep...” . Thở dài một tiếng, Nick hoàn toàn bó tay rồi.

Đều là những nước lớn theo Thiên chúa giáo ở châu Âu, lãnh thổ Tây Ban Nha tiếp giáp với nước Pháp, một loạt những cuộc xung đột lợi ích diễn ra vô cùng kịch liệt. Hoàng đế Charles V trẻ tuổi của Tây Ban Nha là kết quả cuối cùng từ mối liên hôn hoàng thất của gia tộc Habsburg (*), lên ngôi vào năm hai mươi tuổi, là người thừa kế của các triều đại cai trị Castilla, Aragon, Navarra, Sicilia, Sardegna từ tổ tiên, cùng quyền thống trị toàn bộ vùng Bắc Mỹ, vàng bạc châu báu của Tân thế giới ùn ùn đổ về Tây Ban Nha không dứt, tham vọng mãnh liệt của Charles V đang trên đà thống nhất Địa Trung Hải.

(*) Họ Habsburg là tên của một hoàng tộc ở châu Âu, được xem là một trong những hoàng tộc có thế lực nhất trong lịch sử châu Âu vào thời kì Cận đại. Dòng dõi Habsburg đã cai trị Áo, Bohemia và Hungary trong nhiều thế kỷ. Trong giai đoạn 1438 - 1806, gần như toàn bộ các hoàng đế La Mã thần thánh dân tộc Đức đều thuộc về dòng họ Habsburg. Rất nhiều thành viên của gia tộc này đã lần lượt cai trị Bohemia, Anh, Đức, Hungary, Croatia, Ireland, Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha, và cả các quốc gia nhỏ độc lập tại Hà Lan và Ý.

Cuộc chiến tranh giành xâu xé Ý giữa Pháp và Tây Ban Nha đã kéo dài suốt hai mươi năm, trước giờ vẫn luôn duy trì được thế cân bằng, nhưng từ năm ngoái sau khi Charles V lên ngôi, gió liền đổi chiều về phía Tây Ban Nha. Kẻ địch của kẻ địch chính là bạn, Đế quốc Pháp đang ở vào thế hạ phong nên không thể không hạ mình, dự định sẽ kết đồng minh cùng cộng đồng cướp biển Bắc Phi chống lại Tây Ban Nha.

“Dù sao thuyền trưởng đã nghĩ tới việc lợi dụng mâu thuẫn đôi bên từ lâu rồi, nên trước giờ chúng ta không động vào thuyền của nước Pháp”.

“Vây cũng phải, ngài ấy là một người nhìn xa trông rộng hiếm thấy”. Victor ngừng lại một lát, anh ta biết Hayreddin xuất thân thấp hèn, nhưng là người tinh nhanh nhiều mánh khéo trong việc thao túng thời cục, không một chính khách quý tộc nào có thể bì được với hắn. Cơ hội là do mình giành lấy, Hayreddin đã nhiều lần ngầm đưa ra ám hiệu giao hảo, nên quốc vương Pháp mới hạ quyết tâm.

Victor lạnh lùng nhìn kỹ Nick đang ngồi xổm trên sàn nhà, so với những tiểu thư quý tộc xinh đẹp của giới thượng lưu, đương nhiên nàng chỉ là một con nhóc khốn kiếp ăn nói thô lỗ, cử chỉ bừa bãi, nhưng loại khí chất bẩm sinh này, có thể chính là lý do thuyền trưởng chọn con nhóc đi theo.

“Anh nhìn tôi chằm chằm như thế làm gì? Mặc váy trông buồn cười thế ư?” Nick ngẩng đầu lên hỏi.

“Không có gì, cô không cảm thấy hai chúng ta có chút giống nhau à”.

“Chẳng giống tí nào, mắt tôi đen, còn mắt anh nhạt màu như viên bi ấy”.

“Không phải nói đến ngoại hình”. Victor kéo nàng dậy, đứng song song trước tấm gương lớn dùng để sửa tư thế khiêu vũ, “Nhìn đi, da trắng hơn hẳn người thường, hơn nữa còn khó bắt nắng, thân hình gầy mỏng, khung xương nhỏ nhắn thanh mảnh, trông hơi ốm yếu”. Victor kéo ống tay áo lên, để lộ ra phần cổ tay trắng mịn hơn hẳn những người đàn ông khác, thậm chí có thể nhìn thấy rõ từng mạch máu màu xanh dưới làn da nửa trong suốt ấy. Nick cúi đầu nhìn cánh tay của mình, quả nhiên cũng giống như vậy.

“Thế này là sao?”

“Là một loại đặc trưng về ngoại hình, trước đây tôi thường thấy khi còn ở Florence”. Victor dừng lại một thoáng, “Theo như những gì tôi biết, đa phần là do kết hôn cận huyết. Ví dụ như mẹ tôi và cha tôi là anh em họ, bà nội và ông nội là cháu gái và cậu, tra ngược lên trên nữa, cơ bản đều có quan hệ họ hàng”.

“Thế thì rất kì lạ à?” Nick nói điềm nhiên như không, “Cũng chẳng phải chuyện gì hiếm, tôi nghe nói các pharaoh Ai Cập đều là anh em lấy nhau, hơn thế ngựa đua và chó săn đều phải giao phối cùng huyết thống, những con con sinh ra mới thuần chủng nhất”.

“Cô có biết phải sàng lọc từ bao nhiêu ngựa đua và chó đua mới chọn được một con không? Kết hợp cùng huyết thống, đời sau có thể có khả năng vượt trội, nhưng tỉ lệ dị tật và bệnh tật cũng cao hơn hẳn. Hãy nhìn Charles V của Tây Ban Nha đi, gia tộc Habsburg ưa thích dùng những mối quan hệ liên hôn để mở rộng lãnh thổ, mẹ ông ta - nữ hoàng Juana là một người điên, cha thì qua đời sớm, bản thân ông ta cũng có thể coi là may mắn, thần trí bình thường, chỉ có chiếc cằm bị nhô ra nên không ngậm miệng vào được. Còn gia đình của chúng tôi, cậu họ tôi từng có hai người con trai sinh đôi, một là người khổng lồ, một là chú lùn”.

“Ồ, hai anh em mà cùng ra khỏi cửa, nhất định là rất chói mắt”.

“Ha ha, hai người bọn họ đã không có cơ hội đi ra khỏi cửa cùng nhau nữa rồi...”. Nụ cười của Victor giống như người tâm thần, “Chưa đầy năm tuổi đã chết đuối rồi bị lén lút mang đi chôn, không thể vạch áo cho người xem lưng được. Tôi đã đi đến nghĩa trang đào thi thể lên cắt xẻ ra xem thử, tất cả xương đều bị biến dạng”. Anh ta gỡ kính ra lau, đôi con ngươi nhạt màu sáng lấp lánh, “Nghĩa trang của gia tộc là một nơi rất tốt, luôn có những thi thể kỳ lạ hiếm có phục vụ cho công cuộc tìm tòi khám phá của tôi. Dù sao đó cũng là khởi nguồn cho hứng thú của tôi, một gia tộc tồn tại đồng thời cả người điên, kẻ ngốc, nghệ sĩ và nhà thơ, chắc chắn, muôn màu muôn vẻ”.

“Medici là gia đình quý tộc lớn nhất ở Florence, Victor, chẳng trách anh vẫn còn nguyên vẹn khỏe mạnh ở đây khiêu vũ”. Nick nhìn vào đôi mắt màu xám nhạt của anh ta, “Nếu như sinh trong một gia đình bình thường, anh đã bị tòa án tôn giáo xử treo cổ hoặc thiêu chết từ lâu rồi”.

“Đây là đặc quyền giai cấp đấy, dù cuối cùng tôi vẫn bị gạch tên khỏi gia phả và đuổi đi”. Victor cười cười, “Cái gọi là quý tộc, chính là một đám xác chết dù đã sắp thối rữa mà vẫn dương dương tự đắc, cũng chính đám xác chết đó lại quyết định vận mệnh của đa số kẻ khác. Tập thôi, muốn ăn cơm thì phải đóng kịch cho khéo, đại yểm cung đình nước Pháp nổi tiếng lắm đấy. Cô có tư chất linh ngộ những động tác khiêu vũ rất tốt, nhưng biểu cảm lại quá kém”.

“Không phải chỉ là cười thôi sao, cũng đâu phải tôi không biết”. Nick nhỏ giọng lầm bầm.

“Cười, là một loại học vấn uyên thâm”. Victor lắc lắc ngón tay, “Nụ cười của một tiểu thư quý tộc, phải thanh lịch, dịu dàng, thân thiện, nhưng đồng thời cũng phải toát lên được vẻ cao ngạo từ trong huyết quản, xa cách hồ hững, phong thái coi thường mọi thứ xung quanh. Nào, cô thử cười theo những đặc điểm tôi vừa nói xem”.

Nick phần chấn tinh thần, nỗ lực hết sức, nở nụ cười cho Victor xem.

Anh chàng bác sĩ sán lại gần khuôn mặt nàng cẩn thận quan sát một lượt, buông lời nhận xét: “Cơ mặt co giật, ánh mắt xoáy đảo lảo liên, chúc mừng, cô đã thể hiện thành công triệu chứng điển hình của người bị trúng gió”.

Những cuộn vải nhung sang trọng, lụa, lông thú bày đầy trên nền đất, những đôi giày khiêu vũ bằng da cừu thêu kim tuyến và đính những miếng kim loại sáng bóng xếp thành một hàng, người thợ may được mời từ châu Âu xa xôi đang ướm thử từng món từng món lên người một cô gái đang đứng trên ghế.

“Thưa ngài, năm nay mốt ở Pháp là loại vải nhung này, khi làm áo khoác ngoài điểm xuyết thêm một chút lông chồn, rồi phối cùng những nút cúc áo bằng đá quý, sẽ cực kỳ quyến rũ”. Tay thợ may nở nụ cười nịnh nọt, lấy một súc vải nhung màu ngọc trai dày nặng ra làm mẫu.

“Không cần lông chồn, thứ đó chỉ có phụ nữ đã kết hôn mới dùng”. Victor đảm nhận chỉ đạo kỹ thuật dứt khoát từ chối kiểu thiết kế này, “Người Pháp là những kẻ quê mùa thiển cận, muốn học đòi vẻ thời thượng của người Ý nhưng lại không học được điểm mấu chốt, chỉ biết đắp hàng đồng vải vóc đá quý lên người, khiến họ trông y như một đám nhà giàu mới nổi vừa mới đặt chân lên thành phố”. Victor bưng bưng khí thế chỉ vào súc vải, “Vải nhung thì được, nhưng áo khoác thì không cần thêm mấy thứ thừa thãi như lông chồn làm gì, cúc áo dùng ngọc trai, bóp phần eo vào phía sau kéo thành kiểu đuôi cá”.

“Vâng vâng, ngài chắc hẳn là người Ý phải không? Thật sự rất am hiểu công việc này”. Tay thợ may thu lại tấm vải nhung, hí hửng đặt bút ghi lại vào đơn hàng. Tuy rằng nước Ý vào thế kỷ 16 thế lực yếu nhược, nhưng lại là nơi khởi nguồn của văn hóa nghệ thuật Phục Hưng, toàn bộ xu hướng thịnh hành ở châu Âu đều bắt chước theo nước Ý.

“Vây còn váy dài làm lễ phục khiêu vũ thì sao? Ở cửa hàng của tôi ở Paris, các phu nhân tiểu thư đều thích chỉnh sửa thành kiểu có cổ áo hở thật rộng, hơn nữa còn đẩy ngực lên siết chặt eo vào, trông vô cùng gợi cảm”. Tay thợ may xin ý kiến chỉ đạo về xu hướng thời trang với một vẻ vô cùng khiêm tốn.

“Cái đấy...”, Nick từ đầu đến cuối vẫn bị phốt lờ mở miệng nhỏ giọng nói, “Victor, tôi không thể mặc được mấy cái váy cổ rộng đó đâu, sẽ để lộ dấu nung”.

“Biết rồi biết rồi”. Victor phất tay sốt ruột, nói một cách chanh chua cay nghiệt; “Đừng nói là khe rãnh, ngay cả một chút nhấp nhô cũng chẳng nặn ra được nữa là. Dù cô không nhắc, tôi cũng có thể để người khác nhìn thấy mấy cái xương sườn và xương ức trụi thui lụi của cô được sao?”. Victor tiếp tục chỉ thị tay thợ may, “May cổ cao, phần ngực đắp thêm bèo nhún để che khuyết điểm”.

“Anh đúng là cái đồ ác mồm, gần đây tôi có chút thay đổi rồi mà...”. Nick cúi đầu nhìn cơ thể mình, kể từ lần kinh nguyệt đầy tiên, dường như có dấu hiệu hơi căng lên.

“Đáng thương thay, cô đứng cùng hai người phụ nữ của thuyền trưởng, chênh lệch như so cái gò đất con con với đỉnh Everest ấy, có cần tôi nói nữa để hiểu thêm không?”

“Không... không cần...”. Nick cúi đầu ủ rũ.

“Chuẩn bị thế nào rồi?” Hayreddin bước vào lên tiếng hỏi, nhìn chằm chằm vào Nick đang đứng trên ghế, hai ngày trước mặc chiếc váy này vẫn còn giống như đồ đi ăn trộm, nhưng giờ thì thuận mắt hơn nhiều rồi.

“Khiêu vũ theo hàng vẫn còn chưa bắt đầu, còn điệu nhảy hai người cúi đầu chào nhau vẫn phải mất một tiết nữa mới học xong”. Thầy giáo Victor trả lời.

“Tranh thủ thời gian đi, còn có hơn một tháng nữa thôi, đi đường đã mất đứt hai mươi ngày rồi”. Hayreddin vẫy vẫy tay với Nick, “Xuống đây tập với tôi xem nào”.

Nick nhảy từ trên ghế xuống, đi tới trước mặt Hayreddin đưa tay ra cho hắn, còn chưa bắt đầu thì đã có vấn đề rồi.

“Thuyền trưởng, ngài có thể cúi lưng xuống được không?” Nick kiễng kiễng mũi chân, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn. Vóc người Hayreddin cao lớn rắn rỏi, độ cao chênh lệch giữa hai người giống như người lớn và trẻ con vậy. Victor không nhìn được, phụt một tiếng phì cười.

“Đi thiết kế đi, phần đế giày khiêu vũ phải cao thêm hai inches nữa”. Hayreddin không chút để tâm, dặn dò tay thợ may.

“Á, thưa ngài, như thế là cà kheo rồi còn gì!” Tay thợ may sợ hãi than, có rất nhiều kiểu giày nhưng trước giờ gã chưa từng thấy loại nào có đế cao như vậy.

“Vậy suy nghĩ kỹ thiết kế nào để giấu kín phần đế, đi vào phải thật linh hoạt, giấu trong tà váy dài không lộ ra ngoài. Ông mang theo mấy người phụ người?”

“Sáu người, thưa ngài, họ đều là những công nhân thạo việc nhất”.

“Tặng thù lao gấp đôi cho ông, nội trong năm ngày phải may xong váy áo rồi mang tới đây, giày và các phụ kiện đi kèm cũng phải làm nhanh hết sức”.

Thủ đoạn của thuyền trưởng vẫn hào phóng như xưa, tiêu tiền như nước, Nick nhìn số vải sang trọng đắt tiền đó mà trái tim nhỏ máu. Váy khiêu vũ và áo choàng dài nàng có thể mặc mấy lần chứ? Đều là những thứ dùng một lần tốn kém lãng phí quá...

Suốt nửa tháng trời, không ai ngờ đội trưởng Nick - thần tượng của đội xung phong lại đang mặc váy ở trong lâu đài, tiến hành khóa giáo dục tăng cường trở thành tiểu thư. Đến lúc xuất phát, Nick vẫn mặc áo sơ mi đầu quần khắn, và còn mang thêm hai chiếc rương gỗ cực to được khóa rất kỹ càng.

Đầu tháng Năm, đội thuyền của Sư Tử Đỏ giương buồm khởi hành từ Algiers, vượt qua Địa Trung Hải, đến bến cảng Marseille lớn nhất nước Pháp. Ở đây, đám cướp biển đã được chứng kiến một cảnh tượng chưa từng có

Toàn bộ bến cảng Marseille, tất cả quân hạm của Pháp đều hạ quốc kỳ hình hoa bách hợp xuống, treo lá cờ của cướp biển hình đồng hồ cát màu trắng nền đen lên.

Barebarossa Hayreddin, tên cướp biển lớn mạnh nhất Địa Trung Hải nhận được sự trọng đãi tối cao của nước Pháp tựa như một quốc vương tôn quý. Từ lúc đặt chân xuống Marseille đã có đội hộ vệ năm trăm người đi theo suốt cả đoạn đường, Hayreddin dẫn theo đội phó và đội trưởng đội xung phong cùng anh chàng bác sĩ ngồi xe ngựa đi lại trên lục địa nước Pháp.

Hoa diên vĩ mọc trên mọi nẻo đường khắp các sườn núi, ánh mặt trời tháng Năm rực rỡ chiếu rọi xuống mặt đất. Nick chống cằm, quan sát mọi thứ bên ngoài qua ô cửa sổ trên xe ngựa, dường như đang quay trở về quá khứ.

Chuyến đi rất thuận lợi, mỗi một nơi đi qua, với tư cách chủ nhà, lãnh chúa nơi đó dốc hết sức lực tiếp đãi rất chu đáo, tiện thể gửi tin tức hỏa tốc về kinh đô. Lộ trình hơn mười ngày thoáng chốc đã trôi qua, đoàn người cuối cùng đã tới Paris. Thành phố này trở thành thủ đô của nước Pháp đã một nghìn năm, bên bờ sông Seine đâu đâu cũng thấy những tòa nhà cao lớn, tiếng chuông giáo đường vang vọng quanh quẩn mãi không ngừng trong không trung.

Vua Pháp đã phái bá tước Navarre đáng tin cậy nhất ra ngoài thành nghênh đón, và sắp xếp cho bọn họ tạm thời nghỉ tại tòa lâu đài tráng lệ với lối kiến trúc kiểu mới của ngài bá tước. Sau khi nghỉ ngơi đơn giản cho lại sức, sứ giả của nhà vua đã gửi thư mời chinh thức đến, nói rằng sẽ tổ chức một buổi dạ tiệc long trọng cho những vị khách quý tại lâu đài Fontainebleau.

“Hay lắm, màn biểu diễn sắp bắt đầu rồi. Nick... à không, tiểu thư Nicole, xin mời ngay lập tức đến gian phòng bên cạnh thay quần áo”. Hayreddin nhìn nét chữ viết tay bay bổng trên bức thư mời, vui vẻ dặn dò, “Thời gian gấp gáp, hãy nhanh lên một chút”.

Đã lâu rồi Nick không được gọi bằng cái tên này, thấy rất lúng túng, lại không biết nên phản ứng như thế nào, trong lòng cứ thấp thỏm mãi không thôi.

Cố ý lượn đến phòng nghỉ, nhìn thấy anh chàng bác sĩ đang ngồi trên sofa chậm rãi thưởng trà, cô hỏi: “Victor, anh thật sự không đi à?”

Victor lắc đầu, “Vua Pháp thường xuyên với gia tộc Medici, tôi không muốn bị một người họ hàng xa nào đó nhận ra. Với lại, tôi muốn đến chợ xem có bộ sách và thứ thuốc nào cần không, chứ còn lâu mới muốn lãng phí cuộc sống kiểu ấy”.

Nick quay đầu sang hỏi Karl: “Anh thì sao? Chúng tôi phải dẫn theo vài hộ vệ đi cùng”.

Vô cùng bất ngờ, chú chó trung thành luôn bám sát theo cô chủ không rời lần này lại từ chối. Về mặt Karl rất phức tạp, đối mặt với việc thân phận của nàng được khôi phục lại trong một khoảng thời gian ngắn ngủi này khiến gã vừa mừng lại vừa lo, “Không... lần này tôi không đi cùng đâu, xin cô chú ý đến an toàn”.

Victor cười hì hì: “Chàng hiệp sĩ cũng sợ bị người khác nhận ra à?”

Karl lắc lắc đầu, nhưng cũng không lên tiếng phủ nhận.

Nick đành một mình quay trở về phòng, mở chiếc rương gỗ lấy quần áo ra, chuẩn bị thay đổi hình dạng. Hayreddin đợi hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn không thấy bóng dáng “bạn gái” đâu, không biết Nick đang lè mề cái gì, liền đứng dậy đi tìm nàng. Đến trước cửa phòng, hấn gõ cửa:

“Còn chưa mặc xong à? Ngồi xe ngựa mất hai tiếng, nếu tới muộn cô chỉ có thể ăn đồ thừa thôi đấy”.

Trong phòng không có tiếng trả lời, chỉ nghe thấy tiếng vải sột sà sột soạt vang lên cùng tiếng giày dép hoảng loạn. Đầu mày Hayreddin nhúu chặt, tự nhủ con nhóc này lẽ nào lâm trận định chạy trốn. Bèn đẩy cửa “rầm” một tiếng, chỉ thấy Nick trên người mặc váy lót đang xoắn xuýt vắn vẹo, lễ phục khiêu vũ bên ngoài chỉ kéo lên được một nửa, cuống đến mức trán toát hết cả mồ hôi.

“Sao vậy?”

“Mặc, mặc không vừa...”. Nick với tay ra vừa đủ đến chiếc cúc sau lưng, nhưng bộ váy lại hơi mất một khoảng, nên không sao cài được cúc.

“Không phải một thành trước đã đo cẩn thận rồi mặc thử rồi sao? Cô béo lên à?” Hayreddin nhúu mày bước tới, nhắc nàng lên ước lượng, không thấy có gì thay đổi cả.

“Không biết nữa, tháng trước tôi ăn ít lắm mà...”. Nick nâng mu bàn tay lên quệt mồ hôi, vô cùng căng thẳng, nếu như làm hỏng kế hoạch của thuyền trưởng, không biết sẽ bị xử như thế nào?

Hayreddin xoay nàng quay qua quay lại cẩn thận nhìn ngắm, khoe miệng liền nhếch lên, huyết sáo: “Béo lên một chút thật, ở phía trước”.

Nick cúi đầu thì nhìn thấy bên trong phần ngực của chiếc váy lót thủ phạm hơi hơi nhấp nhô, lập tức cuống lên. Không sớm không muộn, lại chọn to lên đúng lúc này!

“Làm thế nào bây giờ?” Nick nhìn về phía thuyền trưởng vắn vắn, dáng vóc lùn cũng có thể nghĩ ra cách dùng giày cao gót, nên chỉ mong hắn có biện pháp cứu vắn vắn người ra khỏi nguy nan.

Hayreddin nghĩ ngợi một lát, “Áo chèn của cô có dây đai không? Mang ra đây cho tôi”.

Nick đột nhiên hiểu ra, vội vàng lôi ra đưa cho thuyền trưởng.

“Xoay người lại, tìm thử gì đó nắm thật chắc vào”. Hayreddin ra lệnh.

Nick làm theo, nắm chặt cột giường, dùng sức hít vào một hơi. Hayreddin bó chiếc áo chèn chắc chắn được làm từ tấm sừng hàm của cá voi lên người nàng, tay dùng sức siết một cái, sau đó vắt chéo hai đầu dây lại kéo ra thật căng, bó phần eo càng lúc càng chặt.

Trước mắt Nick sao vàng nẩy ra loạn xạ, chỉ cảm thấy cả linh hồn và không khí trong phổi đều chen nhau chui hết ra ngoài, thuyền trưởng lòng dạ độc ác ra tay hung hiểm vẫn đang thít mạnh. Khi đã chặt đến hết mức, Hayreddin buộc cố định dây đai lại, cười hà hà đỡ nàng lên, “Thử mặc lại váy đi nào”.

Hoàn toàn vừa khít. Hơi thở của Nick thở ra rất khê, đảo tròn mắt, cuối cùng mới nghĩ ra được ví dụ thích hợp:

“Con người... tôi... sắp... lòi ra ngoài rồi”.

Hayreddin mỉm cười xoa xoa đầu nàng, “Giờ giọng nói của cô nghe dịu dàng lắm, đeo găng tay vào đi, thợ làm tóc đã đợi cô rất lâu rồi đấy”. Tay là bộ phận quan trọng nhất thể hiện thân phận của một người, Nick luyện võ suốt một thời gian dài, những vết chai trên lòng bàn tay dù đã được chăm sóc nhưng vẫn có thể tiết lộ quá khứ của nàng.

“Đợi một lát”. Nick vén váy lên, buộc con dao găm vào đùi.

Cỗ xe sang trọng do tám con ngựa to khỏe kéo rời khỏi tòa lâu đài, Karl đứng nhìn qua cửa sổ, hần đứng rất lâu, rất rất lâu. Mãi cho đến khi trời tối đen, Victor đẩy cánh cửa phòng nghỉ ra, mới kéo được hần ra khỏi đồng cảm xúc bộn bề phức tạp.

“Sao không thấp đèn lên? Nay, để đến được lâu đài Fontainebleau sẽ phải ngồi xe ngựa rất lâu, cậu đứng đợi, muốn đợi tới sáng luôn hả?”

“Không, tôi chỉ là... không phải anh đi mua sách sao?”

Hai tay Victor trống không, nhưng mặt mày lại tươi tắn rạng rỡ, “Vừa ra khỏi cửa thì gặp người quen, thầy giáo cũ của tôi vừa hay cũng đang ở Paris, ông ấy đang thiết kế cung điện cho vua Pháp, nói chuyện một lát rồi quay về luôn, ông ấy cũng tham dự buổi dạ tiệc hôm nay đấy”.

Karl cười: “Chúc mừng nhé, thầy giáo của anh nhất định là một bác sĩ thiên tài có tay nghề cao siêu”.

Victor gật gật đầu rồi lại lắc lắc đầu: “Nói thế nào bây giờ nhỉ, những lĩnh vực ông ấy tham dự quá nhiều, hơn nữa tất cả đều đạt được thành tựu rất cao, chỉ dùng một từ ‘thiên tài’ để tóm tắt thì thật sự là không đủ. Nhưng nửa đêm đến nghĩa trang đào mộ giải phẫu thi thể đúng là do ông ấy dạy tôi. Medici đã từng tài trợ cho sự nghiệp của ông ấy”.

“Ồ? Lại có một nhân vật như vậy ở Paris sao?” Karl ngạc nhiên hỏi.

Giọng nói của Victor mang theo vẻ tôn kính cực kỳ hiếm thấy: “Đúng vậy, nhưng bình thường mọi người chỉ coi ông ấy là một họa sĩ. Tôi nghĩ nhất định anh đã từng nghe qua rồi, tên của ông ấy là Leonardo da Vinci (*) (L.D.V)”.

(*) Leonardo da Vinci (1452 - 1519) là một họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhạc sĩ, bác sĩ, kỹ sư, nhà giải phẫu học, nhà sáng tạo và triết học tự nhiên, được coi là một thiên tài toàn năng người Ý.

17. Quyển 1 - Chương 17: Lâu Đài Fontainebleau

Type: PhuongNg22

Chiếc đèn chùm pha lê lấp lánh treo trên trần nhà chiếu sáng khuôn mặt dễ thương của những bức phù điêu thiên sứ. Tiếng nhạc du dương xuyên qua những cánh cửa làm bằng gỗ gụ mạ vàng khảm bạc, nường theo chiều gió bay đến khoảng sân mỹ lệ bên ngoài lâu đài. Lâu đài Fontainebleau đêm nay đèn đuốc sáng trưng, tất cả nam nữ trong giới quý tộc cung đình của thành phố Paris đều tập trung tại đây, thấp thỏm chờ đợi một vị khách vô cùng đặc biệt.

Quyết định của nhà vua khi mời vị khách đó cho đến giờ vẫn có không ít người nghi ngờ. Hần không chỉ xuất thân là cướp biển thấp kém, mà còn qua lại thân thiết với đám người Moor, để một giáo đồ dị giáo tà ác bước chân vào cung điện là điều không thể chấp nhận được đối với những quý tộc kiên trì bảo vệ huyết thống và tín ngưỡng. Nhưng tình hình gần đây đã không cho phép họ suy nghĩ nhiều nữa, tuyến đường hàng hải mới mở khiến cho những đất nước nhỏ bé như Bồ Đào Nha, Anh, Hà Lan trở nên giàu có hùng mạnh, lại thêm thế lực mới nổi Tây Ban Nha càng khiến cho vị thế của nước Pháp ở châu Âu bị đe dọa nghiêm trọng.

Liên minh, là hiện thực không thể không thừa nhận.

Đã đợi gần một tiếng đồng hồ rồi, bầu không khí tràn ngập sự nôn nóng. Chiếc quạt dát vàng của phu nhân công tước Clemont phe phẩy phe phẩy không ngừng lấy một giây, đập vào bộ ngực đầy đặn của bà ta, bà ta nhỏ giọng căn nhắc:

“Thật quá đáng, chẳng qua chỉ là một tên cướp biển chân đất lên bờ mà thôi, mà dám bắt chúng ta chờ đợi! Chúa ơi, lát nữa còn phả khiêu vũ nữa chứ, tôi sẽ không bao giờ để hấn đụng vào tay mình! Ôi, nghĩ đến cảnh tên đàn ông hung bạo đó đến gần mình là tôi muốn tắt thở ngất xỉu luôn rồi!”

“Ha ha ha... thật đúng là nói một đằng làm một nẻo, nếu không muốn khiêu vũ, thì cố ý ăn mặc trang điểm như vậy để làm gì? Chậc chậc, toàn bộ số châu báu tổ tiên để lại đều đeo hết lên người rồi hả?” Đối thủ không đợi trời chung của phu nhân công tước Clemont ghé sát vào tai người bạn thân, thì thầm nói chuyện riêng bằng âm lượng vừa đủ để người bên cạnh nghe thấy, “Lại còn nói không muốn để người ta chạm vào tay mình nữa chứ, nghe nói bà ta vì muốn chăm sóc cho cái bộ móng vuốt nằn nẫn đó, suýt chút nữa đã khiến mấy cô hầu gái kiệt sức mà chết đấy”.

“Ồ kìa, phu nhân Monton, bà bình tĩnh thật đó”. Phu nhân công tước Clemont quay đầu vênh hướng này, lấy quạt che miệng, “Nghe nói mấy ngày trước chieh vì một cọng lông đà điểu mà bà đánh nhau với tiểu thư Nalsa ở cửa hang quần áo Fifi, không biết là thật hay giả?”

Mặt phu nhân Monton liền đỏ lựng lên, hừ một tiếng quay đầu đi không thèm để tâm, sợi long chim cao cao vênh lên lắc lư trên đầu, trông giống hệt một con chim trĩ kiêu ngạo.

Khác với vẻ dăm chiêu lo lắng của cánh đàn ông, đám phụ nữ lại đang có tâm trạng thấp thỏm chờ đợi khác. Nhưng điều vô cùng không hay là, tên cướp tén đồ dị giáo tà ác dung mãnh hơn người, anh tuấn giàu có nổi tiếng khắp gần xa, hơn thế từ trước đến nay luôn lịch sự nho nhã với phái nữ, cho dù là lúc cướp bóc thuyền bè, hấn cũng không bao giờ để thuộc hạ của hấn làm nhục phụ nữ.

Ôm niềm mong doiiej không thể nói cho người khác biết, các quý phu nhân cũng các tiểu thư ra sức trang điểm, cố gắng không để thua những người bên cạnh. Lúc đó thời trang nước Pháp đang dần dần trút bỏ những yêu cầu tôn giáo là đòi hỏi sự giản dị từ thời Trung Cổ, thay vào đó là chạy theo vẻ hoa lệ và khoa trương, tóc giả rắc bột vàng được búi cao thành nhiều tầng, vàng bạc trang sức sáng loá cả mắt, không thể đếm nổi có bao nhiêu loại nước hoa trộn lẫn trong không khí, bấy giờ đã là cuối tháng Năm nhưng vẫn có người khoác áo long thú đẹp để đắt tiền.

Trong lúc đám phụ nữ đang mải dò đoán dáng vẻ bạn gái của hấn như thế nào, thì tiếng vó ngựa nặng nề từ xa vọng tới, những thị vệ đứng gác trên hành lang trong cung điện từng người một tiếp nối nhau cao giọng hô to. Đám đông chấn động, sự chờ đợi sắp kết thúc rồi.

Tám con ngựa vó sắt phi nhanh tới, một cỗ xe ngựa tuyệt đẹp với hai màu vàng đen đan xen nhau xuất hiện, cùng một khí thế không gì ngăn cản được từ trong màn đêm lao tới.

“Tổng đốc Algiers, thống soái hải quân ngài Barbarossa Hayreddin giá lâm”.

Vị khách của bóng đeme, cuối cùng đã tới rồi.

Thị vệ mở cửa xe, trên chiếc thang vừa được thả xuống xuất hiện cặp ủng dài đến đầu gối lấp lánh ánh bạc, tiếp đó là phần đùi rắn chắc bên trong chiếc quần ống túm. Một người đàn ông cao lớn với mái tóc đỏ rực nhanh nhẹn dứt khoát từ trên xe ngựa bước xuống, tên thị vệ đứng bên cạnh chỉ cao đến gần nửa đầu của hấn. Chiếc áo khoác màu đen nếp là tãng tấp của hấn ôm sát lấy bờ vai dày rộng cùng phần eo lưng săn chắc mạnh mẽ, hiện rõ vóc dáng cơ thể hoàn mỹ, nhất cử nhất động đều toát ra vẻ nhanh nhẹn dũng mãnh.

Hai hàng cúc vàng nạm kim cương lấp lánh ánh sáng, chiếc nhẫn hồng ngọc màu máu chim bồ câu cực lớn, và đôi khuyên tai vàng theo phong cách hoang dã của Bắc Phi, người đàn ông đeo rất nhiều đồ trang sức, nhưng dường như không thứ gì có thể lấn át được phong thái mạnh mẽ toát ra trong con người hấn. Thời trang thịnh hành bấy giờ đều diêm dúa phức tạp nhu vậy, những thứ trang sức đó trên người kẻ khác sẽ tính xảo đẹp đẽ quá mức dư thừa, nhưng khi ở trên người của hấn lại trở nên vô cùng phù hợp với công việc của hấn, thêm vào đó còn tôn lên khí chất hoang dã đặc biệt, khiến người ta không tẻ rời mắt.

Đó là một người đàn ông, một người đàn ông ăn vận sang trọng, cử chỉ tao nhã khiến mọi người ở đó đều có ảo giác như nhìn thấy một yêu thú với ma lực vô hạn, biến hoá thành người, che giấu bên dưới bộ quần

áo hoa lệ là những nah vuốt sắc bén.

“Chúa ơi, nhìn làn da màu đồng rám nắng và hàm rang trắng bóc của anh ta kìa, thật đúng là một người đàn ông hoang dã...”

“Đúng vậy đúng vậy, nhưng thề có Chúa, đây là người đàn ông hoang dã đẹp trai quyến rũ nhất mà tôi từng thấy!”

“Anh ta đi vòng sang bên kia xe ngựa rồi kìa, có phải là đón bạn nhảy không? Nhưng anh trai tôi nói, lúc họ lên bờ không thấy mang theo cô gái nào mà”.

“Ngốc quá, nghe nói phụ nữ dị giáo không được để người đàn ông khác ngoài chồng mình nhìn thấy mặt, nên phải đeo mạng che mặt và mặc quần áo dài, aim à biết được là người nào?”

“Tôi còn nghe nói ở Algiers, Hayreddin có hẳn một hậu cung, bên trong có hơn trăm ngàn phi tần! Anh ta sẽ mang người đẹp nhất tới nhĩ?”

Các vị phu nhân tiểu thư thì thầm bàn tán, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào chiếc xe ngựa.

Cửa xe từ từ mở ra, chỉ thấy một bàn tay nhỏ nhắn thanh mảnh dễ thương trong đôi gang tay chìa ra, đặt vào lòng bàn tay của người đàn ông tóc đỏ.

Bầu không khí lặng phắc, một thiếu nữ tựa như ánh trăng bước ra khỏi xe ngựa. Động tác của nàng nhẹ nhàng uyển chuyển, nhẹ đến nỗi không nhìn ra được tà váy nàng có xao động không, tựa như một cánh hoa rơi xuống mặt đất.

Trên đôi vai thon gầy của nàng thiếu nữ khoác một chiếc áo choàng nhung dài màu ngọc trai, bên trong là chiếc váy dạ hội bằng lụa bóng cùng tông màu, đơn giản mà phóng khoáng, nhưng những đường vân chìm thêu bằng kim tuyến trên chiếc váy đã tiết lộ bộ y phục này tiêu tốn không biết bao nhiêu nhân lực, vừa nhìn đã biết ngay là có xuất xứ từ một nhà thiết kế danh tiếng. Nàng không đội tóc giả, mà mái tóc xoắn dày màu nâu đậm suôn mềm được tết thành một bím tóc theo phong cách hoài cổ kiểu Hy Lạp thả phía sau gáy, chuỗi ngọc trai thon nhỏ tết lẫn trong mái tóc, tôn làn da trắng nõn mịn như sữa, tự nhiên mà lại dễ thương.

Cách ăn vận trang điểm này tuy rằng đơn giản trang nhã, nhưng khuyết điểm lại là quá mức đơn điệu, không có trang sức, cũng không lộ ra phần ngực, nên không quá nổi bật giữa một đám những quý phu nhân váy áo đẹp đẽ trang sức lấp lánh kia.

Người đàn ông nắm tay thiếu nữ, từ từ bước lên bậc thang rộng rãi làm bằng đá ngọc thạch, vua và hoàng hậu nước Pháp bước tới nghênh đón, các quý tộc nghiêm trang xếp hàng theo đúng thứ tự phẩm cấp, đi phía sau vua và hoàng hậu thể hiện lòng kính trọng với hai người khách vừa đến.

“Hoa nghênh đã tới Fontainebleau, hài Hayreddin, hy vọng chuyến đi tới Pháp lần này sẽ khiến cho ngài và bạn mình cảm thấy vui vẻ”. Francois I hơn hai mươi tuổi là vị vua trẻ tuổi đam mê nghệ thuật, phong thái thân thiết mà ôn hoà, cố gắng thể hiện điệu bộ cao quý của hoàng thất nước Pháp trước mặt vị khách từ xa tới.

Hayreddin mỉm cười đặt tay lên ngực hành lễ, thứ tiếng Pháp tao nhã trôi chảy chậm rãi tuôn ra từ trong miệng hắn: “Thưa bệ hạ, thần rất cảm kích trước thịnh tình khoản đãi của ngài, quãng thời gian tuyệt vời khi ở đây sẽ khiến chúng thần cả đời này khó lòng quên được”. Hắn lại quay người sang hành lễ với hoàng hậu, tán thưởng nhan sắc mỹ lệ của nàng ta, cử chỉ lịch sự, lời nói đúng mực, khiến hình tượng tên cướp biển bịp lực thô lỗ trong lòng mọi người hoàn toàn bị phá vỡ.

Hoàng hậu mỉm cười hỏi: “Phong độ của ngài thực sự khiến ta vô cùng ngạc nhiên, tiểu thư trẻ tuổi dễ thương này là...?”

Hayreddin nhẹ nhàng kéo cô bé nhỏ nhắn bên cạnh tới, giải thích đơn giản: “Tên nàng là Nicole, nàng sẽ là bạn nhảy của thần tối nay”.

Thiếu nữ bước lên hành lễ, ánh đèn sáng bừng trong cung điện chiếu lên khuôn mặt nàng, khiến người ta phải thán cả kinh.

Nàng chỉ là một cô bé mười sáu, mười bảy tuổi thôi, khuôn mặt non nớt, vóc dáng còn chưa dậy thì hết. Tuy mang trong mình khí chất của mỹ nhân, nhưng cũng không đẹp đến mức hồn xiêu phách lạc, tại đây cũng có năm, sáu tiểu thư quý tộc xinh đẹp hơn hẳn nàng ta. Tại sao một đại cướp biển ung dung ngồi ôm cả một hậu cung toàn giai nhân tuyệt sắc, lại dẫn theo một cô bé con tuổi còn quá nhỏ như vậy tới dự tiệc? Chỉ cần nhìn vào dáng vóc tướng mạo của hai người, có thể thấy hai người tuyệt đối không có quan hệ huyết thống.

Thiếu nữ trước sau vẫn giữ im lặng, Hayreddin dường như không có ý định giả thích, chỉ hờ hững nói một câu: “Nàng ấy không tiện nói chuyện”.

Để khách đứng ngoài trời thế này thì không lịch sự, vua Pháp liền mở đường, mời hai người vào địa điểm. Ban nhạc lập tức tấu lên một khúc nhạc trịnh trọng mà vui tươi, buổi dạ tiệc bắt đầu.

Cánh phụ nữ cởi áo choàng, để lộ ra những bộ lễ phục được chọn lựa hết sức kỹ lưỡng. Cô gái tên Nicole kia cũng cởi bỏ chiếc áo bằng ngọc trai, trao chiếc áo choàng nhưng cho thị nữ.

Ánh sáng chói mắt loé lên trong giây lát khiến mọi người chăm chú nhìn qua, chỉ thấy một dây vải màu đen cuốn xung quanh cần cổ thon dài mượt mà đầy đặn cuar nàng, và một viên kim cương cỡ lớn chừa nửa ounce điểm xuyên ngay giữa cổ, tiêu điểm của cả cơ thể tập trung chính chỗ này, đã đánh bại mọi thứ trang sức cầu kỳ phức tạp khác. Khuyết điểm về phục sức đơn điệu trên người đã hoàn toàn bị quét sạch.

Đứng trước kiểu ăn vận đơn giản nhưng không hề mất đi vẻ sang trọng, đồng tóc giả và lông chim đà điểu kia quả thực giống như một trò cười. Các quý phu nhân nghiêng rang nghiêng lợi, hận không thể lập tức xông tới hỏi thăm tên tuổi nhà thiết kế.

Buổi dạ tiệc theo hình thức tụ tập cởi mở bắt đầu, nguyên nhân là vua Pháp không biết vị khách của ông ta hiểu được bao nhiêu về phương thức cấp bậc xã giao. Nếu tùy tiện tổ chức vũ hội, nhưng đối phương lại không biết khiêu vũ, thì cả hai bên chủ và khách đều sẽ vô cùng lung túng.

Mọi người tản ra, nhìn có vẻ như đang nói chuyện rất thoải mái, nhưng sự chú ý đều tập trung quanh nhà vua và vị khách kia. Cuộc hội đàm chính trị quan trọng đương nhiên không thể tiến hành ngay trước mặt công chúng, Francois I và Hayreddin trao đổi với nhau về những chủ đề vô thưởng vô phạt, nhưng những điều mắt thấy tai nghe trên đường đi, khác biệt về khí hậu giữa nước Pháp và Bắc Phi. Hoàng hậu và mấy nữ công tước được sủng ái cũng vừa hay bước tới hỏi han, cố gắng hâm nóng bầu không khí.

Họ lập tức phát hiện nỗi lo lắng lúc trước là thừa thãi, nếu đơn thuần là một người khách, thì Hayreddin là điển hình của việc vô cùng được chào đón. Hắn đi nhiều hiểu rộng, cách nói chuyện vừa dí dỏm vừa lịch sự, cho dù là những lời xã giao khô khan buồn tẻ đến miệng hắn lại trở nên sinh động thú vị, càng không phải bàn tới vẻ ngoài anh tuấn, vóc dáng cao lớn, và giọng nói âm trầm êm tai của hắn.

Sức chú ý của đám phụ nữ đều đổ dồn tại đây, Hayreddin hoàn toàn khác so với cánh đàn ông quý tộc mà bọn họ thường gặp mỗi ngày. Hắn rất thông minh, dũng mãnh, tinh lực dồi dào, trong ánh mắt sắc bén dường như có một ngọn lửa địa ngục đang bùng hực bốc cháy, tràn đầy vẻ quyến rũ nam tính nguyên thủy không gì có thể ngăn cản được. Trước mặt hắn, những nhà quý tộc yếu ớt với khuôn mặt trắng toát phần trắng, đầu đội tóc giả, quả thực trông như một đàn lừa bị thiến.

Một cách vô thức, vòng tròn này đã được những chiếc váy phồng chen chúc quay vòng trong vòng ngoài, đám phụ nữ dường như có thể nhìn thấy làn da màu đồng gợi cảm bên dưới chiếc áo khoác rất vừa người của hắn. Thân phận cướp biển độc ác dũng mãnh của Hayreddin đối với những cô gái thích tưởng tượng mà nói đã trở thành một loại kích thích rất đặc biệt.

“Thưa ngài, chúng tôi nôn nóng muốn nghe kể về những trải nghiệm huyền thoại của ngài, nghe nói ngài đã từng đánh nhau với hải quân Tây Ban Nha, lấy một chọi năm và cuối cùng toàn thắng?” Tiểu thư Sophia ngẩng đầu lên hỏi, trong ánh mắt tràn ngập vẻ sung bái, vận dụng trí tưởng tượng phóng đại biến thành chàng hiệp sĩ trong câu chuyện “Bài ca Roland”(1).

(1) Bài ca Roland là một bản anh hùng ca hư cấu dựa trên trận Roncevaux diễn ra năm 778 giữa quân Charlemagne và người Islam.

“Tiểu thư, những tin đồn phóng đại đó không thể tin được đâu”. Hayreddin cười đáp, “Chỉ là lấy một chọi

ba thôi, hơn nữa đối phương không phải ở cấp bậc thiết giáp hạm, còn có cả một chiếc thuyền cũ sắp sửa về hưu nữa chứ”.

“Ồ!!!” Vì sự khiêm tốn của hắn, mọi người xung quanh đều đồng loạt vang lên tiếng than đầy kinh ngạc, khuôn mặt Sophia đỏ ửng, kích động như sắp ngất xỉu tới nơi. Điều đó khiến tử tước Krona, người đang theo đuổi nàng cảm thấy cực kỳ đổ kỵ, cuối cùng không thể nhìn thêm được nữa liền ho khan một tiếng cao giọng đề nghị: “Các quý cô đây đều đã đi giày nhảy rồi, nếu không khiêu vũ chẳng phải đã phụ lòng ánh trăng tuyệt sắc đêm nay ư?”

Vào thời ấy, những bước nhảy và trình tự trong khiêu vũ hoàng gia có những quy tắc rất nghiêm ngặt, và yêu cầu cực cao về cử chỉ và dáng vẻ, là một thứ tượng trưng cho thân phận, nếu như không trải qua quá trình rèn luyện thì sẽ xảy ra những sơ xuất rất mất mặt. Mục đích của ngài tử tước vô cùng rõ ràng, Francois I do dự một lúc, ánh mắt mang theo ý dò hỏi.

“Đương nhiên là rất vui lòng, Nicole của tôi cũng bị đối xử lạnh nhạt lâu quá rồi”. Hayreddin mỉm cười tỏ vẻ đồng ý. Lúc ấy mọi người mới chú ý đến, thiếu nữ hắn dẫn tới vẫn đan hai tay lại lặng lẽ ngồi trong góc, vì không thể nói chuyện, nên cũng không có ai tới làm bạn với nàng. Nàng chỉ nhìn chăm chăm vào đồng abnsh trái dung để trang trí, không biết đang nghĩ gì.

“Thất lễ rồi”. Francois I hơi gật đầu, vỗ vỗ tay lớn tiếng tuyên bố, vũ hội bắt đầu.

“Nicole”. Hayreddin gọi, cô gái lập tức đứng dậy đi tới chìa tay ra với hắn, đôi mắt đen láy trầm tĩnh như đầm nước, không chút oán giận vì bị đối xử lạnh nhạt, cũng chẳng hề vui thích khi được coi trọng, giống hệt như một con rối biết vâng lời.

Theo trình tự, vũ hội đều bắt đầu từ khiêu vũ theo hàng có đội hình cực lớn, đây là một loại khiêu vũ hoàng gia đến từ nước Ý, là sân khấu tốt nhất để thể hiện thân phận và phong độ. Vì nam nữ từng người một tự xếp thành hai hàng ngay ngắn chỉnh tề, động tác hoàn toàn giống nhau, nên càng thể hiện được sự khác nhau một trời một vực giữa cao thủ và lính mới.

Âm nhạc vang lên, nhà vua và hoàng hậu bước ra đầu tiên nhảy mở màn, theo sau là các vị khách đến từ phương xa, những thân vương, hầu tước duwaj theo thân phận và địa vị lần lượt bước ra sàn. Lúc mới bắt đầu, sự chú ý của mn vẫn đổ dồn vào Hayreddin. Hắn nhảy rất giỏi, động tác chuẩn xác mà nhanh nhẹn, tuy theo sự biến hoá đa dạng của đội hình, nên cánh phụ nữ từng người từng người một đều được đứng đối mặt với hắn, cho dù là phụ nữ công tước Clemont kiên trì với suy nghĩ “không bao giờ để tên đàn ông man rợ đó đụng vào tay mình” cũng không khỏi ngáy ngất đỏ mặt khi ở trong bờ vai rộng lớn và vòng tay mạnh mẽ ấy.

Nhưng rất nhanh sau đó, tiêu điểm đã thay đổi.

Một thiên thần màu trắng đang xoay vòng nhảy múa như trượt trên mặt nước, tà váy như con song nhẹ vỗ vào bờ. Nếu nói Hayreddin nhảy rất giỏi, thì bước nhảy của thiếu nữ ấy chính là nghệ thuật. Chưa một ai từng nhìn thấy tư thế và phong thái nào nhẹ nhàng uyển chuyển đến vậy, rõ ràng là cùng một động tác giống nhau, nhưng nàng lại như được tạo hoá ban cho một vẻ thông minh nhanh nhẹn rất đặc biệt, giữa hàng trăm người trong sảnh đường, mà dường như chỉ có duy nhất một người tung mình nhảy múa.

Khi ánh mắt của mọi người đều chuyển từ bước nhảy đến cơ thể của nàng, họ mới phát hiện thiếu nữ ấy có một khí chất rất khác biệt. Làn da của nàng trắng nõn, bờ vai như được gọt rửa, vòng eo nhỏ nhắn gợi cho người ta cảm giác chỉ một cơn gió thoảng qua cũng làm nó đứt gãy, đó là một loại mỹ cảm mong manh yếu ớt. Nhưng sống lưng của nàng trước và sau vẫn thẳng tắp, cần cổ thon dài như một con thiên nga kiêu ngạo đang chống đỡ cái đầu của mình.

Đội ngũ bắt đầu đan xen vào nhau, một vài người có khả năng quan sát mạnh mẽ đã phát hiện ra, xán tay nhỏ nhắn của nàng ta trắng như tuyết đầu mùa, dưới làn da nửa trong suốt lộ ra mạch máu màu xanh lam.

Rốt cuộc nàng là ai?

Nổi nghi ngờ mãnh liệt lan rộng ra khắp, khiêu vũ theo nhóm nhảy đến bước cuối cùng, hàng ngũ liền giải tán, lại trở thành những cặp nam nữ như lúc đầu. Hayreddin ôm lấy cô nàng bạn nhảy nhỏ nhắn yêu kiều

của mình xoay tròn, dưới ánh sáng từ chiếc đèn chum pha lê chiếu xuống, khoảng cách giữa hai người rõ ràng đến mức không cách nào bỏ qua được.

Một tên cướp biển mạnh mẽ hoang dã, một thiếu nữ mong manh cao quý.

Màn khiêu vũ theo hàng kết thúc, trong khoảng nhạc dạo ngắn ngủi, cuối cùng mọi người đều không thể kìm nén được lòng hiếu kỳ, bèn hỏi Hayreddin về thân phận thiếu nữ. Hắn chỉ cười cười, trả lời như đang nói đùa: “Nàng là nàng tiên cá Amphorite của tôi”.

Nàng tiên cá Amphorite bị thần Biển Poseidon bắt cóc có giọng hát vô cùng tuyệt vời, nhưng sau khi lên bờ sẽ biến thành người câm, để đổi lại những bước nhảy kỳ diệu nhất của thế gian. Câu chuyện này sẽ khiến những cô gái nẩy sinh suy nghĩ mơ mộng lãng mạn, nhưng cánh đàn ông lại hiểu quá rõ, rất nhiều tên cướp biển chĩa rạch cổ họng tù binh, huấn luyện họ thành những nô lệ câm.

Cổ áo của nàng thiếu nữ che kín mít, thái độ im lặng phục tùng, hiển nhiên đã khiến người ta phải tưởng tượng xa xôi.

Trong lúc vũ hội diễn ra, từng bàn từng bàn tiệc xa hoa được bê lên đặt ở xung quanh, bổ sung thể lực cho những người tham gia đang mất sức. Nấm cục quý hơn vàng, hào, tôm hùm, gan ngỗng, thậm chí là món kem trắng miệng thần kỳ đến từ nước Ý, cho dù là những tiểu thư rụt rè nhất, cũng không thể không nếm thử một lần rồi lại muốn thêm lần nữa. Nhưng thiếu nữ kia lại chỉ lịch sự nhấp môi, rồi đặt xuống không động tới nữa.

Ấn ím như một con chim non là một trong các yêu cầu hà khắc nhất dùng để phân biệt những quý tộc. Nàng lặng lẽ ngồi bên bàn ăn, dáng vẻ hoàn toàn không bị lay động bởi bữa tiệc xa hoa tốn kém này, chỉ mang theo một thoáng u sầu tẻ nhạt, ánh mắt mênh mang không biết nhìn về nơi nào.

Nửa tháng trước, trên xe ngựa.

“Giọng nói của nàng tuyệt vời như tiếng chim dạ oanh, cánh môi mềm mại như một đoá tường vi, dáng vẻ của nàng đã tóm chặt trái tim của ta làm tù binh, ôi tiểu yêu tinh luôn giầy vò người khác, ta nên làm thế nào với nàng đây?” chàng thanh niên nhìn thiếu nữ ngồi đối diện với ánh mắt nồng nàn say đắm, thể hiện vẻ kích động trong lòng.

Nick lú lỏi không thoát nổi nên lời sau khi nghe xong màn tự bạch của anh chàng bác sĩ, ấp úng mấy tiếng rồi im bặt.

“Nói nhanh lên xem nào, có người nói với cô những câu đó thì cô sẽ trả lời ra sao?” Victor sốt ruột thúc giục.

“Ừm, ừ thì...”. Nick vắt can cả óc, nhần nhần khoé miệng thử thăm dò, “Xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi?”

“Không đúng”.

“Việc này tôi hỏi thuyền trưởng rồi sẽ trả lời anh sau”.

“Không được!”

“Vậy, vậy... tôi đang mót, vào nhà vệ sinh trước đã, lát chúng ta nói chuyện tiếp?”

Victor không nhịn được nổi hết cả gân xanh, kích động toàn thân run rẩy. “Sao lại như vậy được! Sao lại như vậy được chứ! Dưới sự che dạy cầu một thầy giáo hoàn mỹ như tôi suốt một tháng trời sao cô vẫn có thể thoát ra câu ” đang mót lát nữa chúng ta nói chuyện tiếp “được” hả! Sao cô có thể! Sao có thể!!!”

Hayreddin vỗ vỗ lên lưng hắn, an ủi: “Được rồi Victor, tôi biết cậu đã cố gắng hết sức rồi”.

Nick nhỏ giọng lầm bầm: “Tôi cũng đã cố gắng hết sức rồi”.

Victor cực kỳ tức giận: “Tôi biết ngay là cổ đuôi chó thì không nở được hoa hồng mà, cho dù cô có học được tiếng Pháp, cũng mãi mãi không thể bước chân vào xã hội thượng lưu!”

“Hừ, còn lâu tôi mới thêm noé hoa...” Nick nhìn trộm thuyền trưởng, lầm bầm, “Nếu không phải các anh nói đi khiêu vũ sẽ có đồ ăn ngon, thì tôi chẳng hơi đâu để tâm đến cái xã hội thượng lưu đó...”

“Cô còn dám nói...”

“Được rồi, được rồi, không biết trả lời thì giả vờ là bị câm vậy”. Hayreddin cắt ngang màn đấu khẩu của hai người, “Tôi cũng không mong cô ta có thể thông minh đạt đến trình độ gián điệp, ngoan ngoãn làm bình hoa là được”.

“Bình hoa cái gì chứ! Làm gì có bình hoa nào ăn uống như chim ưng già vồ thỏ như thế hả? Chỉ nháy mắt là sẽ bị vạch trần ngay!” Cơn giận còn sót lại của Victor vẫn chưa nguôi.

“Không sao đâu, tôi đã có cách khiến cô ấy ăn nhỏ nhẹ như chim non”. Hayreddin nở nụ cười đầy tự tin.

Cho đến hôm nay, khi nhớ lại nụ cười đó, là Nick lại thấy kích động muốn lật bàn, Thức ăn ngon đúng là có, số lượng đủ đủ chất lượng tốt, danh bất hư truyền.

Vấn đề là nàng không thể nuốt được một miếng nào.

Đừng nói là ăn món gì đó, với cái thắt lưng bó chặt khít vào người, ngay cả thở nửa hơi thôi nàng cũng không thể thở được. Trơ mắt nhìn vô số những món ăn mới lạ trên quý mỹ vị nhưng lại không thể nuốt vào bụng, khó trách khí chất “u sầu” bao phủ khắp toàn thân. Thật ra căn bản không phải là u sầu, mà là dấu hiệu của việc sắp phát điên.

“Tiểu thư, đôi mắt của nàng quả thực lấp lánh tựa như những vì sao trên bầu trời, hết thấy những người đẹp của thadnh phố Paris này cộng lại, cũng không thể bì được với khí chất tao nhã của nàng”.

“Không, không phải tao nhã mà là cô đơn. Nàng giống như đoá bạch hợp cô đơn trên tế đàn của các vị thần linh đỉnh Olympus, viên kim cương kia chính là giọt sương vương trên cánh hoa đó, phản ánh tâm hồn thuần khiết của nàng”.

“Ta rất nghi ngờ trên thế gian ànng liệu có ai có thể thể hiện được khí chất độc nhất này của nàng không, Giotto(1)? Rafaello(2)? Tiziano(3)? Hay Leonardo vĩ đại? Ta nghĩ ông ấy khi nhìn thấy nàng nhất định sức sáng tạo sẽ tuôn ra như suối ngàn, nàng biết bức tranh Mona Lía treo ở hành lang lâu đài Fontainebleau này chứ?”.

(1) Giotto (1267-1337) là một họa sĩ và kiến trúc sư người Ý. Ông được coi là một trong những họa sĩ vĩ đại nhất thời kỳ Phục Hưng Ý. Sự tích về cuộc đời của Giotto cũng luôn là một đề tài bàn luận, như các vấn đề về: ngàyd sinh, nơi sinh của Giotto, quãng đời khi ông học nghề, liệu ông có điêu khắc các bức bích họa tại Assis, hay ông được chôn ở đâu sau khi mất.

(2) Rafaello (1483 – 1520), tên thường gọi là Raphael, là họa sĩ và kiến trúc sư nổi tiếng người Ý. Cùng với Michelangelo và Leonardo da Vinci, kết thành bộ ba bậc thầy vĩ đại của thời kỳ Phục Hưng.

(3) Tiziano (1490 – 1576) tức Tiziano Vecelli, là một họa sĩ người Ý, người lãnh đạo trường phái Venice thế kỷ XVI của phong trào Phục Hưng.

Nick rũ mi mắt, để những lời vo ve của đám người bên cạnh vào tai trái ra tai phải, bất luận là ra sao, đóng giả làm người câm đúng là một ý kiến tuyệt vời, chỉ ít nàng không cần phải phản ứng lại những lời chằng ra đâu vào đâu này.

“Ồ, nói tới là tới, thưa thầy, xin hãy ngắm thử người đẹp lạ lùng này...”.

“Lạ, thực sự rất lạ”. Một bóng người lắc lư trước mắt Nick, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một ông lão với khuôn mặt toàn râu là râu đang đứng trước mặt, cúi người về phía nàng, chìa tay ra vô cùng lịch sự.

“Không biết ta đây có vinh hạnh mời giai nhân huyền bí đây thưởng thức những tác phẩm của mình một lát không?”

Nick quay lại tìm kiếm trong đám đông, Hayreddin cũng đang bị một đám phụ nữ bao vây. Nhưng không biết là do ăn ý hay là do thần giao cách cảm, đúng lúc đó hắn cũng nhìn qua, Nick đánh mắt hỏi. Hayreddin lại tưởng có người mời khiêu vũ, nên nhẹ nhàng gật đầu. Nick liền đứng dậy, dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người đặt tay vào lòng bàn tay của ông lão, rồi theo ông ấy ra khỏi đại sảnh ồn ào.

Francois I có sở thích về văn hoá nghệ thuật thời kỳ Phục Hưng, điều đó khiến nhà vua trở thành một trong những nhà sưu tập tác phẩm nghệ thuật lớn nhất của thời bấy giờ, hai bên hành lang như một phòng triển lãm treo những tác phẩm nghệ thuật vô giá của các họa sĩ như Roso, Primaticcio, Cellini...

“Đúng là đời người vô thường, không ngờ ta lại gặp người ở đây”.

“Như nhau cả thôi, tôi cứ tưởng ông phải chết già từ lâu rồi chứ”.

“Ha ha, không giả vờ làm người câm nữa à?”

Hai người đứng song song trước bức tranh chân dung với nụ cười mỉm bí ẩn trữ danh, Leonardo da Vinci nói khẽ như thì thầm:

“Nếu như để người ta biết được vị khách bí ẩn cao quý đang đứng giữa chốn hoàng cung nước Pháp đã từng làm nghề mài dũa trẻ em ở Florence thì sẽ thế nào nhỉ?”

18. Quyển 1 - Chương 18: Vũ Hội Paris

Type: Hồng Anh

Tiếng nhạc du dương tản mát trong đêm tối, hương thơm thoảng của hoa hồng và bách hợp bay bổng. Trên hành lang, ông lão và thiếu nữ sánh vai nhau thưởng thức tranh, không ai nhận ra được điều gì khác thường.

Một phút trước Da Vinci vẫn còn nắm bàn tay nhỏ nhắn yếu ớt của nàng tiểu thư, chỉ một phút sau đã bị móng vuốt sắc nhọn hung hăng tóm chặt lấy năm ngón tay phải, kẹp đến mức phát ra tiếng kêu rắc rắc. Ông lão già mặt mày trắng bệch thảm thương, lập tức thay đổi giọng nói:

“Đừng dừng! Xương cốt của lão già này không chịu nổi giày vò đâu, cái tay này phải giữ lại để còn vẽ tranh nữa!”

Nick không chút nao núng nhìn người phụ nữ mập mạp trong bức tranh, tay lại siết chặt thêm chút nữa, “Tôi nhớ là ông thuận tay trái mà”. Lão già chết tiệt định lừa ai hả.

“Thiên tài vĩ đại ngàn năm mới có một giống như ta, chết đi rồi sẽ là một tổn thất lớn cho cả thế gian đấy!”

“Thế thì liên quan gì đến tôi?”

“Người... ta tốt xấu gì cũng là người già, con nhóc nhà người sao đến một chút đạo đức kính già cũng không có?”

“Lúc ông đi tới nhà thổ chọn người, cũng đâu có thấy đạo đức yêu trẻ nào đâu”.

Một khi đã nói toạc ra vậy rồi, thì hai người cũng không cần phải giấu giếm gì nữa. Nick lôi Da Vinci ra chỗ khuất ở hoa viên ngoài hành lang, rồi mới thả móng vuốt ra. Ông lão vừa mới thở được một hơi, cảm giác mát rượi từ đôi găng tay lụa đã lại xuất hiện ở vị trí quan trọng trên cổ họng. Da Vinci mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa, đành phải nói thật: “Ta không nói với ai hết! Dọa thôi, dọa người chút thôi, hừ, không có chút khiêu hài hước nào hết. Ta đã già từng này tuổi rồi, còn có thể làm gì được chứ? Xét lương tâm mà nói, ta đã làm gì người chưa? Con nhóc khốn kiếp người lúc sắp đi còn tráo giấy thông hành của ta!”

Nick quan sát lão già, ánh trăng chiếu xuống khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão giống y hệt một thanh gỗ mục mục rêu, trông già nua tang thương hơn nhiều so với mấy năm trước. Nhưng cũng chính đôi tay khô héo ấy, đã vẽ ra thanh lưỡi hái độc nhất vô nhị cho nàng.

“Sắp xuống mồ rồi thành thực chút đi, mồm miệng vẫn còn nói linh tinh được”. Nick buông tay ra, ý định giết người cũng tiêu tan.

“Ta chưa từng kết hôn, thiên tài đều có một chút sở thích đặc biệt như vậy đấy”. Da Vinci vịn vào trụ hành lang thở dốc, bỗng nhớ đến tên học trò tình cờ gặp được hôm nay cũng nói những lời giống vậy. Bọn trẻ bây giờ thật là...

Nick đứng dưng nói: “Ông có đứng giữa đường giữa chợ tuyên bố tôi cũng không quan tâm, nhưng không thể phá hỏng việc của thuyền trưởng. Trước khi ngài ấy đi, tốt nhất ông nên giữ im lặng. Nếu không...”. Nàng dừng lại một thoáng, con ngươi sâu thẳm không chút ánh sáng chứa đầy vẻ uy hiếp trắng trợn.

“Hiểu rồi, không phải người chết sẽ giữ bí mật tốt nhất sao, thật là...”. Da Vinci phui phui áo choàng, trong lòng cảm thấy một niềm vui không thể giải thích được. Là một họa sĩ, ông quá hiểu đạo lý thàng năm như nước chảy, nhan sắc dễ phai tàn. Có rất nhiều phẩm chất sẽ bị năm tháng và hoàn cảnh bào mòn, nhưng đôi mắt ông thích vẫn như ngày xưa không hề thay đổi.

Năm đó tình cờ gặp gỡ, con bé mặc bộ quần áo rách rưới bẩn thỉu như một tên ăn mày, mặt mũi lem luốc tóc tai bù xù, duy chỉ có đôi mắt giống mắt một con thú nhỏ nổi bật giữa tất cả. Lạnh lùng, quật cường, và tràn đầy khát vọng sống. Như đóa hoa nở giữa mảnh đất xấu xa tội lỗi, gặp một lần cả đời khó quên, lão đã mang con bé về nhà mà chẳng thêm phân biệt rõ ràng xem nó là nam hay nữ.

“Người ăn mặc thế này, nên lúc mới đầu ta thật sự không dám nhận. Gần đây thịnh hành một làn cướp biển, một đứa rồi hai đứa đều đua nhau lên thuyền làm cướp”.

“Kiếm được nhiều tiền mà”. Nick tiện mồm trả lời, sau đó trong lòng lại thấy hối hận, “Nhưng đừng có nghĩ đến chuyện tống tiền đấy, trên người tôi một xu lẻ cũng không mang đâu!”

Trên cổ còn đang đeo một viên kim cương giá trị liên thành thế kia còn giả vờ ôn nghèo khổ khổ, Da Vinci khóc dở mếu dở.

“Ta vẫn chưa ra nông nổi ấy đâu, hai năm trước ở Florence, có một cậu thanh niên rất tuấn tú nhìn thấy mấy bức tranh đó, liền như phát điên tìm ta truy hỏi về tung tích của người. Ta chẳng thêm mấy đồng bạc lẻ của hắn, nên ngay cả người làm gì cũng không nói, chỉ bảo hắn rằng người gặp khó khăn, nên làm mẫu để kiếm tiền đi đường thôi”.

Nick suy nghĩ một lúc, nhíu mày: “Người đó có phải tóc vàng mắt xanh lam, tên là Karl đúng không?”

“Không sai không sai, mỹ nam, thánh khiết như Tổng lãnh thiên thần vậy!”

Nick trợn trừng hai mắt, ủ rũ nói: “Chi bằng ông cứ nói thật khiến anh ta từ bỏ hy vọng đi còn hơn, hại tôi phiền phức đến sắp chết rồi đây”.

“Ha ha, cuối cùng cậu ta cũng tìm thấy người rồi à? Ta không nỡ phá vỡ trí tượng tưởng của người trẻ tuổi, cậu ta theo đuổi người giống như theo đuổi một giấc mơ vậy, chỉ sợ không thể chấp nhận được thực tế tàn khốc”. Đôi mắt của lão già lóe lên một tia sáng láu cá, “Nhưng anh chàng thuyền trưởng tóc đỏ vạn người mê ấy trông không giống người sẽ để tâm đâu”.

“Vớ vẩn, ngài ấy là ông chủ của tôi, để tâm cái này làm gì?” Nick nhảy lên hành lang, vượt phăng những nẹp nhả trên váy, vén những sợi tóc lòa xòa ra sau tai, lấy lại dáng vẻ thiếu nữ diễm đạm tao nhã. “Tôi quay lại đây, thuyền trưởng không tìm thấy sẽ nổi cáu đấy”.

“Kéo ta lên với, chẹp, già rồi đúng là vô dụng, ngay cả một bậc thang cũng không bước qua nổi. Nói đi cũng phải nói lại, nếu như ta đã nói với người Pháp rồi, thì người định làm thế nào?”

Khuôn mặt Nick không chút cảm xúc: “Đẩy ngã ông xuống hồ nước trong hoa viên, đợi ông tắt thở rồi nói với mọi người ông sẩy chân rơi xuống nước”.

Da Vinci cả kinh nói: “Người! Người! Người là con nhóc khốn kiếp không có lương tâm! Bao nhiêu bánh mì trắng đều cho chó ăn rồi!!!”

“Đó là do lao động mà có, phải cỡi trần đứng suốt ba ngày giữa trời đông giá lạnh, tôi còn chưa đòi tiền thuốc men đấy”.

Một già một trẻ nhỏ giọng cãi nhau, lúc quay trở lại đại sảnh, lập tức khôi phục dáng vẻ nho nhã mũ áo chỉnh tề. Hayreddin và vua Pháp không biết đã đi đường nào, chủ nhân đã đi rồi, các quý ông lập tức bắt lấy cơ hội này, nhao nhao tiến tới mời tiểu thư Nicole bị bỏ lại một mình khiêu vũ. Ra biển lớn cần dựa vào người cầm lái, không có chỉ thị của thuyền trưởng, Nick hoảng sợ lúng túng. Không nhảy thì sợ đắc tội với người ta rồi làm hỏng việc, nên đành ai mời cũng không từ chối, cẩn rằng nhảy hết bài này đến bài khác.

Giày cao gót thì bó khít lấy chân, áo chen thì siết chặt đến không thể thở nổi, bạn nhảy còn không ngừng lắc nhải. Nick trong ngoài đều khổn đốn, chán ghét đến buồn nôn, quả thật giống như nàng tiên cá, mỗi bước đi đều giống như đang đi trên lưỡi dao.

François I bỏ bản thương nghị bí mật đã được ký kết vào trong chiếc tráp vàng, cẩn thận khóa lại cất đi, nỗi lo lắng suốt mấy ngày nay đã được quét sạch sẽ. Tên cướp biển Bắc Phi được ca ngợi là anh hùng của người Hồi giáo không mấy may để tâm đến sự khác biệt tôn giáo, sau khi bổ sung điều chỉnh thêm vài chi tiết nữa, thì đã đồng ý liên minh một cách vui vẻ.

“Các hạ, lãnh thổ Giáo hoàng(*) trước giờ vẫn thiên vị Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha, tất cả quyền sở hữu khai thác và phát triển ở những vùng lãnh thổ hải ngoại, nước Pháp quả thực đều hoàn toàn không có”. François I nói với vẻ lo lắng trùng trùng.

(*) Lãnh thổ Giáo hoàng là những lãnh thổ nằm dưới sự trị vì tối cao của Giáo hoàng kéo dài từ năm 754 đến năm 1870. Lãnh thổ này tương ứng với phần đất chủ yếu thuộc nước Italia ngày nay. Ngày 20 tháng 9 năm 1870, Roma bị quân Ý chiếm đóng, lãnh thổ Giáo hoàng chính thức không tồn tại. Thế nhưng phải sau hiệp ước Lateran năm 1929, Giáo hoàng mới chính thức công nhận quyền sở hữu hợp pháp của quốc gia Ý trên lãnh thổ ấy. Giáo hoàng chỉ còn quyền hành trên phần đất nhỏ là Vatican hiện nay.

Hayreddin mỉm cười hờ hững: “Tôi nghĩ dựa vào trí tuệ của Julius ở Tòa Thánh, sẽ khó mà nhận thức được sai lầm này. Nhưng bộ hạ có thể thử làm theo cách của chúng tôi”.

Hai mắt vua Pháp sáng lên: “Ý ngài là lên đánh cướp thuyền? Nhưng chuyện này đối với việc ngoại giao mà nói...”.

“Tại sao phải thừa nhận là do mình làm? Dù sao Charles cũng là cây to đón gió mà”. Hayreddin cười tủm tỉm nói, “Đương nhiên, ngài vẫn có thể liên hợp với những đồng nghiệp thiết thời khác. Tây Ban Nha cướp bóc Tân thế giới, chúng ta chẳng qua chỉ chuyển vàng sang tay khác thôi, không cần cảm thấy có gánh nặng đạo đức nào cả”.

François I gật gật đầu. Chiến tranh trên đất liền đã không phải là đối thủ của Tây Ban Nha, nếu có thể dùng cách lên lút đánh cướp tàu thuyền nặc danh làm liên lụy đến tinh lực của kẻ địch, đó đương nhiên sẽ là lựa chọn tốt nhất.

“Còn một chuyện nữa, bệnh tình của hoàng đế Maximilian I của đế quốc La Mã thần thánh đang nguy kịch, Charles V là cháu trai trưởng của ông ta, nếu tước vị của hoàng đế La Mã thần thánh cũng rơi xuống đầu hắn, thì châu Âu sẽ không có ai là đối thủ của Tây Ban Nha nữa!”

Nỗi lo lắng của vua Pháp không phải là không có lý, hiệu quả của chính sách liên hôn gia tộc vào thời của Charles V đã đạt tới đỉnh cao, mỗi một vương thất đều có quan hệ huyết thống với ông ta, cùng với sự qua đời của các bậc trưởng bối, quyền thừa kế càng lúc càng tập trung lại, toàn bộ châu Âu dường như đều sắp viết tên triều đại Habsburg.

“Ở Bắc Phi có một câu ngạn ngữ cổ thế này: ”Cuộc hôn nhân giữa bò và cừu sẽ không bao giờ bền vững. Liên hôn chính trị chưa chắc đã ổn thỏa, cứ tạm thời chờ xem. Hơn nữa cái người ở phương Đông đó, không có chuyện mặc kệ không quan tâm đâu”. Hayreddin lạnh nhạt nói.

François I trong lòng ớn lạnh, người ở phương Đông đó, hẳn là đang ám chỉ Suleiman Đại đế của đế quốc Ottoman. So với những cuộc chiến nội bộ của các quốc gia Kitô giáo ở châu Âu, thì sự uy hiếp của đế quốc Hồi giáo hùng mạnh này rõ ràng là lớn hơn.

Đang nói đến đây, đột nhiên gian phòng nhỏ ẩn bên trong vang lên tiếng gõ cửa. Hai tiếng liên nhau hai tiếng dứt đoạn, lặp đi lặp lại bốn lần. Cuộc nói chuyện bị gián đoạn, François I vốn dĩ hơi tức giận, nhưng nghe thấy tiếng gõ cửa theo quy luật liên thay đổi sắc mặt.

“Bộ hạ, đã đạt được sự đồng thuận, tôi cũng không quấy rầy thêm nữa, thiết nghĩ Nicole của tôi đợi lâu cũng đang lo lắng rồi”. Hayreddin quan sát sắc mặt hoàng đế Pháp, bèn đứng dậy cáo từ.

Vua Pháp thuận nước đẩy thuyền, cười nói xin lỗi: “Thật là thất lễ quá, ta và các hạ vừa gặp mà như đã quen từ lâu, có cơ hội nhất định phải nói chuyện nhiều thêm”. Nói xong mở cửa, lịch sự khách khí tiễn Hayreddin ra ngoài.

Đứng bên ngoài cửa là một người đàn ông trung niên phúc sức sang trọng, nhìn từ khí thế và vóc dáng có thể thấy, người này là quý tộc đã từng ở trong quân đội. Hai người đối mặt gật đầu chào hỏi, rồi lướt qua vai nhau, không bao giờ gặp lại.

Gian phòng nhỏ sát vách với đại sảnh, vừa mới quay lại sàn khiêu vũ, Hayreddin đã nhìn thấy sáu, bảy quý tộc trẻ tuổi trên tay bưng mấy cái đĩa, đang chen chúc vây quanh, xun xoe sẵn đón một thiếu nữ đang ngồi nghỉ ở chính giữa.

“Tiểu thư Nicole, bánh chocolate mới ra lò đây, lớp vỏ màu đen này được vận chuyển từ Tân thế giới xa xôi vạn dặm về đây, nghe nói ăn vào dư vị còn mãi”.

“Thứ này giống như thuốc mê của phù thủy, các tiểu thư không thể ăn uống linh tình được! Hay là ném thử món Pháp chính tông đi, ốc sên nướng bơ, mềm mịn mà lại giòn tan rất đã miệng!”

“Đừng để ý đến hần, nàng chắc chắn là sợ còn trùng đúng không? Món sở trường nhất của nhà bếp là thịt bê fillet, phải tẩm ướp trước đó suốt một đêm. Tôi đã cắt ra một miếng mềm nhất rồi đây, ném thử một chút nhé?”

Những chiếc đĩa gần như kề sát vào mặt, thiếu nữ hơi cúi đầu lặng im không nói gì, hai bàn tay vẫn xếp chồng lên nhau thả trước đầu gối đầy duyên dáng, chỉ là chiếc váy bị túm chặt nên xuất hiện những vết nhăn.

Hayreddin khoanh tay đứng nhìn hồi lâu, thấy Nick đã sắp đến giới hạn của sự bùng nổ, mới mỉm cười bước tới giải vây.

“Cảm ơn các vị đã giúp tôi chăm sóc Nicole, nhưng tiếc quá, nàng không ăn thịt”.

Chủ nhân đã quay lại rồi, đám người tạp nham đành đành ngượng ngùng rút lui. Hayreddin dịu dàng an ủi: “Cô bé đáng thương, đợi sốt ruột lắm rồi phải không?”

Nick ngẩng đầu lên, biểu cảm không chút thay đổi, nhưng ánh mắt thì như muốn giết người.

“Quả đúng là đợi sốt ruột thật rồi”. Hayreddin cười tủm tỉm nói, “Đã vậy, chúng ta về nhà nghỉ ngơi thôi”.

Chào tạm biệt ngắn gọn xong, hai người rời khỏi lò lâu đài Fontainebleau váy áo thơm nức ấ, lên đường trở về nhà.

Ngồi vào xe ngựa, chốt cửa lại từ bên trong rồi, Nick liền vén váy lên đá văng đôi giày cao gót tra tấn người khác ra, sau đó cởi hết những nút áo ở sau lưng, một dao cửa đứt hết dây buộc của áo nịt ngực. Hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng giành lại được nửa cái mạng rồi. Giống như trong câu chuyện cổ tích đã kể, khi tiếng chuông nửa đêm vang lên, cô bé Lọ Lem sẽ trở về hình dáng ban đầu.

“Thuyền trưởng, ngài thật quá đáng! Chân tôi vì khiêu vũ mà phỏng rộp lên cả rồi, vậy mà ăn một bữa nóng sốt thôi cũng không được!” Nick vô cùng bất bình, lật lòng bàn chân nhỏ nhắn trắng trẻo lên, trưng vết hằn do đôi giày gây ra cho ông chủ nhãn tâm xem.

“Ừ...”. Hayreddin nhẹ nhàng thốt ra một tiếng, sau đó hồi lâu cũng không thấy nói năng gì.

Nick thấy nghi ngờ, liền xoay ngọn đèn dầu qua đó một chút, mới phát hiện Hayreddin đã nói lỏng cổ áo, nhắm mắt nghiêng người dựa vào lưng ghế, tay phải xoa xoa sống mũi vừa cao lại vừa thẳng, đáng vẻ trông vô cùng mệt mỏi.

Nick cả kinh, nàng rất hiểu sức lực và tính nhẫn nại vượt xa người bình thường của người đàn ông này, có đôi khi trên biển nổi gió bão, người nằm trong khoang thuyền đều đã nôn hết mật xanh mật vàng trong bụng, nhưng hần vẫn có thể thức cả đêm trên boong thuyền chỉ huy việc cầm lái, một, hai ngày không ngủ tỉnh thần vẫn tỉnh táo như thường. Nhưng chỉ là một buổi vũ hội thôi, mà giống như đã rút cạn hết nguồn năng lượng không bao giờ cạn của hần.

“Này, không sao chứ?” Nick thò tay lắc lắc cánh tay Hayreddin, “Tôi tưởng có nhiều phụ nữ xinh đẹp vây quanh ngài sẽ rất vui chứ”.

“Nếu đó là những người phụ nữ bình thường...”. Hàng lông mày của Hayreddin nhăn tít lại, “Ngàn tính vạn tính, lại quên mất chuyện này. Có lẽ khứu giác của tôi sẽ bị mất linh trong vài ngày mất”. Hắn bóp bóp sống mũi, giống như đang chịu đựng một cơn đau nhức nào đó.

Nick đột nhiên hiểu ra. Người Pháp thích nhất là dùng nước hoa, phụ nữ quý tộc lại càng không thèm quan tâm đến giá cả, ra sức dốc nước hoa lên người, hơn trăm loại mùi hương nồng nặc khác biệt trộn lẫn lại với nhau, đối với những người có khứu giác cực kỳ nhạy cảm như Hayreddin mà nói thì đúng là một sự tra tấn.

“Ồ, thế thì cay mũi lắm, hơn nữa hình như loáng thoáng có mùi gì đó là lạ”. Nick nhớ lại cảnh tượng ở buổi vũ hội, lúc ấy sức chú ý của nàng dồn cả vào mùi thơm của các loại thức ăn, nên cũng không quan tâm đến những thứ khác.

“Đương nhiên là có mùi lạ rồi, cô nghĩ tại sao họ lại phải liều mạng xịt nước hoa như thế?” Hayreddin mở mắt ra, thái độ tràn đầy vẻ chán ghét, “Tất cả đám người đó không bao giờ tắm rửa, vì sợ bệnh tật sẽ từ lỗ chân lông chui vào cơ thể, còn nói đó là sự thành kính với Thượng Đế. Nếu như cô tinh mắt hơn chút nữa, thì có thể nhìn thấy những thứ bò lổm ngổm trên mớ tóc giả của những phụ nữ đó toàn là rận và bọ chó”.

Nick rung mình, nỗi oán hận đối với thuyền trưởng lập tức chuyển thành sùng bái và đồng tình. Mùi hôi thối hòa lẫn với mùi thơm nồng nặc, đối mặt với đám phụ nữ như vậy hẳn vẫn có thể diễn kịch không để lộ chút sơ hở nào, quả thật không còn lời nào để chê.

“Càng cao quý lại càng bẩn thỉu, đó là lý do tại sao nhu cầu về hương liệu của châu Âu lại lớn như vậy”. Hayreddin mở cửa sổ xe ra, để cơn gió đêm mang tới luồng không khí trong lành mát lạnh.

Nick hít một hơi thật sâu, thở ra hết những hơi thở hỗn tạp vẫn đục bên trong lá phổi ra ngoài. “Tôi vẫn luôn cho rằng các tôn giáo chẳng có gì khác nhau. Hôm nay quan sát, xem ra rõ ràng đạo Hồi vẫn tốt hơn, ít ra người Hồi giáo mỗi ngày còn đánh răng rửa mặt”. Nàng quay đầu lại nhìn Hayreddin, hỏi với vẻ đầy hiếu kỳ: “Thuyền trưởng, nếu như nhất định phải lên giường cùng một trong những người phụ nữ ấy mới có thể hoàn thành được đại sự, ngài có làm không?”

Da mặt Hayreddin gột gột, giả thiết này làm cho hắn cực kỳ buồn nôn, lạnh lùng đáp: “Đừng nói là liên minh, cho dù François I có nhường vương miện cho tôi, tôi cũng chẳng thèm”.

Chiếc vương miện khảm đầy ngọc trai đá quý xoay tròn trong đầu Nick, nàng nhủ thầm giá trị con người của thuyền trưởng quả nhiên không phải đất tầm thường.

Cùng lúc đó, tại lâu đài Fontainebleau.

Gia tộc của nam tước Custer trước giờ không được giới quý tộc cấp thấp coi trọng, bản thân ông ta không phải là con trai trưởng, nên không thể kế thừa tước vị của cha mình, vì vậy từ thuở thiếu thời đã đi du lịch khắp các nước. Hai năm trước François I lên ngôi, bắt đầu bồi dưỡng thể lực của mình, lòng trung thành cùng kinh nghiệm phong phú đã giúp Custer trở thành người thân tín của nhà vua, được phong tước vị và lãnh địa. François I rất tín nhiệm ông ta, vì màn báo cáo của ông ta nên mới bê trễ khách khứa. Bữa tiệc kết thúc, hai người ở trong căn mật thất nói chuyện.

“Vất vả cho ông rồi Custer, ta cứ nghĩ từ Ý quay về thế nào cũng phải mất ba tháng, tối nay ông sẽ không thể nào về kịp được”.

Nam tước cung kính trả lời: “Ở biên giới nghe nói về thân phận của khách mời, thần đã nghĩ dù thế nào cũng phải ở bên cạnh người. Chỉ là không ngờ Hayreddin lại tự mãn như vậy, chỉ dẫn theo vài trăm người đến Paris. Giả như chúng ta có suy nghĩ khác, thì sẽ dễ như trở bàn tay”.

François I lắc đầu, vẻ mặt u ám, đã không còn vẻ thân thiết hòa nhã dễ gần như lúc tiếp đãi khách khứa nữa: “Ngược lại, hẳn là gã đàn ông có tâm tư cẩn mật suy nghĩ chu đáo, ông vừa mới quay về nên vẫn chưa biết, thuyền của hắn không chỉ neo đậu tại Marseille, mà còn mười mấy con thuyền khác vòng qua Tây Ban Nha, đang chờ ở phía Bắc Rouen. Nếu chúng ta ra tay với hắn, sẽ phải chuẩn bị tâm lý bồi thường kha khá cho tất cả bên cảng ven biển đấy”.

François I không nói tỉ mỉ rõ ràng, nhưng thật ra ông ta đã sớm nhận được tin của thám tử, rằng mấy ngày trước trên Sông Seine của Paris xuất hiện rất nhiều thuyền lạ, không làm ăn buôn bán cũng không giương

buồn, căn bản là không có ý định che giấu sự uy hiếp. Điều kinh ngạc duy nhất cũng chính là buổi tối hôm nay hắn chỉ dẫn theo một bạn nhảy tới dự tiệc.

Vua Pháp trầm giọng nói: “Hơn nữa, Barbarossa, không phải chỉ có một mình Hayreddin”.

Vị nam tước rung mình, lập tức hiểu ý của nhà vua.

Barbarossa không phải là họ của Hayreddin, từ này có nghĩa là bộ râu đỏ, được sáng tạo từ các anh của hắn truyền xuống. Trong số bốn anh em, Hayreddin xếp thứ ba, anh hai và em tư đã chết trận, nhưng người anh cả vẫn đang tung hoành ở phía Đông Địa Trung Hải, cùng với hắn ở phía Tây, chiếu sáng lẫn nhau. Một tên cướp biển dũng mãnh khiến người ta đau đầu, nhưng lý do lớn nhất không thể đựng vào anh cả Barbarossa, là do hắn có chỗ dựa vững chắc chính là đế quốc Ottoman.

“Nghe nói Hayreddin hiềm khi liên lạc với anh trai, nhưng rốt cuộc vẫn là người một nhà. Năm đó bốn anh em hắn bắt đầu làm giàu từ Hy Lạp, chi trong vòng ba, bốn năm đã đánh bật hoàn toàn những thế lực của Tây Ban Nha, sau đó tuy có tách ra làm ăn riêng lẻ, nhưng hễ có chuyện gì xảy ra, họ không bao giờ giúp người ngoài”.

Custer lo lắng: “Lòng lang dạ sói, loại người này suy cho cùng không đáng tin, người thật sự muốn liên minh với cướp biển sao?”

Vua Pháp nhú mày: “Tình cảnh hiện giờ của chúng ta rất khó khăn, không còn cách nào khác nữa rồi. Custer, ông vội vàng gõ cửa là vì muốn nói những lời này sao?”

Nam tước lắc đầu: “Không, là vì vừa nãy đã nhìn thấy một người, lúc đầu còn không dám tin, nên đã mời nàng ấy nhảy một điệu rồi mới xác định. Thần nghĩ bất luận thế nào cũng phải nói cho người biết trước”.

“Ai?”

“Bạn gái của Hayreddin, là cô gái mặc bộ váy trắng, mấy năm trước khi thần ở Tây Ban Nha đã từng gặp nàng ta”.

“Chết tiệt! Sao không nói sớm? Nàng ta là gián điệp?”

François I trong lòng cả kinh, những ngón tay được chăm sóc rất tốt không khỏi mất tự chủ siết chặt thành nắm đấm. Mái tóc và con ngươi sẫm màu tuy là đặc điểm phổ biến của người Tây Ban Nha, nhưng dân cư ở các quốc gia châu Âu di cư hàng năm, nên không thể dựa vào những điều đó để xác định quốc tịch. Lời cam đoan duy nhất khiến ông ta quyết định liên minh, chính là anh em Barbarossa đứng ra chống lại Tây Ban Nha, lập trường đối địch chưa bao giờ thay đổi. Nhưng nếu Hayreddin đã âm thầm hòa giải với Tây Ban Nha, thì màn liên minh này hoàn toàn là một trò đùa.

“Xin đừng lo lắng thừa bệ hạ, thần cũng chỉ đoán thôi”. Nam tước vội vàng giải thích: “Khoảng chừng năm, sáu năm trước, thần đã đi du lịch gần thành phố Sevilla của Tây Ban Nha. Lúc đó thần mang theo giấy thông hành của Tòa Thánh của anh trai mình, đóng giả thành một giáo sĩ thực tập, nên đã nhận được lời mời đến quan sát một buổi xét xử tôn giáo của một thị trấn nhỏ ở vùng nông thôn, có liên quan đến việc phù thủy yểm bùa. Nếu như không nhận nhầm người, thì trước ngực cô gái đó sẽ có một dấu ấn hình ngôi sao sáu cánh, vì thế nàng ta không thể mặc lễ phục trẻ ngực”.

Tây Ban Nha là một quốc gia Thiên Chúa giáo tuyệt đối chính thống, bắt đầu từ thời ông bà ngoại của Charles V, tất cả những hành vi mạo phạm uy nghiêm Thiên Chúa đều bị đàn áp đẫm máu, tín đồ đạo Tin Lành, người Moor thì khỏi phải nói chỉ cần có quan hệ dính dáng đến những người dị giáo, pháp thuật, ma quỷ đều bị tòa án dị giáo bắt giam đánh đập tra tấn, kết cục tốt nhất chính là ban cho một cái chết thật dứt khoát.

Nam tước Custer nói: “Chú của cô gái ấy là một thương nhân người Do Thái, kiếm chút tiền ẩn cư tại thị trấn nhỏ đó. Có lẽ là bị người ta ghen ghét đố kỵ, nên có một người dân trong làng đã buộc tội cô gái sử dụng tà thuật nguyên rửa hàng xóm, giáo hội lập tức tịch thu tài sản của họ, đồng thời bắt giữ và tra tấn”.

“Người Do Thái đâu có gì béo bở chứ”. François I thúc giục, “Nói tiếp đi”.

Nam tước nhú mày: “Đó cũng chính là cách làm việc khiến cho người ta thấy ghê tởm của Sở Tài phán(*), năm đó đứa trẻ ấy chỉ cao có một mẩu thôi, nhưng đã bị trói lại ném xuống ngăm trong nước hết lần này

đến lần khác, sợ đến mức không nói lên lời”.

(*) Sở Tài phán là cơ quan xét xử các vụ án.

“Không có gì khác nữa sao?” François I hỏi. Không phải vua Pháp là người vô tình, mà là đã chứng kiến quá nhiều buổi phán xét phù thủy vào thời kỳ Trung cổ, đến mức không còn cảm thấy lạ nữa, rất nhiều người phụ nữ vì những lời buộc tội bịa đặt bắt bóng bắt gió mà bị thiêu chết, đó không phải là chuyện hiếm.

“Lạ chính là ở chỗ, sự chú ý của mấy vị quan thẩm phán không đặt trên người đứa nhỏ, mà chỉ muốn tra hỏi đến chết người nuôi dưỡng cô gái, muốn ông ta thừa nhận đã nhận nuôi đứa bé từ chỗ của ma quỷ, hơn thế nhất định phải để lại giấy tờ bằng chứng...”

Vị nam tước nhớ lại chuyện cũ, khuôn mặt trầm tĩnh dần dần trở nên tái đi. Mái tóc vàng dính bết máu, xương cốt vỡ vụn và tiếng nghiến răng khùng khiếp, bất luận là qua bao nhiêu lâu vẫn khiến người ta ám ảnh.

“Custer, ông cũng là một dũng sĩ dựa vào chiến công mà có được huân chương Thập Tự Sắt, cũng đã từng tham gia không ít buổi xét xử tra khảo, sao lại sợ hãi như thế?” François I thắc mắc hỏi.

“Bệ hạ, xin thứ lỗi, chuyện này để lại ấn tượng quá sâu đậm đối với thần...”

Custer cố gắng giữ vững nhịp điệu bình ổn của mình, đánh đập tra tấn ông ta đã từng thấy rất nhiều, nhưng chưa bao giờ chứng kiến thủ đoạn nào hèn hạ bỉ ổi như thế. Kẻ hành hình ép đứa trẻ phải nhìn người thân của mình chịu hình phạt, cho đến tận bây giờ, ông ta cũng không cách nào quên được, tiếng gào khóc thảm thiết xé ruột đứt gan của đứa trẻ vang vọng trong căn hầm tối tăm ấy.

“Ba ngày ba đêm, người đàn ông kháng cự cho đến tận lúc chết, cũng vẫn không chịu thừa nhận đứa bé gái mình nuôi là phù thủy. Sau buổi phán xét đó thần đã rời khỏi Tây Ban Nha, nghe nói sau này cô gái ấy đã trốn thoát trên đường áp tải. Thẩm phán lúc đó là một giáo sĩ địa phương tên là Calitos, theo như thần được biết, hẳn là một kẻ vừa bất tài lại ngu xuẩn, cũng không có thể lực chống lưng nào. Nhưng chỉ chưa đầy hai năm hẳn đã được thăng chức thăng một lèo lên làm hồng y giám mục, không biết là do giáo hoàng gọi ý hay hoàng đế nâng đỡ”.

François I gật gật đầu, “Nói như vậy nghĩa là, nàng ta là người Do Thái, từng bị Tòa Thánh Tây Ban Nha bức hại. Custer, theo phán đoán của ông, nàng ta cố làm gián điệp cho Tây Ban Nha không?”

Nam tước cúi đầu trầm tư, hồi lâu sau mới lắc đầu nói: “Thần nghĩ là không”.

“Ông chắc chứ?”

“Bệ hạ, người đàn ông đó cuối cùng đã bị nướng chín từ từ trên lửa nhỏ ngay trước mặt đứa bé gái. Thần nghĩ nếu như lúc đó con bé không chết, hiện giờ chắc cũng đã phát điên rồi. Người hôm nay nhìn thấy, có lẽ chỉ là cái xác không hồn còn sót lại trên cõi đời này thôi”.

Dưới ánh trăng bạc lạnh yên tĩnh, vạn vật trên thế gian đều như đang chìm vào một giấc ngủ say, ngay cả tiếng côn trùng cũng hoàn toàn biến mất vào lúc sáng sớm. Chỉ có âm thanh của cỗ xe ngựa cô độc đi về phía trước vang vọng trên con đường ngoại ô Paris.

Ngọn đèn dầu bên trong xe ngựa đã bị thổi tắt từ lâu, dưới ánh trăng, Hayreddin đang lặng lẽ cân nhắc đắn đo đối sách sau khi liên minh. Hồi lâu không lên tiếng, thỉnh thoảng bánh xe va phải những hòn đá trên đường, khiến thùng xe xóc nảy lên, bóng người nhỏ bé bên cạnh lắc lư, tỉnh táo được một lát, rồi lại tiếp tục gập gù như gà con mổ thóc. Suy cho cùng Nick vẫn còn nhỏ, khiêu vũ suốt một đêm, không chỉ thân thể rã rời, mà thần kinh căng thẳng cũng rã rời. Về đến nhà mới được tính là hoàn thành nhiệm vụ, nên nàng không dám ngủ thật, lắc bên này lắc bên kia chiến đấu giằng co với cơn buồn ngủ.

Hayreddin nhìn nàng hồi lâu, bên môi mới nở một nụ cười, cô bé con, chỉ có duy nhất tối hôm nay là thành tâm thành ý. Bèn thò tay ra chạm vào bả vai nàng nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, ta trông cho”.

Nick phân tích ý nghĩa trong câu nói từ trong cơn mơ màng hỗn độn, khê khàng ừ một tiếng rồi mới dựa vào lưng ghế nhắm mắt lại. Theo cơn xóc nảy, chỉ một lát sau cái đầu nhỏ bé nghiêng sang bả vai Hayreddin, rồi lại trượt một đường xuống tới đùi hắn. Vừa rần chắc lại ấm áp, Nick vô thức nắm lấy góc áo của ông chủ, nước miếng chảy xuống chiếc quần đắt tiền của hắn.

Xe ngựa chậm chậm đi về phía trước, Hayreddin ngắm nhìn con mèo con đang ngủ rất thoải mái trên chân mình, lần đầu tiên trong đời suy nghĩ về hành vi của bản thân. Không phải là từ góc độ thủ đoạn, mà là từ những nguyên tắc chuẩn mực trong lòng hắn.

Trước giờ hắn luôn suy nghĩ chu đáo cẩn thận, cho dù đã tính toán lên kế hoạch kỹ càng chuyện liên minh, thì cũng không đến mức không may mắn phòng bị gì một thân một mình đến hoàng cung nước Pháp.

Hắn mang theo thanh đao sắc bén nhất của mình.

Hắn mang theo nàng, không phải vì dung mạo xinh đẹp của nàng, chỉ là bởi vì nàng là cô gái duy nhất dù không có chỉ thị nhưng đã giấu một con dao găm trong váy.

Hắn sử dụng nàng như một khẩu súng, vung vẩy như một thanh đao, như một thứ vũ khí có thể tiêu hao, một quân cờ có thể thay thế.

Tham vọng của hắn rất lớn, cũng rất cực đoan và ích kỷ, làm tất cả mọi thứ đều chỉ vì bản thân mình. Đức tin, đạo nghĩa, danh dự, mấy thứ đó chẳng là gì trong lòng hắn.

Mà hết thấy chúng, so với cô nhóc chẳng lớn hơn một con mèo là bao nhiêu đang cuộn tròn mình nằm trên đùi hắn đây, thì còn rõ ràng hơn nhiều, nàng không thông minh, cũng chẳng lanh lợi nhạy bén, nhưng có một sự lý giải rất bản năng. Nàng hiểu rất rõ từng đồng vàng đến được tay, đều phải dùng tính mạng của mình để đổi lấy.

Vì hiểu rất rõ, nên chưa từng phản nản.

Hayreddin không nghĩ ngờ gì, nếu tối nay có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn sẽ không chút do dự dùng nàng làm vật hy sinh, tranh thủ cơ hội sống sót cho bản thân. Suốt mười năm mưa máu gió tanh, đốt phá chém giết cướp bóc, hắn chưa bao giờ quay đầu ngẫm lại hành vi của mình. Chỉ có đêm nay, đột nhiên Hayreddin nghĩ tới, hắn đã dùng một cô bé còn nhỏ hơn Cecilia đến hai tuổi làm vật hy sinh cho mình.

Dùng một cô bé làm vật hy sinh.

Gió đêm thổi từ từ, màn trời cao rộng.

Một người đàn ông tóc vàng đứng trước cửa sổ đợi cô chủ trở về.

Một người đàn ông tóc đỏ ngồi trong xe ngựa suy ngẫm lại quá khứ.

19. Quyển 1 - Chương 19: Chim Non Mất Tổ

Thế giới chao đảo tối tăm, tựa như xung quanh đều là những con sóng đang cuộn trào, từng đợt từng đợt kéo nàng xuống đáy biển sâu. Nick tỉnh dậy từ trong giấc mộng mờ tối ngọt ngào, nhất thời không biết mình đang ở nơi nào, bốn phía đang lắc lư, trong cơn mơ màng còn tưởng mình đang ở trên thuyền. Đã lâu lắm rồi không được ngủ ngon như vậy.

“Sắp tới rồi, tỉnh dậy đi”. Trong bóng tối, một giọng nam trầm thấp vang lên, lúc ấy Nick mới nhớ ra mình đang ở trên xe ngựa, cùng với thuyền trưởng. Chống khuỷu tay ngồi dậy, một thoáng mát lạnh tràn vào từ khoảng hở trên quần áo, theo bản năng Nick cuộn chặt chiếc áo đang choàng lên người lại. Chiếc áo khoác bằng len này rất lớn, dày dặn lại ấm áp, phảng phất mùi hương nhàn nhạt của rượu vang và thuốc lá.

Hơi thở trầm ổn mà quen thuộc, bóng dáng của một người đàn ông trung niên tóc vàng béo tốt, cơ hồ như đang ngồi trên chiếc ghế da bên cạnh khẽ mỉm cười. Nick lại cảm thấy hoảng hốt.

Chú Assa...

“Ngủ mê à?” Thấy nàng tỉnh lại rồi mà vẻ mặt vẫn như đang mộng du, Hayreddin mở miệng hỏi. Con xóc nảy dần đỡ hơn, chiếc xe đi vào một con đường bằng phẳng của một tòa nhà riêng. Lại đi thêm một lúc nữa, tốc độ xe ngựa từ từ chậm lại rồi dừng hẳn. Cửa xe mở ra, gió lạnh từ bên ngoài mang theo luồng sương

đêm ẩm ướt ào vào trong xe, lúc ấy Nick mới dần dần trở lại hiện thực. Chiếc áo khoác này rất thoải mái, nàng chần chừ không muốn trả lại cho chủ nhân của nó.

“Được rồi, quay về ngủ tiếp đi”. Hayreddin cũng không định đòi lại, mặc độc một chiếc áo sơ mi bước xuống xe, tay giữ cửa xe chờ nàng xuống.

Nhiệm vụ kết thúc, không cần phải đóng giả làm tiểu thư nữa, Nick nhấc tà váy nhảy từ trên xe ngựa xuống. Nhưng đúng là nàng thật sự đã ngủ đến mụ mị đầu óc rồi, quên mất rằng hành động này sẽ gây ra hậu quả. Một tiếng tinh giòn tan vang lên, có thứ gì đó sáng lấp lánh rơi ra từ bên trong chiếc váy rộng thùng thình.

Một con dao ăn bằng bạc nguyên chất.

Khuôn mặt Nick lập tức trắng bệch. Hayreddin nhìn nàng hồi lâu, cánh tay rần chắc giờ lên, vòng qua nách nàng, nhấc bổng nàng lên không trung lắc mạnh như thể đang dốc một túi bột mì. Leng keng leng keng, đĩa bạc, thìa bạc, nắp hộp gia vị dát vàng, đĩa bạc con... những dụng cụ ăn uống hết món này đến món khác rơi ra từ chiếc váy trắng tuyết đẹp. Lần lắc cuối cùng, một bọc khăn tay căng phồng, nhờn nhờn rơi xuống đất.

“Hừm, chân tay nhanh nhẹn quá nhỉ”. Hayreddin quét mắt nhìn một lượt đồng đồ đạc trên đất, “Đây là toàn bộ rồi đấy hả”.

Nick hoảng đến độ hai mắt nổi lên toàn sao vàng, bím tóc cũng xổ tung, dáng vẻ hết như một con sóc chuột đi ăn trộm rồi bị tóm, tóc tai bù xù rối tung ngược nhìn thuyền trưởng với vẻ vô cùng đáng thương.

“Trong khăn tay gói thứ gì vậy?” Hayreddin hỏi.

“... Ốc sên và chocolate”. Nick thẽ thọt đáp. Khăn tay bị thấm nước sốt, chocolate cũng bị chảy, lộn xộn nhào nhoét gói lại cùng với nhau.

Sắc trời vẫn chưa thấy ánh bình minh, khuôn mặt thuyền trưởng ngăm đen nên không nhìn ra được cảm xúc gì. Nick lặng lẽ nuốt nước bọt, xót xa cho số tiền lương có khả năng bị cắt giảm thêm lần nữa của mình. Hồi lâu sau, Hayreddin thả tay ra. Nick rơi xuống đất, sau gáy âm ẩm, một bàn tay chắc khỏe đang phủ lên đầu nàng.

“Chảy rồi không ăn được nữa đâu, lần sau sẽ mua cho cô loại ngon hơn”. Hayreddin nhẹ nhàng xoa đầu nàng, giọng nói ấm áp: “Hôm nay làm việc rất tốt, đi ngủ đi”.

“Không trừ tiền ạ?” Nick cẩn thận dè dặt hỏi lại.

“Không trừ, khoản còn thiếu lúc trước, đi đòi chỗ kế toán đi”.

“Vậy sau này thì sao? Tiền chảy máu mỗi tháng...”. Nick sốt sắng hỏi.

“Phép trừ biến thành phép cộng, coi như tiền trợ cấp”.

Trong đêm tối, hai hàm răng be bé trắng bóc sáng lên, từng chiếc từng chiếc như những vỏ sò nhỏ trên bãi cát, về đờ dãn trước giờ của Nick cuối cùng đã thay đổi. Hoàn toàn khác với kiểu thanh lịch tinh tế mà Victor đã dạy, nụ cười của nàng đơn thuần trong sáng, như dòng suối mát lạnh chảy róc rách trên núi cao.

“Hi hi.... Chuyến này đi không vô ích chút nào”. Nick giơ tay lên quẹt quẹt cái mũi nhỏ, nụ cười như một đứa trẻ thơ.

“Tôi đã nói rồi, làm cho tôi, sẽ không bao giờ để cô bị thiệt. Nhưng cảnh báo trước một tin buồn, nếu cô ăn trộm trên thuyền, thì cứ tắm rửa sạch sẽ mà chờ ăn roi đi”.

Hayreddin lại xoa xoa đầu nàng, “Chàng hiệp sĩ tới đón cô kìa”.

Nick quay đầu lại, thấy mái tóc vàng của Karl lóe sáng từ cánh cửa lớn của tòa lâu đài, nàng vội vàng vơ lấy đồng dao đĩa trên đất vào lòng, tóm lấy cái bọc khăn tay chạy ào tới. Karl tay chân luống cuống đỡ lấy đồng chiến lợi phẩm từ trong tay vị công thần, cười hỏi: “Có thuận lợi không?”

“Thuận lợi! Vừa nãy thuyền trưởng còn khen tôi nữa kìa! Chỉ tiếc là thất lưng quá chặt, chẳng ăn được gì hết”.

“Thế nào, cung điện rất thú vị đúng không?”

“Người thì chán chết, nhưng đồ ăn lại rất thú vị, có nhiều thứ rất lạ chưa từng nhìn thấy bao giờ”. Nick hào hứng thì thà thì thầm, cởi chiếc khăn tay giống như báu vật của mình ra, “Anh đã từng ăn ốc sên chưa? Thứ đen đen này là chocolate đấy, hơi bị chảy một chút, nhưng rất ngọt...”

Bóng lưng nhỏ nhắn vui mừng nhảy nhót, sau lưng vẫn còn lủng lẳng sợi dây từ áo chen bị cắt đứt, hông như một cái đuôi con con ngoe nguẩy hết bên này lại lúc lắc sang bên kia.

Đại lục tháng Năm, là thời điểm xuân hè giao nhau ấm áp, là mùa vạn vật sinh sôi nảy nở, có một tên cướp biển ngang ngược cố chấp tới Paris.

Tóc đỏ, từ xưa đến nay là đặc trưng của tầng lớp dân đen đất đai cần cỗi cơm không đủ ăn, quần áo không đủ mặc, nhưng Barbarossa Hayreddin, lại là tên cướp biển tóc đỏ nổi tiếng đương thời, chỉ dựa vào sức quyến rũ cá nhân đã tóm được tầng lớp quyền lực của thành phố Paris hoa lệ làm tù binh.

Một tiếng “phập” vang lên, một mũi tên lông vũ được bắn ra ghim một cách chuẩn xác vào hồng tâm tấm bia, kèm theo đó là tràng pháo tay tán thưởng của đám đông. Khuôn mặt người đàn ông cầm cung tên đeo một chiếc mặt nạ da màu đen, đôi mắt màu xanh lam tỏa ra luồng ánh sáng rực rỡ, đường viền cằm cương nghị toát lên sự tự tin không gì sánh được. Người đàn ông nhẹ nhàng cúi người về phía các cô gái, khiến các tiểu thư nhất loạt thét lên khe khẽ với vẻ đầy vui sướng.

“Lại là một phát mười điểm nữa! Quý ngài “Mặt nạ đen” đã trở thành vị vua không ngai rồi!”

“Mọi người nâng cốc nào! Mời vị vua không ngai!”

Ánh mặt trời buổi chiều tươi sáng rải trên lâu đài Versailles chim hót hoa nở. Vũ hội hóa trang vốn dĩ được tổ chức vào ban đêm, nhưng giới quý tộc hứng lên ngay lúc này, thì đừng nói là hóa trang chơi trò chơi vào lúc trà chiều, mà cho dù có thấp sáng cả La Mã cũng không phải là tin tức mới lạ.

“Cạn ly, mời đám người ngu ngốc”. Một quý tộc trẻ tuổi với mái tóc nhạt màu ngồi một mình trong góc hoa viên lâu đài Versailles, vừa nâng cốc vừa nhẹ nhàng nở nụ cười mỉa mai với đám đông. “Lại còn quý ngài “Mặt nạ đen” nữa chứ, nói cứ như thể mọi người không biết ngài ấy là ai ấy”. Người thanh niên thân người gầy gò, trên người mặc một chiếc áo sơ mi lụa rất hợp dáng, chỉ là bên ngoài chiếc mặt nạ tinh tế được trang trí bằng lông vũ màu trắng lại đeo thêm một cặp kính bằng thủy tinh, trông có chút nửa dơi nửa chuột.

“Winnie thân mến, ta lại cứ tưởng con không bao giờ tham gia những buổi yến tiệc kiểu như thế này chứ”. Một ông lão xoay người bước ra khỏi bóng cây, trên chòm râu dài vẫn còn vết thuốc màu rõ ràng chưa được rửa sạch, nhưng không mấy may ảnh hưởng gì tới nụ cười vui vẻ của ông.

“Đừng có gọi ta là Leo đấy, kháng nghị lần thứ 132”. Chàng thanh niên thoáng cau mày, nhưng vẫn đặt một chân đang ở trên đầu gối xuống, tư thế ngồi của bản thân trở nên nghiêm chỉnh hơn một chút.

“Đừng nhay cảm thế chứ con thân mến, cơ hội để ta gọi con được như thế còn được mấy lần? Nghe nói ngày kia con sẽ rời Paris”. Ông lão kéo vạt áo choàng run rẩy ngồi xuống, chuyến du lịch của toán cướp biển sắp kết thúc rồi, sinh mệnh của ông cũng chẳng còn bao nhiêu ngày nữa.

“Vâng ạ, thuyền vĩnh viễn thuộc về biển lớn mà”. Victor lắc lắc ly rượu vang đỏ, nhìn vết rượu trượt xuống thành ly. “Nói đi cũng phải nói lại, con nhóc Nick đó ba lần ra ngoài thì có đến hai lần đều gặp thầy, thầy không nhầm chán đến mức ấy chứ?”

“Ông lão này cũng có quyền hưởng lạc chứ, huống hồ lại có thứ thú vị thế kia”.

“Thứ gì cơ?”

“Nhìn bên đó đi”. Da Vinci xoay người một cách chật vật, chỉ về phía con đường rợp bóng cây, “Có nhìn thấy thứ nho nhỏ ở bên đường kia không?”

Victor quay người nhìn sang, cạnh tảng đá là một cục lông màu vàng kem nho nhỏ, nó run rẩy, phát ra tiếng kêu khe khẽ, nếu không cẩn thận lắng nghe sẽ chẳng thể nhận ra.

“Nhìn thấy rồi”. Victor dùng ánh mắt dò hỏi nhìn ông thầy của mình.

“Là một con chim sẻ non, có lẽ là con bé nhất, những người anh em khỏe mạnh không muốn chia thức ăn cho nó, nên đã đẩy nó ra khỏi tổ. Vận mệnh của con chim bé nhỏ đó sẽ ra sao? Có lẽ chim bố mẹ khi kiếm thức ăn về phát hiện ra thiếu mất một con, sẽ cứu nó về nhà; hoặc có lẽ sẽ có một cậu thiếu niên lương thiện mặc quần áo lụa đi ngang qua, nhặt nó lên trả về tổ”.

“Nhiều khả năng là bị một chiếc xe ngựa đi trên đường chệt chệt, hoặc bị một con chó săn của một quý tộc nào đó ăn thịt”. Victor lạnh lùng đáp, “Huống hồ con đã qua cái tuổi làm những việc ngu xuẩn kiểu như mặc quần áo lụa treo cây lâu rồi”.

“Chep, Winnie bé nhỏ đã từng đáng yêu biết bao, mỗi đứa trẻ đều là một thiên thần, chỉ là trong lúc trưởng thành đã mất đi đôi cánh. Ông lão lẩm nhẩm, lắc đầu tỏ ý tiếc nuối, ông quay người lại, nhìn về hướng người đàn ông tóc đỏ che mặt cao hơn một chút so với đám đông, “Con có nghĩ là hẳn sẽ đưa con chim non đáng thương đó về tổ không?”

“Để một con sư tử châu Phi hộ tống một cừu non trở về vòng tay ấm áp của mẹ?” Victor bĩu bĩu môi, tỏ vẻ không thể tin được, “Leo, thuyền trưởng có điểm nào giống với một thiếu niên lương thiện không?”

“Thế nếu trong tổ chim có một cục vàng rất lớn thì sao? Thượng Đế luôn chuẩn bị quà đền đáp cho những người có tấm lòng lương thiện”. Da Vinci vẫn không cam lòng, nêu ra một điều kiện rất hấp dẫn.

“Vậy thì thuyền trưởng sẽ bắn cho cái tổ chim đó rơi xuống, khỏi phải tốn sức treo cây. Dùng lợi ích để dụ dỗ kẻ ác làm việc thiện chính là hành vi đùa với lửa”. Victor nhú mày, “Leo, rốt cuộc là thầy muốn nói gì?”

Ông lão thở dài, nhìn về bóng người nhỏ bé ở phía xa xa.

“Thế sự khó khăn biết chừng nào...”. Ông khê ho khan một tiếng, vẻ nhẹ nhõm dễ gần trên mặt biến mất. “Victor, tuy không thể quay về tổ, nhưng nhất định sẽ có người biết được sự thật. Ta có chút chuyện phải nói cho con biết, liên quan đến ‘Tiểu thư trầm lặng’”.

“Tiểu thư trầm lặng” hôm nay mặc một chiếc váy màu xanh lá bằng voan phủ satin, tô điểm trên cổ là một viên ngọc lục bảo thượng hạng, chiếu lên đôi mắt đen thẳm thẳm của nàng một tầng sáng xanh mờ mờ lấp lánh rực rỡ.

Chỉ là sắc mặt bên dưới chiếc mặt nạ lông vũ có chút xanh tái.

Kem trong chiếc đĩa sứ đã sắp chảy hết, hương vị của bơ gần trong gang tấc, nhưng Nick lại chỉ có thể giả bộ như là không thấy ngon miệng, ngồi ở bên bàn dùng chiếc muỗng nhỏ tào nhả gầy gầy khều khều. Thuyền trưởng vẫn đang nói về những chủ đề nghe mà chẳng hiểu gì, còn giả vờ giả vịt không ngừng mỉm cười với những phụ nữ cùng bàn nữa chứ.

Nick thầm le lưỡi trong lòng, trong lúc phân tâm, chiếc khăn bị rơi xuống đất. Không muốn cho đám người dính như kẹo kéo đó có cơ hội bắt chuyện, Nick lập tức cúi người xuống nhặt, nhưng vô tình nhìn thấy một màn kịch nho nhỏ ẩn phía dưới tấm khăn trải bàn. Một bàn chân trần đã tháo giày, thò ra từ bên trong tà váy, đang khều khều chiếc ủng màu đen bóng cao đến đầu gối của người ngồi bên cạnh.

Khuôn mặt Nick không chút cảm xúc nhặt chiếc khăn ăn lên ngồi nghiêm chỉnh. Lại thấy Hayreddin - chủ nhân của chiếc ủng đó bình thường như thể không có chuyện gì xảy ra, phu nhân Bombardie bên cạnh vẫn giữ dáng vẻ thanh lịch đoan trang.

Tiếng chim sơn ca trong trẻo xuyên qua bầu trời, ở một góc khác trong dinh viện, một chiếc ly thủy tinh rơi xuống nền đất lát đá màu vỡ tan tành.

“Sao có thể như vậy được chứ! Như vậy quá lý kỳ... Leo, thầy có chắc chắn đó là sự thật không?” Victor đứng bật dậy ngậy người, chiếc mặt nạ lông vũ cũng không che nổi ánh mắt kinh ngạc của hắn.

“Ta không chắc”. Bàn tay trắng trợn của Da Vinci ấn một cái, “Yên lặng ngồi xuống đi anh bạn trẻ, ta không muốn tất cả mọi người đều biết đầu”.

Ông nói: “Tất cả đều chỉ là suy đoán. Nhưng ta đã tận mắt nhìn thấy, tận tay vẽ hai bức chân dung. Hai mươi lăm năm trước, có một cô gái dung hòa huyết thống của hai vị vua. Khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt đen thẳm thẳm như một chiếc giếng cổ... mấy năm không gặp, đứa bé đó trở mã lại càng giống hơn, quả thực như đúc ra từ một khuôn”.

“Leo, trước giờ con chưa từng nghi ngờ trí nhớ siêu việt của thầy. Nhưng ngoại trừ mẹ và con gái ra, những người xa lạ cũng có khả năng có vẻ ngoài trùng hợp giống nhau”. Victor vẫn không thể tin được, “Thầy cũng biết, có đôi khi trùng hợp thực sự giống như một kỳ tích khiến người ta khó lòng mà tin được”.

“Kỳ tích, Victor à, cho dù là xác suất trùng hợp, cũng luôn tồn tại lý do cho sự xuất hiện của nó”. Da Vinci nói, “Dòng máu này đã được kết hợp cận huyết qua rất nhiều thế hệ rồi, con đã từng để ý tới khuỷu tay của con bé chưa? Đã dùng tới ánh mắt giống như dao giải phẫu của con chưa?”

“Rồi ạ, chỗ khớp xương hơi có một chút dị tật bẩm sinh, không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện. Con nghĩ điều đó ảnh hưởng tới cách sử dụng lực, hai khớp cánh tay của Nick linh hoạt khác hẳn với người bình thường, có thể xoay vặn ở những góc độ không thể ngờ được...”. Victor khựng lại hồi lâu, rồi chậm chạp mở miệng.

“Lẽ nào người đó cũng như vậy?”

Leonardo gật đầu, khẳng định phỏng đoán của Victor.

“Loại biến đổi bệnh lý này rất hiếm gặp, vì thế ta đã dựa vào điều đó để thiết kế lưỡi hái cho con bé. Mà năm ấy... vào ngày hôm ấy...”. Da Vinci rũ mí mắt xuống, trí nhớ phi thường khiến hồi ức của hơn hai mươi năm trước hiện lên rõ ràng như một bức tranh sơn dầu.

“Hôm đó cô ấy mặc một chiếc váy hở nửa cánh tay, là một chiếc váy nhung màu xanh đậm, điểm xuyết bởi những đường đăng ten cầu kỳ, có thể thấy nó đã được lựa chọn rất cẩn thận. Bức chân dung có lẽ sẽ được gửi đến tay vị hôn phu tương lai của cô ấy, nên cô ấy có chút xấu hổ... sau đó, ta đề nghị nếu để lộ tay ra sẽ càng đẹp hơn, vì thế cô ấy đã tháo găng tay ra. Ta đã quan sát thấy có vài điểm khác biệt so với người bình thường ở hai khuỷu tay phía trước.”

Ánh mắt của ông lão nhìn chăm chăm vào hư không, ngón tay không ngừng phác họa lên đầu gối mình, tựa hồ như đang vẽ lại một lần nữa. Hồi lâu sau đó, cuối cùng ông cũng bước ra khỏi bức màn hồi ức, nặng nề nói: “Ta không biết kiểu khớp xương dị thường như vậy có linh hoạt hay không, nhưng hai mươi lăm năm trước, ta đã nghĩ cuộc đời của cô gái may mắn này sẽ không bao giờ có cơ hội cầm lên một thứ gì đó nặng hơn một hộp trang điểm. Ai ngờ số mệnh sau này của cô ấy lại bi thảm như vậy”.

Victor im lặng. Cô gái vung lưỡi hái cực nặng giữa màn mưa máu, rất khó để nói số phận của nàng có điều gì đó tốt hơn so với người mẹ của mình.

“Leo, nếu như phỏng đoán của thầy là thật, thì bí mật này nhất định phải để mục nát trong lòng con và thầy. So với việc tận mắt nhìn thấy niềm hy vọng sụp đổ, chi bằng để cô ấy không biết gì hết. Con chim non khỏe mạnh nhất đã lớn rồi, sẽ không bao giờ cho phép người khác cùng chia sẻ thức ăn với nó đâu, cho dù chỉ là giả thiết”.

“Ồ ồ.. Âm thanh thất vọng phát ra từ sâu bên trong cổ họng của ông lão, ”Con như một con dao luôn nói sự thật”.

“Cảm ơn đã khen ngợi”. Victor cúi đầu, tay ôm ngực.

Da Vinci lắc đầu thở dài, “Như con đã nói, cơ hội quá mong manh. Ta chỉ nói với một mình con, thậm chí ngài thuyền trưởng... con nói đúng, con người này đã tâm quá lớn, không thích hợp đưa chim non về tổ”.

Hoàng hôn buông xuống, xe ngựa chạy bằng bánh trên con đường hướng về phía mặt trời lặn.

Nick theo lệ thường đá văng đôi giày gót gỗ. Phớt lờ ánh mắt phê bình của Victor, nàng thần nhiên tựa người vào lưng ghế, để từng ngón từng ngón chân bị o ép được giãn ra thoải mái.

“Đây là thứ ông lão đó bảo tôi chuyển cho cô, nói là sau này có thể không còn cơ hội gặp lại nữa”. Victor thở dài, đưa một cuộn giấy cho Nick. Nick mở cuộn giấy ra, trên đó chỉ vụn vụn có mấy câu.

”Nicole, là tên của nữ thần chiến thắng trong thần thoại Hy Lạp, nàng là người cao quý kiên cường,. và bất khả chiến bại.

Thêm một lời chúc nữa, thuận buồm xuôi gió.

L.D.V”.

“Vậy là có ý gì?” Nick hỏi, nàng nhận thức được những lời trong cuộn giấy, nhưng cùng với đó là cảm giác kỳ lạ không nói rõ được.

“Tự mình tìm hiểu đi”.

Nick thấy khó hiểu, nghiên cứu lại tờ giấy thêm vài lần nữa, nhưng đầu óc vẫn mờ mịt. Một lát sau, nàng lại nhớ đến chuyện xảy ra lúc chiều. Lập tức duỗi lòng bàn chân ra, nhanh nhẹn dứt khoát giẫm lên ủng của Hayreddin.

“Thuyền trưởng, thế này có nghĩa là gì?” Nick hiểu kỳ hỏi, “Tôi nhìn thấy dưới gầm bàn có người giẫm chân trần lên chân của ngài”.

Cả xe im lặng trong ba giây, Victor phì cười trước tiên, vừa đấm ngực vừa ho.

“Đây chính là lời mời của phụ nữ, liên quan đến một loại vận động rất thú vị... chính là vận động trên giường”. Hayreddin nhìn bàn chân nhỏ nhắn trắng trẻo đang giẫm trên ủng của mình, lại nhìn đến ánh mắt trong veo của Nick, trả lời đầu ra đậy, “Ý gì thì tự cô tìm hiểu lấy đi”.

20. Quyển 1 - Chương 20: Rời Khỏi Paris

Một ngày đầu hè năm 1516, lá cờ cướp biển có hình đồng hồ cát màu đen trên nền trắng phấp phới đón gió, một đại hải tặc giống như anh hùng sấp lên đường đi xa, rời Paris trong màn hoa rơi rợp trời cùng tiếng reo hò hoan hô.

Một con chuột khổng lồ thò đầu ra khỏi đồng rác trong góc tường, bộ da lông màu xám bóng mượt, từ cái bụng căng phình của nó có thể thấy, nếu không phải nó đang mang thai một ổ chuột con, thì cũng vừa được ăn một bữa đại tiệc xa hoa. Cùng ở trên đồng rác là hai đứa trẻ bẩn thỉu đến độ không phân biệt được giới tính của từng đứa vẫn còn đang bới tìm cực nhọc, xương sườn gồ hằn ra cùng ánh mắt đói khát bùng cháy thể hiện rõ ràng rằng nghiệp vụ của hai đứa chúng không xuất sắc bằng đồng nghiệp nhỏ bé có bộ da màu xám kia.

Nước thải ngập ngụa ngang dọc khắp con hẻm nhỏ bốc lên mùi hôi tanh khó mà tả nổi, là mùi chất thải lên men của người và động vật. Trong thành phố không có bất kỳ hệ thống xử lý nước thải và công trình vệ sinh công cộng nào, người ở trên tầng hai sẽ chào đón nắng mai bằng cách mở cửa sổ, không mấy may xấu hổ trút đổ những thứ ở trong xô xuống đường cái.

Nơi này là Paris, hơn thế không phải là khu ổ chuột, đây chỉ là một bộ mặt khác của “thành phố ngàn hoa” mà thôi.

Một thiếu niên thanh tú đầu quấn khăn xếp dắt hai con ngựa đứng trong bóng râm bên đường đợi ai đó. Loại mùi vị tràn ngập ở khắp các thành phố lớn của châu Âu vô cùng quen thuộc với cậu ta, đến mức còn nảy sinh một cảm giác dễ chịu từ tận đáy lòng. Thậm chí lúc nhìn khắp xung quanh theo bản năng, cậu ta còn có thể phân biệt được trong đồng rác kia thứ nào có thể thu hồi để tái sử dụng, và cả giá trị túi tiền của người đi bộ trên đường.

Một cánh cửa gỗ trong con hẻm nhỏ bật mở, một người đàn ông cao lớn khoác áo choàng màu xám bước ra, chiếc mũ trùm đầu che kín cả mái tóc lẫn khuôn mặt, khiến người khác không nhìn rõ được tướng mạo của hắn. Chiếc áo choàng được

dệt bằng lông cừu thô, nhưng đôi ủng lại được làm bằng một loại da thượng hạng, chiếc đinh thúc ngựa bằng bạc lóe sáng trong con hẻm nhỏ tối tăm. Hắn quét ánh mắt nhìn bốn phía xung quanh, thấy một người đàn ông to béo mặc áo khoác đen đang đứng trước mặt cậu thiếu niên, giống như đang thuyết phục cậu nhóc điều gì đó.

“Ta trông cậu như đang đợi chủ nhân thì phải? Mười sáu đồng quốc vương thế nào, con hẻm bên cạnh không có người đâu”. Gã béo xoa xoa tay, cặp môi dày bị nước bọt nhễu ra trở nên bóng loáng. Gã móc ra một đồng từ trong chiếc áo choàng đen, lắc lắc trước mặt cậu thiếu niên, “Tiền vừa mới đúc đủ phân lượng đấy! Chỉ một lát thôi, tuyệt đối không mất nhiều thời gian đâu, nhất định sẽ xong việc trước khi chủ nhân của cậu quay lại”.

Ánh mắt cậu thiếu niên không tự chủ đung đưa theo đồng xu, đến lúc đầu óc tỉnh táo trở lại, đang tính mở miệng từ chối, thì chỉ nghe thấy tiếng hét thảm thiết, khuôn mặt của gã đàn ông to béo mặc áo đen rúm ró, gã ngã lặn xuống vũng bùn lầy lội hôi thối bên đường.

“Xin lỗi nhé, chủ nhân của cậu ta trở lại hơi sớm”. Hayreddin bình tĩnh nhàn nhã đứng ở đúng vị trí vừa nãy của gã béo, chiếc roi ngựa khê gỗ nhịp trên lòng bàn tay, nói với Nick: “Chỉ một đồng xu mà đã động lòng rồi à? Chỉ ít thì cũng phải thấy được xu bạc Tây Ban Nha chứ”.

“Đó không phải lỗi của tôi... thuyền trưởng, chính ngài khẳng khẳng bắt tôi rửa mặt đấy chứ”. Nick lập tức xóa sạch nghi ngờ. Nàng không hiểu màn tán tỉnh tao nhã dưới gầm bàn, nhưng lại rất tâm đắc với chuyện mặc cả cò kè bên đường. Khuôn mặt thanh tú trắng nõn ở trong xã hội thượng lưu thì chẳng là gì, nhưng ở trên con phố tối tăm này, lại là món hàng ngon trong mắt không ít người.

“Cứ như tôi lúc đầu thì sẽ ít phiền phức hơn nhiều”. Nick thò tay quệt vào bức tường xám, thành thực bôi lên mặt, lại bôi thêm xuống cổ. Trong nháy mắt, cô tiểu thư mà Victor khổ công đào tạo đã trở về nguyên hình.

Hayreddin nhìn nàng hồi lâu, rồi cầm dây cương xoay người lên ngựa, phi thẳng về phía Nam thành phố. Nick vội vàng lên ngựa đuổi theo, không nhận được thắc mắc “Này thuyền trưởng, chúng ta không ăn sáng rồi mới lên đường sao?”

Sáng sớm nay, người ngồi trong cỗ xe ngựa to lớn có đệm mềm thoải mái, rời Paris trong màn hoa bay và những tiếng reo hò là một tên thuộc hạ tóc đỏ mặc quần áo của thuyền trưởng. Còn nàng, đội trưởng Nick của đội xung phong, ba giờ sáng đã bị ông chủ túm lôi ra khỏi ổ để đi làm, hiện giờ cả bữa sáng cũng chẳng thấy đâu.

Giữa từng trận từng trận mùi hôi thối đang tấp vào mặt Hayreddin cau mày, nhếch cằm ra thấp giọng nói: “ở đây ấy hả, không thể nào”.

“Nhưng ra khỏi thành phố rồi thì chỉ có đào trộm củ cải mà ăn thôi...”. Nick lẩm bẩm, “Hơn nữa ở đây cũng đâu có bẩn thỉu, có mùi chứng tỏ thành phố này có sức sống, chỉ có xác chết thối do bệnh dịch hạch gây ra thì mới cần cảnh giác thôi”.

Hayreddin không thêm để ý tới nàng nữa, khê thúc vào bụng ngựa, tăng tốc ra khỏi thành phố. Đằng sau vẫn tiếp tục truyền đến giọng nói thương lượng của cậu thiếu niên: “Không ăn trong thành phố cũng được, chúng ta mua mấy cái bánh rồi lên đường tiếp được không? Kiếm hai quả táo thôi cũng được, tôi thấy gần đây có mấy sạp hàng bán hoa quả này! Thuyền trưởng?”

Chuyến đi tới Paris đã kết thúc, bức tường thành cao lớn dần dần mất hút phía sau lưng, thành phố vừa xô bồ phần hoa lại vừa rách nát bẩn thỉu vẫn đứng lặng lẽ bên dòng sông Seine.

Chuyến đi lần này của Hayreddin rất bí mật, lúc Karl và Victor thức dậy chỉ thấy kẻ thế thân đang vô cùng căng thẳng cùng tờ giấy vụn vụn vài chữ: “Các cậu đi trước đi”. Xử lý công việc tình báo ở Paris xong xuôi, Hayreddin mang theo Nick đi theo tuyến đường đã vạch ra từ trước - quay ngược trở lại Marseille. Tốc độ cưỡi ngựa nhanh hơn ngồi xe rất nhiều, hai người thoảng cái đã bỏ lại mọi người ở phía sau.

Tháng Sáu ở châu Âu đã là đầu hè, ánh mặt trời chiếu rọi xuống cánh rừng rậm rạp rộng lớn gần trung tâm nước Pháp khiến chúng trông như một đại dương xanh lục ngút tầm mắt. Giữa tiết trời trong veo không một gợn mây, có thể thấy rõ những tòa lâu đài cổ xưa được xây ghép bằng những tảng đá cực lớn xếp chồng lên nhau đang đứng sừng sững trên những dãy núi phía xa xa, cổ đại bao phủ khắp các mái nhà, dây leo xanh mướt che kín những bức tường thành. Thuốc súng đã kết thúc thời đại vũ khí lạnh, những chàng hiệp sĩ từng áo giáp sáng bóng ngựa chiến dũng mãnh lao về phía Đông đã vĩnh viễn biến mất không còn bóng dáng.

Đứng bên bờ sông Loire, Nick vừa gặm củ cải, vừa buồn bực nhìn dòng nước chảy xiết. Nhiệm vụ của chuyến đi lần này khiến nàng rất thất vọng, tuy rằng không phải vùng đao dốc sức, nhưng đại tiệc nước Pháp vẫn luôn mong ngóng lại thoảng qua như mây khói, thậm chí chẳng có cả cơ hội được ăn no.

Một con đò ngang xuôi dòng trôi đến, Nick quăng luôn lá củ cải đi, vừa nhảy vừa hét to với lái đò: “Bên này! Bên này!”

Nàng sợ ướt giày tất, nên cởi ra nhét vào trong bọc hành lý chân trần chạy tới chỗ nước nông, để lại một chuỗi dấu chân nhỏ nhắn trên bãi đất bùn.

“Chúng tôi muốn qua sông, có cả ngựa nữa!!!”

“Được rồi, thuyền đã ghé vào bờ rồi, cô nhỏ tiếng lại đi”. Hayreddin nói, “Sau này bớt ngoác cổ họng ra la hét”.

“Hả?”

“Cô bắt đầu vỡ giọng rồi đấy, không muốn về sau giọng như cái chiêng vỡ, thì hai năm này hãy yên tĩnh một chút đi. Sau này khi ở trên thuyền có hô hào truyền đạt mệnh lệnh gì thì bảo Karl làm”.

“Ồ”. Nick bẽn lẽn đồng ý, không hiểu tại sao thuyền trưởng lại quở trách đến vậy. “Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Marseille”. Hayreddin đáp.

“Không cùng một điểm đến với mọi người sao?”

“Đúng vậy. Nhưng, tôi nhớ có người ẩm ỉ đòi ăn món Pháp mà”.

Thức ngựa chạy thẳng về phía Nam, mấy trăm dặm quanh thung lũng sông Loire phong cảnh tươi đẹp dân cư thưa thớt, những thị trấn nhỏ và các thôn trang trong lành dễ chịu, không bẩn thỉu giống như ở thành phố. Hai người không ngừng phi ngựa trên đường, chỉ cần gặp những làng mạc thôn xóm có quán trọ, là Hayreddin liền dẫn Nick xuống ngựa vào ăn một bữa thỏa thích.

Súp nấm đặc thả măng tây, táo nướng tẩm mật ong vàng ruộm, bánh nướng nhân mút mâm xôi rắc vụn hạt phỉ, cùng salad bông cải xanh và dưa chuột muối ăn rất đã miệng. Không có áo nịt ngực, không có nhiệm vụ, cuối cùng tâm nguyện của Nick đã trở thành sự thật, dọc đường ăn uống thỏa thích các món Pháp.

Buổi sáng hôm hai người tới Marseille, trời vừa tạnh mưa, mây tan sương tản, bầu trời trong vắt như vừa được gột rửa.

Ánh mặt trời phản chiếu lên mặt biển, từng tầng từng tầng ánh sáng trắng chói lóa khiến người ta không mở được mắt. Những cơn gió ẩm ướt vuốt ve khuôn mặt, tiếng chim hải âu kêu lướt qua lớp lớp những cánh buồm trắng, những con thuyền tỏa ra một hương thơm nhẹ rung động lòng người và mùi vị trong sạch. Hai người không hẹn đều cảm thấy tâm tình rất thoải mái, những kẻ lầy biển làm nhà không bao giờ thật sự thích cuộc sống trên đất liền, giống như những dân tộc sống ở trên thảo nguyên cứ xuống khỏi lưng ngựa đi đường là thấy khó chịu.

Ngoài bến sông, đội thuyền của Sư Tử Đỏ vẫn không khác gì lúc rời đi, Nick nhìn bức tượng trên phần mũi thuyền Hải Yêu nói: “Chúng ta đến sớm hơn bọn Karl bốn năm ngày đúng không? Chẳng có ai ra đón cả”.

“Đương nhiên, tôi không nói cho ai biết hết”. Gió biển thổi bay mái tóc dài màu đỏ, Hayreddin giống như quay trở lại ngôi vương trong lãnh địa của mình, toàn thân toát ra một thứ không khí thoải mái dễ chịu, “Các cậu nhóc, thời điểm hỏi tội đến rồi”. Nụ cười xảo quyệt quay trở lại trên gương mặt Sư Tử Đỏ, Nick linh cảm sắp có người gặp xui xẻo.

Cuộc tập kích bất ngờ của thuyền trưởng khiến mấy tay giám sát được một phen kinh hoàng. Suy cho cùng cũng không phải là ở quê nhà Algiers, nên trước khi lên đường Hayreddin đã đặc biệt dặn dò, trừ những người làm nhiệm vụ bổ sung tiếp tế lương thực và do thám tin tức, tất cả thuyền viên chiến đấu không được rời thuyền.

Sau khi điểm danh đầu người xong, trong số một ngàn hai trăm người có ba mươi lăm người vắng mặt không phép. Trong hải quân, tỉ lệ chuyên cần như vậy có thể coi là không tệ, Hayreddin tương đối vừa lòng, lại kiểm tra vấn đề cấp dưỡng và vệ sinh trên thuyền.

Huấn luyện trường kỳ khiến cho đám thủy thủ không dám bỏ bê, dù thuyền trưởng vắng mặt, sàn thuyền vẫn được cọ rửa mỗi ngày, pháo đồng được lau chùi sáng bóng; trên boong, từng cuộn từng cuộn dây thừng được cuốn thành những vòng tròn gọn gàng, trên mấy cây cột buồm dự trữ bằng gỗ tròn đều được phủ bạt dầu chống thấm nước; thịt xông khói, bơ, các loại hạt khô, nguyên liệu nấu súp, bánh quy đóng trong thùng

được sắp xếp có trật tự và đánh số dựa theo thời gian mua và thời hạn sử dụng; thuốc súng được phân chia theo các nhóm hạt thô, hạt mịn, dạng bột, và cất cẩn thận ở tận đáy của khoang thuyền.

“Mọi người làm tốt lắm. Chỉ là đã quên tra dầu cho pháo rồi, cứ thế này mà gặp phải kẻ địch thì xong đời”. Hayreddin cười khê bước tới khoang pháo, thả vào từng miệng đánh lửa của mỗi khẩu pháo một đồng xu vàng. Cách “tra dầu” này là một phương thức khen ngợi rất truyền thống, quân giới trưởng và các thủy thủ trưởng lập tức cười đến không khép miệng lại được.

“Những người không tuân thủ quy tắc rời thuyền lượn lơ lung tung, mỗi người lãnh mười hai roi, đợi bác sĩ về rồi hãy đánh. Được rồi, mọi người ai về vị trí người nấy đi”. Hayreddin nói xong, dẫn Nick quay về buồng thuyền trưởng trên thuyền Hải Yêu. Thượng phạt phân minh, nên tất cả không ai có ý kiến gì, thật lòng phục tùng, trở lại làm việc.

“Thuyền trưởng...”. Nick đi theo sau lưng Hayreddin, lí nhí nhắc nhở: “Mấy chiếc thuyền đó đều có phụ nữ, số lượng còn rất nhiều nữa”. Tiếng quần áo lén lút mờ ám vang lên bên trong khoang thuyền, hòa cùng với mùi sơn phấn khác thường lẫn trong mùi cơ thể hôi rình nồng nặc của đám cướp biển, nàng không tin khứu giác nhạy bén của thuyền trưởng lại không để ý tới.

“Còn quy tắc cũ, phụ nữ không được phép lên thuyền thì sao?”

“Coi như không nhìn thấy gì”. Hayreddin thoải mái nói: “Không cho bọn họ xuống thuyền, lại không để phụ nữ lên thuyền, vậy lần tới gặp kẻ địch trên biển chỉ có nước hạ cờ chạy trốn thôi. Sĩ khí rất quan trọng, đôi khi quy tắc cũng phải linh động”.

“Rốt cuộc tại sao phụ nữ không được phép theo ra biển? Quân đội trên đất liền cũng thường xuyên dẫn theo vài người đi đánh trận đấy thôi”.

“Vì lượng nước ngọt quý giá mà bọn họ tiêu thụ quá lớn”. Hayreddin nhìn chằm chằm vào Nick đầy ẩn ý, “Nói chung là, không có mấy thuyền trưởng có thể chịu đựng được cấp dưới của mình cứ cách dăm ba bữa lại đi tắm đâu”.

Buổi tối, mười mấy cô gái váy áo lờ lẹt lạng lẽ lĩnh xuống thuyền, mất hút trong màn đêm tối tăm trong ánh mắt lưu luyến không rời của đám cướp biển. Trong các nàng có những cô gái bên bờ biển kiếm chút tiền tiêu vặt, cũng có những người là gái điếm chuyên nghiệp. Giá cả hợp lý, thuận mua vừa bán, mọi người đều rất hài lòng.

Ba ngày sau, đội quân xe ngựa mới đến bến cảng. Karl cực kỳ bất mãn với hai người đã không từ mà biệt này, mãi cho đến khi thấy Nick bình an vô sự mới an tâm. Victor tóm lấy sợi thang dây thòng xuống từ trên mạn thuyền, sắc mặt trắng bệch trào lên. Nick đứng ở trên tiếp ứng, phía dưới còn có hai người anh em giờ cánh tay đỡ.

“Victor, ”con một sách tay chân vụng về” tiếng Latin nói thế nào?” Nick nắm lấy cổ áo thêu hoa của anh chàng bác sĩ, kéo anh ta lên boong thuyền, “Đầu bếp nặng 200 pound(*), chỉ có một chân thật, mà còn trào lên lạnh lẽo hơn cả anh”.

(*) 200 pound tương đương với hơn 90kg.

“Cái chân gãy bị hoại tử đó nếu không phải tôi cứu đi, giờ lão ta chỉ có thể ăn thứ bánh quy với đầy một bò lổm ngổm bên trên, không rảnh rồi mà đứng đó khoe khoang thứ tiếng Latin chết tiệt đó của cậu đâu”. Victor đứng vững sau một hồi lão đảo, hung hăng hất tay Nick ra, rồi nhét lại chiếc áo sơ mi thấm hại vào trong quần.

Một người ngay cả thang dây cũng không biết trèo, dù ở trên bất kỳ con thuyền nào cũng sẽ trở thành đối tượng bị cười nhạo, nhưng không một ai trên thuyền Hải Yêu dám chế giễu Victor. Ở trên biển, bác sĩ là một nghề rất được tôn kính, huống hồ là một bác sĩ có y thuật cao siêu như Victor. Thậm chí rất nhiều thuyền viên còn có một lòng tôn sùng gần như mê tín đối với anh ta. Một gã thủy thủ công túi dụng cụ chuyên dùng và hòm thuốc của bác sĩ lên thuyền, sau đó ôm vào trong ngực với vẻ kính nể, mang giúp anh ta về phòng y tế.

“Có tin tức gì tôi cần phải biết không?” Victor hỏi.

“Có ba mươi lăm người sắp bị ăn roi”. Nick nói, “Thuyền trưởng nói đợi anh quay lại rồi mới đánh”.

“À há, được lắm, ba mươi lăm cái roi mới, lại còn cả một đồng vết thương sau đó cần xử lý. Tự đứng lại bởi ra việc, không để tôi rảnh rang được nổi lấy một phút”. Victor hăm hăm đẩy cánh cửa gỗ phòng y tế ra, “Không có tin xấu nào khác nữa đúng không?”

Nick nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Đúng rồi, hình như có vài cô gái đã lên thuyền”.

Nghe xong những lời này, đầu tiên Victor không thể tin được há hốc miệng, sau đó mềm oặt người dựa vào tường, “Trời ơi là trời, một nghìn hai trăm tên đàn ông, từng tên một phải xếp hàng kiểm tra bệnh lậu và giang mai! Sao những tên đó không quản lý tử tế cái thứ ở trong đũng quần của mình đi hả? Một lũ cướp biển thói tha yếu sinh lý!”

Bất luận anh chàng bác sĩ có phàn nàn thế nào, từng mục từng mục công việc vẫn phải tự tay làm cho xong. Để ngăn ngừa vết thương bị nhiễm trùng, mỗi người chịu phạt đều được phép yêu cầu một cây roi mới đã qua khử trùng. Loại công cụ dùng xử phạt được những người đi biển gọi là “roi chín đuôi” này được làm bằng dây thừng, tách một sợi dây thừng sợi thô thành chín đoạn, cuối mỗi đoạn đều có nút thắt.

Sau khi ngâm những cây roi vào rượu nồng độ thấp xong Victor sẽ phơi khô chúng dưới ánh nắng mặt trời. Đánh bằng roi là một nghi thức rất trang trọng, ánh mắt nể sợ của đám cướp biển nhìn theo những sợi dây thừng đang đung đưa đón gió, đợi ngày xử phạt đến.

Một buổi sáng trời trong nắng ấm, ba mươi lăm người rời bỏ vị trí, tập trung lại trên thuyền Hải Yêu, lột những chiếc áo sơ mi bẩn thỉu ra, mình trần trối vào cột buồm hoặc bánh lái. Xử phạt mười hai roi cũng không phải là nặng, chỉ nhằm mục đích cảnh cáo mà thôi. Những người không tuân thủ quy tắc sẽ phải nhận lấy bài học trước sự chứng kiến của tất cả anh em trên thuyền.

Hayreddin đứng trên bục phẳng phía mũi tàu, thanh đao cong khảm đá quý Damascus lấp lánh dưới ánh mặt trời. Đứng sau lưng hắn là đội trưởng đội xung phong và giám sát của các tàu, đều ăn mặc quần áo và trang bị vô cùng chỉnh tề.

“Không được trái mệnh lệnh của thuyền trưởng”. Hayreddin nhấn mạnh từng chữ một, “Hy vọng sau này các cậu có thể nhớ kỹ từng câu nói của tôi”.

Thủy thủ trưởng nhận lệnh, những cánh tay với cơ thịt to khỏe rắn chắc vung roi lên, vừa lớn tiếng đếm vừa quật xuống.

Tất cả lại trở về bình thường, thuyền Hải Yêu giống như một con bò câu xinh đẹp sải rộng đôi cánh, cười gió bình an lướt về Bắc Phi.

Mùa hè năm 1516 là một mùa hè rất đặc biệt đối với nhiều người.

Bắt đầu từ năm đó, bắt đầu từ nước Pháp, các quốc gia châu Âu không hẹn mà cùng triển khai hoạt động lên đánh cướp tàu thuyền, người người đều muốn chia nhau một chén súp ngon của thời đại hàng hải vĩ đại này. Khi những con thuyền buôn Tây Ban Nha chở đầy vàng bạc từ Tân thế giới quay về, đi kèm với đó không còn là dòng hải lưu thuận buồm xuôi gió nữa, mà là đám cướp biển của nhà nước với lá cờ đen.

Và những chuyện lén lút không để ai biết được này, đã đẩy lên một cơn sóng cực lớn cho thế giới tương lai.

Ví dụ như một người hầu trong cung điện lạng lẽ rời khỏi Paris, cưỡi ngựa xuyên qua biên giới, phi nước đại về hướng thủ đô Toledo của Tây Ban Nha; ví dụ như có vài con thuyền có hai đầu cong vênh lên, rõ ràng là những con thuyền cướp biển mang phong cách của Thổ Nhĩ Kỳ, thẳng tiến đến Algiers.

Còn Nick, con chim non bị đẩy ra khỏi tổ, vẫn hoàn toàn không biết gì về vận mệnh trong quá khứ cũng như ở thì tương lai của bản thân.

21. Quyển 1 - Chương 21: Râu Đỏ

Sóng cao vừa tầm, hướng gió thích hợp. Những cánh buồm trên thuyền Hải Yêu giương cao phần phật, đuôi thuyền kéo theo một con sóng trắng thẳng tắp. Nick ngủ trên một chiếc bục bằng phẳng phía mũi tàu được một lúc, nhưng cảm thấy không thoải mái, nên lại đổi sang đài quan sát trên cột buồm, nhưng vẫn không ngon giấc.

Mười bốn, mười lăm tuổi là thời kỳ cơ thể phát triển, cả ngày Nick không phải buồn ngủ thì là đói, nếu không thì là vừa buồn ngủ vừa đói, giấc ngủ buổi trưa cực kỳ quan trọng với nàng. Mấy chỗ cũ đều không thể an tâm chợp mắt, khiến Nick rất bồn chồn. Cẩn thận quan sát suốt một lượt, mới phát hiện tất cả là so những ánh mắt tạo thành - dường như toàn bộ người trên thuyền đều đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Sự kiện đội trưởng Nick đóng giả phụ nữ đã theo lời những thuyền viên lên bờ lan ra khắp cả đội thuyền, trở thành tin đồn gây sốc nhất trong năm của Sư Tử Đỏ. Từng là đội trưởng xung phong đàn ông nhất, hung mãnh nhất, nhưng giờ trong mắt đám cướp biển dường như đã có sự thay đổi. Là một cường đạo quanh năm cướp bóc trên biển, da dẻ cậu nhóc có phần hơi quá trắng, giọng nói cũng lộ ra đôi chút cao mà sắc rất kỳ lạ, đặc biệt là chưa bao giờ thấy cậu thay quần áo trước mặt người khác.

Rốt cuộc đội trưởng là “chàng” hay là “nàng”? Thuyền trưởng không một lời giải thích, đương nhiên cũng chẳng có ai dám hỏi thẳng ngài.

Nick gãi gãi đầu, buồn bực chui vào phòng thuyền trưởng. Hayreddin đang bò ra bàn tính toán, trên bàn bày thước kẻ và compa, cùng một cuốn sách Latin rất dày đang mở. Nick thò đầu nhìn, chỉ thấy trên những trang giấy là các ký hiệu và hình vẽ rất kỳ lạ.

“Sách gì vậy?”

“Hàm số lượng giác.”

“Toán học.” Nick bậm miệng, ngoại trừ dùng số học vào việc đếm vàng ra, nàng chẳng hiểu một tí gì về môn khoa học này. “Tính toán để làm gì? Có thể tăng sức chiến đấu không?”

“Hiện giờ thì chưa được, tôi vẫn còn đang học.” Hayreddin thay một tờ giấy tính mới, vứt tờ giấy viết đầy những công thức tính toán xuống chiếc hòm dưới chân. Đống bản thảo bên trong đã chất cao đến gần một thước. “Toán học và thiên văn học rất hữu dụng trong ngành hàng hải, đặc biệt là ở những hải vực rộng lớn mà ta chưa biết rõ.”

“Tôi tưởng thuyền trưởng đã là chuyên gia sành sỏi trong thuật hàng hải rồi.” Nick nói, “Chưa bao giờ thấy ngài dẫn thuyền đi sai đường.”

“Vì đây là Địa Trung Hải, đều là những tuyến đường hàng hải lâu đời đã đi qua đến hơn ngàn năm nay, chỉ dựa vào kinh nghiệm và mấy câu ngạn ngữ được truyền lại cũng có thể tìm được đường tới đất liền.” Hayreddin cầm chiếc bút lông vào bình mực đen, rút ra một tấm bản đồ vẽ trên giấy da dê rồi trải ra cho Nick xem, trên đó ghi lại một cách mơ hồ những đường ven biển của Tân thế giới, còn các vùng biển chưa biết thì được vẽ lại bằng những con quái thú trong tưởng tượng.

“Thế giới này rộng lớn hơn cô tưởng tượng nhiều, thời kỳ chỉ dựa vào kinh nghiệm đã xa rồi. Những con một sách không bao giờ ra khỏi cửa, chỉ dùng một dụng cụ đo đạc định vị đơn giản và một cây bút đã có thể nắm rõ vị trí đất liền hơn cả tôi.”

Nói xong, Hayreddin lại quay lại việc luyện tập tính toán. Nick gối đầu lên cánh tay, ngồi bên bàn nhìn hẩn vẽ hết hình tam giác này đến hình tam giác khác.

“Thuyền trưởng, ngài đã từng được đi học bao giờ chưa? Tôi luôn cảm thấy ngài cái gì cũng biết, giống như là sinh ra trong đầu đã chứa cả một tủ tư liệu ấy.” Nàng đã từng thấy hẩn nói tiếng Pháp, dùng tiếng Tây Ban Nha viết thông báo tuyên chiến, còn dùng cả tiếng Latin để tính toán hàm số sin nữa.

Hayreddin nhìn cái đầu nhỏ đang nghiêng sang một bên của nàng, bật cười bất lực. “Sao có thể, đều là sau này từ từ tự học đấy.”

“Sau này? Vậy trước đó thì sao?” Nick truy hỏi đến cùng.

“Trước đó... anh em rất đông, nhà lại nghèo, nhét cho nhưng bụng thôi đã đủ bận lắm rồi.” Hayreddin nhướn nhướn mày, dùng một câu nói tóm tắt cuộc sống hắn đã trải qua, hơn nữa không có ý tưởng thuật lại. “Đừng có luẩn quẩn ở đây nữa, không có việc gì thì tìm Victor chơi đi, hoặc là xuống đây thuyền bắt chuột. Mấy con tiểu quỷ khoác da lông đỏ sắp ăn sạch đồ dự trữ rồi.”

Nick bị đá ra khỏi khoang thuyền trưởng, buồn bực đi tìm chỗ tiêu khiển.

Nàng cũng không phải buồn chán quá lâu, vừa tiến đến gần hải vực Algiers, mùi không khí đã thay đổi. Tro tàn của lưu huỳnh và diêm tiêu theo gió bay tới, những mảnh gỗ vỡ vụn nổi dập dềnh rải rác trên mặt biển.

Mấy thủy thủ quan sát thấp thỏm lo lắng nhìn về phía đường chân trời, cách căn cứ địa gần như vậy xảy ra chiến sự không phải là một điềm báo tốt đẹp. Lúc Hayreddin tới Pháp đã dẫn theo phần lớn tàu thuyền, tuy bến cảng đã giới nghiêm, nhưng giờ nếu có kẻ địch nhân lúc vắng người bí mật tập kích, thì hậu quả không cần nói cũng biết. Thuyền Hải Yếu dùng tín hiệu cờ để triệu hồi các thuyền chiến khác, tất cả đội thuyền hợp lại thành đội hình chiến đấu, các pháo thủ ai vào vị trí người nấy.

Rất nhanh, dòng hải lưu đã đưa tới một lời giải thích chi tiết và kỹ càng hơn: Một cái xác mặc đồng phục màu xanh lam lập lờ trôi tới. Thủy thủ trưởng dẫn theo vài người đáp thuyền nhỏ trèo tới xác nhận, thi thể vẫn chưa bắt đầu phân hủy, chỉ có vẻ mặt kinh hoàng đau đớn tiết lộ cảnh tượng trước khi chết. “Là người Tây Ban Nha!” Thủy thủ trưởng hét to về phía thuyền lớn, “Chết chưa được hai ngày!”

Hayreddin nhìn chăm chăm về hướng Algiers, không nói một lời. Người của hắn vẫn còn quá ít, tình hình này tuy có thể dự đoán trước, nhưng hắn không có cách nào để giải quyết.

Hết thi thể này đến thi thể khác nối tiếp nhau trôi tới, mọi người đều chú ý đến vẻ rất cao hứng, trên mặt biển tuyệt đại đa số đều là người Tây Ban Nha. Chỉ có một người đàn ông khuôn mặt đen đúa, khắp mặt là râu quai nón lẫn trong số đó, đầu quấn khăn trắng và áo choàng thấm đẫm máu tươi.

“Kéo hắn ta lên đi!” Hayreddin ra lệnh, thủy thủ thông dây thừng xuống mạn thuyền, người trên ở trên nhỏ liền buộc chặt cái xác vào, người bên trên lập tức kéo lên. Tuy rằng rất giống với người Moor Bắc Phi, nhưng từ cách quấn khăn xếp đến đôi hài muic nhọn cong lên thì có thể thấy, đây là người Thổ Nhĩ Kỳ.

Về mặt Hayreddin được thả lỏng đôi chút, một mình lẩm bẩm: “Nếu sự việc giống như ta dự đoán, thì vận may của chúng ta cũng có thể coi là không tồi.”

Đội thuyền tiến thẳng một đường vào cảng Algiers mà không gặp bất cứ cuộc tấn công nào như trong tưởng tượng, chỉ là trên bến cảng có mấy con thuyền Thổ Nhĩ Kỳ với hai đầu cong lên đang neo đậu trông vô cùng kỳ lạ. Hayreddin bắn một quả pháo gió lên trời, đối phương ngay lập tức giương lá cờ hiệu lên.

Lá cờ cướp biển nền đen đầu lâu trắng, trên mặt đầu lâu còn vẽ thêm hai đường râu màu đỏ cực kỳ khoa trương.

Tiếp đó, một người đàn ông râu đỏ chỉnh tề đi lên boong thuyền, bật cười sang sảng chào hỏi phía bên này: “Ê! Reis! Lần này chú nợ anh một món nợ ân tình lớn rồi đấy!”

Barbarossa Ishak, biệt danh Râu Đỏ, là người sáng tạo biệt danh Barbarossa đầu tiên. Ishak là anh cả trong bốn người anh em, đã gần bốn mươi tuổi, nhưng những trận say túy lúy cùng sự giàu có không hề tổn hại đến cơ thể rắn chắc và dẻo dai này. Hắn đầu quấn khăn xếp trắng, thắt lưng dắt một thanh đao cong, trên tai là mấy chiếc vòng vàng lóe sáng lấp lánh, trông giống hệt một vị vua sultan đến từ nước ngoài.

Chỉ liếc mắt nhìn thôi cũng biết hai người do cùng một mẹ sinh ra. Bờ vai rộng, đôi chân dài, làn da màu đồng, dưới mái tóc màu đỏ dày rậm là đôi mắt màu lam tràn đầy năng lượng giống hệt nhau. Chỉ cần nhìn Ishak, thì sẽ biết Hayreddin của mười năm sau sẽ như thế nào.

Hai anh em đầu tiên trừng mắt nhìn nhau nửa phút, sau đó là một cái ôm của loài gấu, dùng hết sức lực đâm lên lưng của đối phương, giống như trên lưng có những con quái vật nhỏ hút máu.

“Lâu rồi không gặp anh cả, đã bấy... không, đã tám năm rồi k gặp chứ nhỉ? Em còn tưởng anh đã trở thành một ông lão già khom rồi cơ.” Hayreddin cười nói.

“Ăn nói vớ vẩn! Đây đang là độ tuổi hấp dẫn nhất của người đàn ông đấy biết không!” Ishak hung hăng thụi lên vai em trai mình một đấm, “Chú vẫn liều lĩnh phớt đời như ngày xưa, cửa lớn mở toang mà dám

ra ngoài tìm thức ăn.”

“Điều đó không phải chứng minh tâm hồn của em trẻ trung hơn anh sao?”

Hai anh em khoác vai nhau rời khỏi bến thuyền, trong lòng đều hiểu rõ lần này chỉ bị một phen kinh hoảng chứ không có gì nguy hiểm cả. Thuyền Tây Ban Nha lén tập kích đã bị Râu Đỏ cản lại.

Quay trở lại tòa lâu đài màu trắng trên đỉnh đồi, Hayreddin mở sáu thùng rượu ngon - loại mà các đế vương cũng khó có được để chiêu đãi khách khứa. Hương rượu thơm lừng nồng bay khắp bốn phía, hai người đàn ông chói mắt như ngọn lửa cháy tập trung ở phòng khách, khiến hết thảy những nhân vật xung quanh đều trở nên ảm đạm nhỏ bé. Ishak hít hai hơi từ ống điều khiển Ả Rập, thật lòng khen ngợi hang ổ của em trai mình. Sau đó vẫy vẫy tay, bảo thuộc hạ dắt một con ngựa nhỏ lông ngắn rất đẹp vào. Da và lông của nó rất phù hợp cho việc tản nhiệt, đây là loài ngựa ưu tú do những dân tộc trên sa mạc gây giống.

“Nó tên là Lily, huyết thống Ả Rập thuần chủng nhất đấy, đã có người muốn dùng một con thuyền cực lớn, mới hoàn toàn để đổi mà anh không nỡ đổi.” Ishak vuốt ve cổ con ngựa nhỏ tràn ngập vẻ yêu thương, sau đó ánh mắt nhìn khắp nơi háo hức tìm kiếm, “Reis, mấy đứa cháu trai đáng yêu của anh đâu rồi? Chúng nó nhìn thấy món quà của người bác này nhất định sẽ nhảy cẫng lên vì sung sướng!”

“Hút thuốc của anh đi Ishak, ở đây chẳng có đứa cháu trai nào hết.” Hayreddin dứt khoát nói.

“Chú không có con trai?” Ishak vô cùng thất vọng. Ngay người hỏi lâu, lại bảo bọn thuộc hạ bê ra mấy chiếc hộp nữ trang do những nghệ nhân Thổ Nhĩ Kỳ chế tạo, nhìn dáng vẻ của bọn họ thì bên trong hẳn là rất đầy.

“Được rồi, cháu gái cũng tốt.” Ishak xoa xoa tay lòng tràn đầy mong chờ, dường như đang chuẩn bị bế bồng mấy cô bé con lên xoay vòng trên không một cái thật nhiệt tình. “Mấy con bé chắc đều có mái tóc đỏ rực rõ như lửa nhỉ?”

Hayreddin lại tiếp tục lắc đầu, vẻ mặt không mấy may có chút gì là đang đùa giỡn. Nụ cười trên mặt Ishak đông cứng cả lại.

Qua một lúc lâu sau, vẫn không có một đứa trẻ nào chạy ra chào đón khách, khuôn mặt Râu Đỏ dần dần lộ vẻ tuyệt vọng: “Ôi Chúa ơi! Ngay cả một đứa cháu gái cũng không có! Mẹ kiếp, suốt tám năm qua chú làm cái quái gì vậy hả? Bị đạn pháo bắn trúng đúng quần rồi à?”

Không đợi em trai kịp giải thích, ánh mắt Ishak đã lướt đến sau lưng Hayreddin, dừng trên người cậu thiếu niên vẫn im thin thít không nói năng gì.

“Lẽ nào, lẽ nào tin đồn đó là thật? Ở Thổ Nhĩ Kỳ anh nghe xong còn tưởng chuyện cười...” Ishak khó tin hét toáng lên, “Reis, chú thực sự thích những bé trai à?”

Cánh cửa lớn vang lên “rầm” một tiếng đóng lại sau lưng Nick cùng toàn bộ đám tùy tùng bị đá bay ra khỏi phòng khách. Chỉ loáng thoáng truyền ra dư âm găm thét đầy giận dữ của hai người đàn ông. Hải Yêu, tin đồn lan truyền khắp Địa Trung Hải, đoạn tử tuyệt tôn... dăm ba câu ấy len lỏi qua khe cửa khiến mọi người nhất loạt đưa mắt nhìn nhau. Nick và chú ngựa nhỏ bốn mắt gặp nhau, nàng liền móc một quả sung khô từ túi mình ra nhét vào miệng nó, rồi cả hai cùng chuồn ra ngoài chơi.

Hai anh em dùng nắm đấm để trao đổi ngọn nguồn tin đồn, trên mặt đất lộn xộn bữa bãi, rất lâu vẫn không có kết quả.

Ishak nhặt di hài của chiếc ống điều khiển Ả Rập mạ vàng của mình lên, vung tay ném ra sân, một con chim sẽ xam hoảng sợ đập cánh lao ra khỏi bụi cây.

“Cháu trai lớn của anh cũng cao bằng nòng pháo rồi! Thăng hai và thăng tư đã ra đi, chú cũng sắp ba mươi tuổi, lẽ nào không muốn để lại chút cốt nhục của bản thân sao? Anh nhớ chú vẫn luôn thích trẻ con, nhưng thật không tưởng tượng được là lại thích theo cách này...”

Ở thời đại này, đàn ông ba mươi tuổi chưa có gia đình (trừ những kẻ khổ rách áo ôm nghèo đến nỗi ngay cả một đứa bé cũng không nuôi nổi), nếu không phải là thân thể có vấn đề thì là thân kinh có vấn đề. Ishak nghĩ tới đứa trẻ thấp bé lấm lem phía tay phải em trai mình, chòm râu liên tục giật theo da mặt.

“Anh đừng có tưởng tượng lung tung nữa.” Hayreddin trầm giọng nói, “Hiện giờ đứa trẻ đó là gánh nặng của em. Huống hồ chỉ cần anh còn sống, bọn nhóc tóc đỏ sẽ không ngừng tăng lên. Anh cứ mặc kệ em.”

Thấy nắm đấm vô dụng, Ishak đành hạ giọng nhẹ nhàng khuyên lơn: “Reis, chú chưa kết hôn, nên nhìn thấy thứ gì mới lạ cũng muốn thử tí xem sao, điều này anh có thể hiểu được. Nhưng cuộc sống có phụ nữ có con trẻ rất dễ chịu, nghe này, em gái họ của vợ ba anh cũng sắp đến tuổi kết hôn rồi, phụ nữ trong ra đình họ rất biết sinh con...”

“Đủ rồi!” Hayreddin phát cáu, “Ishak, em nói nốt lần cuối cùng, nếu tai anh không điếc thì hãy nghe cho thật kỹ. Thứ nhất, em không thích đàn ông, cũng không thích bé trai, hoặc những sinh vật mang giống đực; thứ hai, Nick là con gái, nhưng không phải là của em, em có người phụ nữ của riêng mình.”

Ishak ngắt lời: “Vậy sao lúc nào chú cũng đem theo con nhóc đó bên cạnh?”

“Vì con nhóc đó là đội trưởng đội xung phong của em!” Hayreddin ra sức day huyệt thái dương, bị sự hiểu lầm không thể giải thích này khiến tâm trạng vô cùng tồi tệ, “Em không muốn thảo luận chuyện này với anh nữa, dừng ở đây. Ishak, lần này anh tới không phải chỉ vì chuyện này chứ? Nếu quả thật là vậy, thì em nghi ngờ anh liệu có phải là ông anh giả mạo không.”

Hắn nhìn đắm đắm vào đôi mắt màu xanh lam cực kỳ giống mình phía đối diện nói: “Suleimen Đại đế vẫn khỏe chứ?”

Biểu cảm như mẹ già trên khuôn mặt râu đỏ trong nháy mắt nhạt dần, thay vào đó là một nụ cười ý vị thâm sâu, cùng hàm răng trắng bóc như răng dã thú. “Ngoài việc hơi phát tướng ra, những thứ khác đều rất ổn. Reis, ngài ấy cũng hơi thăm chú y hệt như vậy.” Ishak móc từ trong người ra một cuộn giấy da dê đưa cho Hayreddin, cười bảo: “Anh chỉ chuẩn bị quà cho các cháu của mình, còn về phần chú, để Đại đế tự chi tiền.”

Đó là một bản đồ hải đảo mà người Bắc Phi nào cũng biết, đảo Djerba của Tunisia, là con đường quan trọng nối liền Đông và Tây Địa Trung Hải.

“Đừng đi lang thang khắp nơi không nơi nương tựa, đơn độc chiến đấu với các cường quốc châu Âu như vậy nữa, để quốc Ottoman có thể cung cấp mọi thứ cho chú ổn định.” Ishak nói, “Mùi vị của gia đình rất tuyệt vời, Reis, từ từ suy ngẫm đi.”

Ishak đi dạo một lúc trên dãy hành lang quanh co uốn lượn, chợt nhìn thấy trên mặt đất mềm bên ngoài hành lang có mấy dấu chân nhỏ nhắn xinh đẹp, men theo thì những dấu vết đó đi sâu vào bên trong sân. Ở một góc nhỏ yên lặng, con ngựa nhỏ Lily đang nhàn nhã gặm mấy chồi cây mới nhú. Một cậu thiếu niên đang ngooid xồm bên cạnh, trong tay đang cầm một cái que nhỏ chọc chọc vào bụng một con cóc, con cóc mập mập chỉ kêu “ộp oạp” hai tiếng, nhưng cũng không nhảy tránh đi, cậu nhóc chơi vui quên trời đất.

Ngực bằng phẳng, hông hẹp, mông nhỏ, nhìn sao cũng không thấy giống kiểu phụ nữ có thể sinh được nhiều con.

Đánh giá một hồi, Ishak bực mình ngăm đưa ra kết luận.

Đội trưởng đội xung phong nên có dáng vẻ thế nào? Phải giống như Pharise trên thuyền của hắn, thân cao hai mét, khỏe mạnh lực lưỡng, cường tráng như một con bò đực mới đúng. Còn nếu là phụ nữ, thì phải đồi núi chập chùng, thân hình bốc lửa... nhưng cả hai phía đều không giống vậy, thì tính sao đây?

Lặng lẽ suy nghĩ một lúc, Ishak lên tiếng: “Ồ Thổ Nhĩ Kỳ, dù đồ ngựa của người khác là có tội ngang với đồ đồ vợ người khác.”

“Tôi đâu có dụ dỗ nó, là nó tự muốn đi theo tôi đấy chứ.” Nick móc túi quần rỗng không còn gì ra, “Còn ăn hết sạch cả sung khô của tôi, chẳng thừa cả mẩu vụn.”

“Tên cậu là gì?”

“Nick.”

“Vô lễ!” Sắc mặt Ishak sầm xuống, giống như một quốc vương đang bực bội nghiêm nghị khiển trách: “Đứa trẻ này, nếu đã sống ở trên biển thì phải biết quy tắc là gì chứ. Khi một thuyền trưởng hỏi cậu, cậu phải tự

giác báo cáo họ tên đầy đủ!”

“Họ tên đầy đủ của tôi là Nick.” Nàng đứng dậy, phúi phúi hết bụi đất trên người, đã cảm nhận được thái độ của đối phương không thân thiện cho lắm.

Ishak lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, sắc mặt sầm sì vô cùng đáng sợ. Dưới cái nhìn dăm dăm của Râu Đỏ, rất nhiều tay già đời lặn lội nhiều năm trên biển cũng bất giác nảy sinh cảm giác rét lạnh trong lòng. Nick ngược mắt lên, khuôn mặt vô cảm đáp lại cái nhìn trợn trừng của hắn.

Ishak chìa tay, con ngựa nhỏ Lily lập tức ghé đầu cọ cọ vào lòng bàn tay hắn. Hắn xòe năm ngón tay ra, giống như đang nhẹ nhàng chải chiếc bờm cho con ngựa nhỏ.

“Ở trên biển, có rất nhiều lời bàn tán không thể tin được. Tin đồn, truyền rằng, đội trưởng đội xung phong được những đám thủ hạ bại tướng bắt tài đánh giá quá cao...” Không hề báo trước, Ishak đột nhiên rút thanh đao cong ra, chém ngang về phía Nick như sấm vang chớp giật. Nick đã sinh lòng cảnh giác từ trước, lúc này ứng biến thần tốc, nhanh nhẹn rút ngay vũ khí ra đỡ, lưỡi hái vang lên một tiếng “rẹt” trongn lớp vải bố bọc.

Lily hí nhự lên một tràng, chạy dạt sang một bên quan sát.

“Xem ra truyền thuyết về Hải Yêu không hoàn toàn là hư cấu.” Ishak thu đòn tấn công, cất lưỡi đao với luồng ánh sáng lưu động kỳ dị vào trong vỏ.

“Biệt hiệu Râu Đỏ cũng không phải chỉ có hư danh.” Nick bường bình đáp trả.

Nghe câu trả lời trẻ con đó, Ishak lộ ra một thoáng tươi cười, “Reis trả lương cho cậu một tháng bao nhiêu?”

“Ba mươi đồng vàng.” Nick thành thực trả lời.

“Ta sẽ trả gấp đôi.” Ishak vỗ lên thanh đao Damascus nạm vàng khảm đá quý bên hông, “Bảo đao tuần mã, rượu và thức ăn ngon, cùng ta quay về Thổ Nhĩ Kỳ, cậu muốn thứ gì sẽ có thứ đó.”

“Miễn đi, cảm ơn.” Nick không cần suy nghĩ, lập tức từ chối.

“Ha ha, trung thành với ông chủ như vậy sao? Cậu không thích vàng à?” Ishak hỏi với vẻ vô cùng thích thú.

“Thích chứ. Nhưng có thể trên đường đi ngài sẽ ném tôi xuống biển làm mồi cho cá mập.” Nick dờ dãn đáp, “Thật lòng cho tiền và thoải mái đồng ý nhưng chơi xong quẹt miệng bỏ đi, hai loại người này vẫn có một chút xíu khác biệt.”

Giống như đang tìm kiếm bí ẩn ẩn chứa trong bản đồ kho báu, Ishak lại dùng ánh mắt thăm dò nhìn chăm chăm vào Nick một lúc rất lâu, rồi mới nặng nề nói: “Xem ra Reis cũng không tùy tiện chọn người.”

“Tôi cũng không chọn bừa ông chủ.” Nick nghiêm túc nói, “Mỗi tháng thuyền trưởng đều phát đủ lương, đúng thời hạn.”

Râu Đỏ phá lên cười, lồng ngực dày rộng phập phồng lên xuống theo tiếng cười sảng khoái, sự thù địch như có như không lên biến mất. Từng đốt ngón tay Nick trắng bệch do nắm chặt lưỡi hái bấy giờ mới chậm rãi rơi lỏng.

“Nick phải không? Thích sung khô à?” Ishak cười nói, “Qua hành lang bên kia ngồi đi, cùng ăn vài món điểm tâm, tôi sẽ kể câu chuyện của bốn anh em cho cậu nghe.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-yeu>